І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIV. Ч. 105. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 4-го ЧЕРВНЯ 1957 П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, JUNE 4, 1957 No. 105. VOL. LXIV

НОВЛЕНД СПОДІВАЄТЬСЯ ЗБІЛЬШИТИ СУМИ НА ОБОРОНУ КРАЇНИ

ДЖАНСОН ЗАЯВЛЯЄ, ЩО СЕНАТ КЕРУВАТИМЕТЬСЯ ДІЙСНИМИ ПОТРЕБАМИ ОБОРОНИ

Вашингтон. — Провідник республіканської меншости в Сенаті сенатор Вільям Ф. Новленд заявив, що, на його думку, Сенат не затвердить суми 2,500,000,000 долярів, на яку Палата Репрезентантів зменшила бюджет, запропонований урядом на оборону країни. Але він відмовився сказати, які пункти з цього бюджету мали б дістати більші суми в порівнянні з тими, видатки яких зменшила Палата Репрезентантів. В тому самому часі провідник демократичної більшости в Сенаті сенатор Линдон Б. Джансон сказав, що Сенат при ухвалюванні видатків на оборону країни буде керуватися дійсними потребами цієї оборони, і буде діяти на основі того, чи урядові вдасться переконати сенаторів, що те зменшення оборонного бюджету, яке ухвалила Палата Репрезентантів, дійсно загрожує обороні ЗДА і всього вільного світу. Сенатська Бюджетова Комісія починає переслухання в справі бюджету, який вже ухвалила Палата Репрезентантів. Досі Сенат затверджував всі ті зменшення, які поробила палата. Рада Торговельної Палати заняла також становище в справі бюджету, який предложив президент Айзенгавер. Вона ствердила, що ощадності в новому бюджеті мали б вартість для економіки країни тільки тоді, коли б одночасно вдалося зменшити прибуткові податки. Але на думку Торговельної Палати не можна буде думати про зменшення прибуткових податків, коли б навіть вдалося зменшити федеральний бюджет на 5 більйонів.

ЗДА поділилися з Англією відомостями про „Навтілюс"

Вашингтон. — Уряд ЗДА передав англійському урядові інформації про будову першого атомового човна „Навтілюса". В колах американських атомових фахівців вважають це за перший крок до взаїмної виміни атомових відомостей між цими двома країнами. Представники ЗДА сподіваються, що ЗДА в заміну за ті інформації дістануть від Англії відомості про англійські осяги на полі використання атомової енергії для мирних цілей. Досі існувала тільки загальна виміна атомових інформацій, а тепер будуть вимінювати і детальні інформації, але в цій справі треба буде заключити окремий договір між обома країнами. Англійські представники вже прибули до ЗДА на кількаденні переговори в цій справі з головою Комісії Атомової Енергії адміралом Луїсом Л. Стравсом. Між іншим мають обговорювати справу виміни інформацій про будову атомових електрівень.

Відбувся Сьомий Конґрес Білорусько-Американського Об'єднання

Ню Йорк. — В приміщеннях Українського Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку, відбувся в днях 1 і 2 червня ц. р. сьомий Конґрес Білорусько-Американського Об'єднання у ЗДА. В Конґресі взяло участь около 150 делеґатів і гостей. Учасники Кон'ресу вислухали звідомлення з діяльности Головної Управи Об'єднання і прийняли плян дальшої праці. До нової Управи Об'єднання обрані: мґр. Нікола Кунцевіч — голова, Петро Маньковський — заступник голови. Петро Дварецький і Юрій Сканькевіч — секретарі, Євген Протас — касир, Янка Запруднік — культ-освітній референт та Володимир Курилла — орг. референт. У висліді нарад Конґресу вирішено створити окрему білоруську допомогову організацію під проводом дотеперішнього голови Управи Об'єднання Михайла Тулерка. Конґрес одержав низку привітань і вислав привітальні телеграми през. Айзенгаверві та іншим видатним особам.

Летун Петро Боднарчук хоче вернутися до СССР

Вашингтон. — Представник летунства повідомляє, що вивчає справу летуна Петра Боднарчука, який хоче вернутися до СССР. Він з'явився в редакції щоденника „Вашингтон Дейлі Нюз" і заявив, що хоче звільнитися з військової служби, але команда летунства припізняє його просьбу. Історія Боднарчука така: В 1943-ому році його зловило ґештапо в домі на Білорусі, і він працював в Німеччині аж до 1945 року, коли його визволили американці. Після того він працював для американців до 1949 року, а в тому році прибув до ЗДА. Тут відслужив два роки в армії, після того хотів дістатися на техніку, але не здав вступного екзамену і працював у Ню Джерзі. Три роки тому зголосився до летунства. Тепер хоче вернутися до СССР.

В АМЕРИЦІ

● **Далтон Ле Мазуріс**, 45-річна жінка, мати троїх дітей, прожила 1? днів на висоті 9,500 стіп у горах Ферріс в Вайомінґу після того, як 11-го травня розбився літак, яким пілотував її чоловік — президент радіової стації. Чоловік помер через 4 дні після катастрофи, а вона харчувалася невеличким запасом цукерків. 30 травня її знайдено, і вона лежить тепер у шпиталі. Її здоров'ю не загрожує небезпека. Пані Ле Мазуріс бачила літаки, які її розшукували, але не могла повідомити про себе.

● **У вантажному літаку**, що летів із Дітройту до Кензо Сіті, перевозили мавпу-шимпанзе. В дорозі вона вилізла з клітки і дві години бігала по літаку, не даючи себе загнати до клітки. Тварина сідала на місце пілота і вдавала, що керує літаком. Її вдалося загнати до клітки аж тоді, коли літак приземлився в Кензо Сіті.

● **Протестантський** проповідник Білі Ґрегем в одній із своїх проповідей, виголошених в Ню Йорку до 17,500 осіб, сказав, що люди „обкрадають Бога", коли не дають на Боже десятини з своїх прибутків, коли не займаються християнською діяльністю в недільні дні, коли щоденно не моляться і не читають Біблії, коли не виплачують робітникам належних їм заробітків і коли вимагають від робітників більше як 8-годинної праці денно. Після цієї проповіді навернулося на Христову віру 478 осіб.

● **Жінка майора** Станислава А. Антоса народила в Сиракюзах, Н. Й., дитину. Фотографію немовляти і матері негайно переслано батькові, який є членом американської експедиції на Південному бігуні. Крім того переслано таку вістку: „Дитина — досконала, мати почувається дуже добре".

● **Суд Чести** в Монтевідео, Уруґвай, вирішив, що поєдинок між міністром фінансів Амількаром Васконселльосом і редактором щоденника „Ель Дебат" Діеґом Бурґосом не „був оправданий". Міністер викликав редактора на поєдинок, ображений вміщеною в його часописі статтею.

КРАЙОВА РАДА УКК ВІДБУЛА СВОЇ РІЧНІ НАРАДИ

Ню Йорк. — Упродовж минулої суботи і неділі, 1 і 2-го червня, Крайова Рада Українського Конґресового Комітету, себто повний Український Комітет, який складається із 13 членів Екзекутиви, 28 членів Політичної Ради, 71 члена Ширшої Ради, 7 членів Контрольної Комісії та 9 членів Апеляційної Ради, разом 128 осіб і 8 працівників канцелярії, відбула свої звичайні річні наради, на яких вислухано звітів із дотеперішньої діяльности та обговорено ряд актуальних справ і винесено відповідні рішення щодо дальшої праці цієї американсько-української репрезентації. Наради, що відбулись у приміщеннях Українського Народного Дому, відкрив в суботу перед полуднем голова УКК проф. Лев Добрянський, а проводив ними весь час президент УКК п. Дмитро Галичин. Предложені учасникам зборів свої звіти на письмі доповнювали ще короткими коментарями проф. Л. Добрянський, п. Д. Галичин і касир УКК адв. Михайло Пізнак. За Контрольну Комісію звітував п. Іван В. Іванчук. Дебати над звітами відносились головно до справ і стану Українського Народного Фонду. Після дебат, наради продовжувались в трьох головних комісіях, перша з яких охоплювала політичні акції та справи інформаційної служби і публікацій, друга — справи фінансові, організаційні, членські, статутові, господарські і соціяльні, а третя обговорювала справи культурно-освітні, студентські та справи молоді. Ввечорі того ж дня відбулася спільна вечеря, під час якої оперовий співак п. Михайло Мінський відспівав, при фортепіяновому акомпаніяменті пані Дарії Гординської-Каранович, ряд пісень і арій, а ред. Вол. Душник поділився своїми враженнями із поїздки по країнах Південної Америки, з якої він щойно повернувся. В неділю, 2-го червня після Богослужень в місцевих українських церквах, продовжувались наради комісій, з яких опісля на пленарній сесії звітували пп. Ст. Ярема, д-р М. Стахів, ред. Василь Мудрий, проф. Ол. Грановський та п. Й. Лисогір. Над звідомленнями поодиноких комісій знову відбулись оживлені дебати, в результаті яких схвалено ряд резолюцій та рекомендацій, що їх повинні здійснювати виконавчі органи УКК в дальшій праці. Збори, які закінчено в пополудневих годинах, мали дуже речевий і діловий характер, відбувались в тому консолідаційному дусі, на якому створений теперішній УКК і для кожного безстороннього спостерігача могли бути доказом великої політичної і громадської свідомости і вироблености учасників нарад. Перебіг, як і вислід нарад можна вважати поважним кроком вперед в акції американських українців для допомоги визвольним змаганням українського народу та досягнення тих важливих цілей, до яких змагає весь американський нарід і американська політика.

НТШ в Америці відзначило сторіччя з дня народження Вудро Вилсона

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці вшанувало сторіччя з дня народження президента Вудро Вилсона Урочистою Науковою Конференцією, яка відбулася 2-го червня 1957 в Українському Народному Домі. Конференцію відкрив голова НТШ в Америці проф. д-р Роман Смаль-Стоцький короткою промовою, в якій сказав, що покійний президент Вудро Вилсон старався розв'язати найважливішу проблему людства, як забезпечити свободу людини та окремих народів, і не є це його виною, що ця справа ще й досі чекає на вирішення. Проф. д-р Матвій Стахів виголосив доповідь на тему „Вудро Вилсон і українська справа на Мировій Конференції в Парижі", в якій підкреслив, що президент Вилсон щиро бажав забезпечити волю всім народам, стоячи на становищі дійсного самоозначення народів, але це не вдалося йому здійснити на Мировій Конференції в Парижі, бо проти себе мав представників Франції, Англії і Італії, а також і своїх американських співробітників, які всі, крім полковника Гавзе не вірили в ту ідеалістичну програму, за яку боровся їхній президент. Вилсон обстоював справу і самостійности України, але маючи проти себе всіх, мусів поступитися в цій справі. Не підтримання української нації в її боротьбі за волю після першої світової війни спричинило те, що й досі немає миру в світі і що російські комуністи загрожують тепер цілому світові. Доцент д-р Т. Б. Цюцюра доповідав про „Нову свободу — політичні та державноправні ідеї Вудро Вилсона". Він говорив про теоретичнонаукову та політично-практичну працю великого американського президента, насвітлюючи ідеї та практику Вилсона в історичному розвитку.

Д-Р ЯРОСЛАВ ВОЄВІДКА ПЕРЕВИБРАНИЙ НА ГОЛОВУ ЛІКАРСЬКОГО Т-ВА

Ню Йорк. — Д-р Ярослав Воєвідка був перевибраний на голову Українського Лікарського Товариства в Америці, конвенція якого відбулась минулої суботи, 1-го червня, в готелі Вандербілт та в якій взяло участь коло 60 лікарів. Наради відкрив голова Т-ва д-р Я. Воєвідка, а проводила ними Президія з д-ром Витовдом Левицьким з Клівленду і д-ром Антоном Жуковським з Норт Дакоти на чолі. Після звітів членів дотеперішньої Управи та їх обговорення та після полагодження ряду актуальних справ, в цьому і змін та доповнень статуту Т-ва, обрано нову Управу, в склад якої, дрім д-ра Воєвідки, як голови, війшли: д-р Богдан Макарушка і д-р М. Сіменович — заст. голови (місце одного заступника зарезервовано для Канади), д-р Галя Носковська — секретар, д-р Якимів — касир, д-р Ростислав Сочинський, д-р Волод. Семків і д-р Оришкевич — члени Управи, а д-р Осип Любчак, д-р Сушків і д-р М. Логаза — Контрольна Комісія. Головним редактором „Лікарського Вісника" обрано д-ра Романа Осінчука, а до Тов. Суду обрані: д-р О. Баран, д-р Б. Олесницький і д-р І. Чолган. На конвенції був приявний д-р Кобилянський, видатний укр. лікар з Бразилії, що приїхав на конвенцію американських лікарів, яка саме тепер відбувається в Ню Йорку. В програмі конвенції Українського Лікарського Т-ва відбувся також бенкет, товстмастером якого був д-р Чолган та на якому промовляли д-р Богдан Олесницький, д-р Роман Осінчук, д-р Ярослав Воєвідка, д-р Богдан Макарушка, а від імені вільної української науки вітав з'їзд президент НТШ проф. д-р Роман Смаль-Стоцький, згадуючи з вдячністю жертвенність лікарів на цілі НТШ. У мистецькій програмі бенкету п-ні В. Тимочко при акомпаніяменті п-ні Ліди Осінчук, відспівала кілька пісень. Під час зборів багато уваги приділено наступній науковій конвенції, яка має відбутись в наступному році в Шикаґо. Із звітів виходило, що в Америці є тепер понад 600 українських лікарів, з яких понад 400 належить до свого Товариства.

ЩОДЕННИК „ДЖУЇШ ПОСТ" ВІДКЛИКАВ ЗАКИДИ ПРОТИ ПОЛК. МЕЛЬНИКА

Вінніпеґ, Канада. У зв'язку з перебуванням провідника українського націоналістичного руху полковника Андрія Мельника в Канаді вінніпеський щоденник „Джуїш Пост" надрукував був 2-го травня статтю, в якій закидав полковникові Андрієві Мельникові жидівські погроми під час німецької окупації у Львові, а також повторив був „давніші фальшиві твердження деяких жидівських кол про антижидівську пропаґанду й жидівські погроми сл. п. Отамана Симона Петлюри". Редактор щоденника і автор цієї статті Мелвин Фенсон брав матеріяли з двох книжок жидівських авторів: „Підпілля" — Ю. Тененбавма і „СС. Алібі оф ей Нейшен" — Г. Райтлінґера. Ця стаття була така провокаційна, наклепницька й протиукраїнська, що проти неї рішуче запротестували всі українські канадійські національні чинники. Внаслідок цього Фенсон заявив кореспондентові англомовного щоденника „Вінніпеґ Трібюн", що закиди, зроблені полк. А. Мельникові на основі цих книжок, не є правдиві, бо ті автори не дали потвердження закидів проти полк. А. Мельника. Редактор Фенсон надрукував і в своїй газеті „Джуїш Пост" з дня 23-го травня довшу статтю, в якій відкликав свої закиди на адресу полк. А. Мельника, пишучи, що він „радий, що його дослід не потвердив тих закидів". В окремому перепрошенні редактор Фенсон написав таке: „Перепрошуємо полк. Андрія Мельника, провідника Організації Українських Націоналістів, за твердження, що вмішали його в погром у Львові з 2-го і 3-го липня 1941 року, твердження що було зроблене в добрій вірі на підставі інформації, що виглядала нам обоснованою, але яка тепер показалася неузасадненою. Перепрошуємо за всяке замішання, яке ми спричинили". Також і англомовний вінніпеський щоденник „Фрі Пресс", який дав був інформацію про першу статтю ред. Фенсона, надрукував тепер вістку про його перепрошення полк. А. Мельника.

Ізраїль оскаржує Єгипет у відновленні партизанки

Єрусалим. — Речник ізраїльського міністерства закордонних справ відчитав перед представниками преси заяву з оскарження єгипетського уряду, що той — після довшого часу розмірного спокою на ізраїльсько - єгипетському кордоні, переходить знову до давніх методів ведення під'їздової війни з Ізраїлем. Він покликався на факт, що в минулому тижні один жидівський селянин згинув від підкиненої міни, а шість інших осіб було ранених. Тому, що на тому місці не було недавно мін, то поява їх вказує на найновішу діяльність єгипетських терористів — твердив представник Ізраїлю. Він заявив, що від часу відвороту Ізраїлю з смуги Ґази, сталося коло 50 грабіжницьких нападів на ізраїльській території, винуватцями яких було араби із смуги Ґази, але ті напади не були получені з людськими жертвами. Ізраїльський уряд переконаний, що вони були „вступом" до дальшої стадії, якою є вже кривава партизанка. Ізраїль не погрожує відплатою, але не залишає сумніву що при повторюванні таких „інцидентів" — вони стануть двосторонні. Ізраїль закидає міжнародній поліції Об'єднаних Націй, що вона не загородила кордону ані не встановила на ньому такої системи безпеки, яка виключила б акти террору.

Анґлія перевела новий вибух водневої бомби

Лондон. — В п'ятницю минулого тижня, 31-го травня ц. р., переведено на Різдвяних островах у центральній частині Тихого океану другий експериментальний вибух англійської водневої бомби. Перший вибух стався 15 травня ц. р. Повідомлення про цей наступний експеримент схоплено в такому самому короткому сухому повідомленні без ніяких ближчих подробиць. Бомбу скинено на великій висоті з 4-моторового бомбардувальника типу „Вальянт", що може перелетіти простір між Лондоном і Москвою та назад у безперервному леті. Різдвяні острови знаходяться на 1,200 миль на південь від Гавайських островів. У цих англійських досвідах із першими водневими англійськими бомбами, які є найстрашнішою новітньою зброєю масового винищування, бере участь з'єднання воєнних кораблів різного типу, 4 бомбардувальники типу „Вальянт" ескадриля бомбардувальників типу „Канберра", коло 2,000 моряків і коло 1,200 летунів під загальним командуванням віце-маршала летунства В. Е. Олтона. Його науковим дорадником є проф. В. Р. Кук. Англійські літаки розкидують у широкому промірі летючки у восьми мовах, які перестерігають проти наближування до загроженого терену.

ФУТБОЛЬНИЙ ТУРНІР ЗА ЧАШУ УНСОЮЗУ ЗАКІНЧИВСЯ НЕРОЗІГРАНОЮ

Ню Йорк. — У дводенному великому турнірі, що відбувся в днях 1-го і 2-го червня ц. р. на площі Фармерс Овал в Лонґ Айленді у Ню Йорку, взяло участь сім українських футбольних дружин. Змагання відбувалися за першість СУАСТ-Схід і для переможця була призначена, як мандрівна нагорода, чаша Українського Народного Союзу. У висліді турніру дві дружини, а саме Український Спортовий Клюб, Ню Йорк і „Тризуб", Филаделфія, розігравши по шість зустрічей, добули рівну кількість точок — а їхня зустріч закінчилася в нічию 1:1. Дальші місця зайняли: третє „Дніпро", Балтимор, четверте — „Січ", Елизабет, п'яте УСК, Гартфорд, шосте — „Чорноморська Січ", Нюарк, сьоме — „Стріла", Трентон. Добре запрезентували себе УСК, Гартфорд та „Дніпро", Балтимор. Цікаві змагання молодих копунів УСК, Ню Йорк і Сумівці, Трентон, закінчилися виграною Ню Йорку. Фінальні змагання між УСК, Ню Йорк і „Тризубом", Филаделфія за першість СУАСТ-Схід і за здобуття чаші УНСоюзу, відбудуться в одну із чергових неділь на невтральному грищі. Турнір СУАСТ-Схід був добре зорганізований і був одніcю з найчисленніших дотеперішніх імпрез цього роду. Ролю господарів виконував добре УСК, Ню Йорк. Глядачів на протязі обидвох днів змагань було коло 1,000.

● **В Єгипті** почалася комедія приготувань до „вільних виборів". Президент Нассер призначив тричленну комісію, яка має визначити „гідних" кандидатів до 350-членного парляменту. Зголосилось 2,500 охочих. Політичних партій в Єгипті немає, і всі „посли" будуть просто призначені урядом.

● **Єржи Моравський**, редактор комуно- польського офіційного щоденника „Трибуна Люду", домагається від усієї польської преси, щоб вона „переконувала" польський нарід в тому, що тільки „соціялізм" забезпечує поступ, державну незалежність і підвищення життьового рівня народу". Комуно - польський журналіст признає, що поляки в масі „не мають належного довір'я" до „соціялістичного будівництва".

ХРУЩОВ ПОВТОРЮЄ БОЛЬШЕВИЦЬКУ ПРОПАҐАНДУ В ТЕЛЕВІЗІЙНОМУ ІНТЕРВ'Ю

ПРОПОНУЄ ВІДКЛИКАННЯ ВІЙСЬК З СЕРЕДНЬОЇ ЕВРОПИ; ЗАКЛИКАЄ ЗНОВУ ДО „МИРНОГО СПІВІСНУВАННЯ"; ЗАПОВІДАЄ, ЩО ВНУКИ АМЕРИКАНСЬКОГО КОРЕСПОНДЕНТА ЖИТИМУТЬ ПІД КОМУНІСТИЧНИМ РЕЖИМОМ В ЗДА.

Москва. — Нікіта Хрущов виступив уперше перед мільйонами американських громадян, глядачів телевізорів. В неділю 2 червня ц. р. Колюмбія Бродкестінґ Систем надавав із кабінету Хрущова на Кремлі розмову з ним. Запити ставили йому Даниель Шорр, кореспондент КБС у Москві, Б. Дж. Катлер, тамошній кореспондінт „НЙ Геральд Трибюн" і Стюарт Новінс, координатор програми „Обличчям до народу" в названій телевізійній сіті. Довга розмова з Хрущовим розпочалась від питань хліборобської продукції, при чому Хрущов підтримував свою недавню чванькувату заяву, що СССР наздоженуть американську продукцію молока і масла вже в наступному році, а продукцію м'яса в рр. 1960-1961. Хрущов признав, що й поміж совєтськими науковцями є щодо цього скептики які не бачать можливости зробити це перед 1975 роком, але — мовляв — ніхто в 1917 році не вірив, що комуністична революція здобуде такі осяги, що їх потім здобула. Коли американський кореспондент запитав його чи він думає, що совєтські корови родитимуть лише двійняки, то він відповів, що це не є виключене. Хрущов заповів добрий врожай в СССР у цьому році, але, покликавшись на вроджене хліборобам недовір'я, яке триває аж до часу звезення збору під дахи, стримався від подання передбачуваних цифр найближчих совєтських жнив. В усьому своєму інтерв'ю Хрущов раз-у-раз підкреслював потребу „співіснування". Як перший шлях до нього рекомендував скасування „американської залізної заслони": скасування всяких обмежень у торгівлі та в культурній виміні. „Хочемо суперничити, а не воювати" — повторяв Хрущов, закидаючи водночас лише Америці войовничі тенденції. Коли його спитали, чому Совєти приглушують авдиції „Голосу Америки", Хрущов відповів, що приглушується „скреґітливі тони" і „не-дійсний голос американців". Він погодився на зроблення „першого ступня" в ділянці міжнародного роззброєння і як такий перший ступінь — запропонував, щоб Америка й інші західні країни забрали свої війська з західньої Европи, а ЗДА також з інших европейських країн, за вийнятком Англії, при чому СССР мав би відкликати війська з Східньої Німеччини, Польщі, Мадярщини і Румунії. Хрущов висловив „глибоке переконання", що комуністичний режим все одно збережеться в тих країнах, хоч там і не буде совєтських військ. Він відмовився подати кількість теперішніх совєтських збройних сил, бо — мовляв — був „неприготований" на таке питання. Він виключив, щоб в майбутній війні був знищений комунізм: знищений буде, мовляв, тільки капіталізм, але це було б получене з такими величезними коштами для цілого людства, що СССР „не хоче" такої війни. В СССР, заявив Хрущов, нема ніяких розбіжностей між владою і народом, бо це „народна влада", але він не виключив, що такі розбіжності можуть бути в інших комуністичних країнах, молодших за СССР. Хрущов чванькувато говорив про перемогу комунізму в „мирному суперництві" та запевняв американського кореспондента, що „ваші внуки житимуть вже в комуністичній системі".

Президент Франції закликає світ до засудження тероризму альжирців

Париж. — Президент Франції Рене Коті видав в минулу суботу 1 червня ц. р. драматичний заклик до „всього культурного світу", щоб усі люди того світу об'єдналися в засудженні терору, стосованого альжирськими партизанами. През. Коті нав'язав цей свій заклик до трагічної події, яка сталася в середу минулого тижня в Альжирі, коли група альжирських націоналістів напала на с. Мелюза і вирізала все тамошнє чоловіче мусульманське населення мужчин і хлопців, разом 303 особи, при чому відділені від них їхні матері, жінки, сестри і доньки мусіли придивлятися цій жорстокій масакрі. През. Коті ствердив, що у війні в Альжирі, яка ведеться від 1954 року, з рук мусульманів згинули вже коло 5.000 їхніх земляків-мусульманів. Одним з останніх індивідуальних актів терору було вбивство у Парижі чільного альжирського діяча, прихильника згоди з Францією, Алі Чеккаля. Американські кореспонденти з Парижу повідомляють, що тамошні французькі політичні кола буцімто прикро вражені слабим відгуком, що його знайшла описана вгорі масова масакра в американському політичному світі. Справа Альжиру є далі — поруч із справою фінансів Франції — центральною проблемою кризи уряду у Франції, яка триває вже 12 днів. Французькі урядові кола вважають, що альжирські повстанці хочуть спровокувати французів до ще більш жорстоких актів масової помсти, щоб таким чином внеможливити акцію якогось замирення.

У СВІТІ

● **Єгипет** поставив на „чорний список" норвезький 15,500-тонновий танкер „Нек Іґл", який привіз був до ізраїльського порту в Гайфі у листопаді минулого року і лютому ц. р. вантаж ґазоліни.

● **У Лондоні**, напередодні Стята Поляглих в Королівському шпиталі Челзі відбулось традиційне зібрання мешканців-пенсіонарів, ветеранів англійської армії. Цей шпиталь перетворено на дім ветеранів ще в 1690 році. Від того часу ветерани, які в ньому мешкають, рік-річно збираються 29 травня в своїх парадних уніформах з усіми медалями, щоб вшанувати пам'ять короля Чарлза II з половини 17-го сторіччя.

● **У Токіо** понад 100 студентів влаштували демонстрацію перед американською амбасадою, домагаючись припинення дослідів з атомовою зброєю на полях Невади. Японська поліція до гострих виступів демонстрантів не допустила. Японські студенти — „пацифісти" досі не догадалися запротестувати проти аналогічних дослідів, що їх безперервно переводять у себе Совєти.

● **Визвольна боротьба альжирських арабів** проти Франції іде паралельно з самовинищуванням. У Марселі, в південній Франції, застрелено на вулиці 31-річного Мохаммеда Маґіддіне, одного з лідерів Альжирського національного фронту визволення. Атентат перевела суперницька організація Національного альжирського руху. В самому Альжирі застрелено чільного альжирського діяча Чентуфа Ада, прихильника порозуміння з Францією.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75
В Джерзі Сиґі і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	6.50	Six months	6.50
На три місяці	3.50	Three months	3.50

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

БІЛЬШЕ ШКОДИ, ЯК КОРИСТИ

Рішення уряду Великобританії скасувати більшість із досі зобов'язуючих обмежень і заборон вивозу до червоного Китаю різного роду індустрійних продуктів і товарів є великим розчаруванням не тільки для З'єдинених Держав Америки, але й для всього вільного світу, всіх учасників боротьби з міжнародним комунізмом.

Це не вперше в історії останніх десятиріч Великобританія виломилася з одностайного фронту, очолюваного З'єдиненими Державами Америки. Ще під час першої світової війни британські „бизнесмени" не завагалися торгувати навіть з ворогом, постачаючи йому не тільки ті чи інші товари та харчі, але навіть воєнно-важливі матеріяли і зброю. Після Корейської війни, головним учасником якої був червоний Китай, Великобританія перша визнала комуністичний китайський режим і встановила з ним дипломатичні взаємини.

Мотиви скасування заборони вивозу великої більшости заборонених досі індустрійних матеріялів, що їх подав міністер закордонних справ Великобританії і інші провідні британські чинники, подиктовані здебільша торговельними оглядами, значить бажанням британців поширювати свою торгівлю і одержувати відповідні зиски з цієї торгівлі. Не витримує критики офіційне британське твердження, що застосовуване під сучасну пору супроти червоного Китаю ембарго не має ніякого глузду, і що тому треба з нього зрезигнувати. Факт залишається фактом, що Великобританія виламується знову з спільного й добровільно устійненого із ЗДА фронту, даючи цим водночас приклад іншим державам, які досі солідаризувалися в цьому напрямку з американською політикою.

Багато слушних заперечень зустрічають також і британські сподівання, що поглиблюванням дипломатичних і торговельних взаємин із червоним Китаєм можна буде привести до... розриву між червоним Китаєм і Совєтським Союзом. Всі, хоч би трохи ознайомлені з політикою Москви і Пейпінгу, знають добре, що на торгівлі Заходу з червоним Китаєм виграє тільки Москва, бо тоді вона не потребуватиме постачати китайським комуністам своїх товарів і продуктів. З другого боку, поширення торгівлі з червоним Китаєм західніх держав, за якими хоче йти, примушена своєю економічною ситуацією, і Японія, дозволить китайським комуністам не тільки перевести індустріялізацію Китаю, але й розбудувати в ньому воєнну індустрію, потрібну для здійснення таких плянів, як „визволення" Південної Кореї, Формози та решти південно-східніх азійських країн, в тому числі й таких... британських „коронних колоній", як Гонг-Конг та Сінгапур.

Але й із торговельного боку Великобританія виграє небагато на цій своїй новій концесії для китайських комуністів. Урядові британські чинники вирішили скасувати заборону вивозу індустрійних товарів і матеріялів до червоного Китаю, не одержавши взаміну ніяких-ніяких концесій від комуністичного китайського уряду. Британські індустріялісти і купці діставатимуть з Пейпінгу в найкращому випадку тільки гроші. А скільки виграють китайські комуністи на британській концесії, про це говорить цілком конкретно список продуктів і товарів, вилучених Великобританією з-під заборони вивозу. Між „товарами і продуктами" є, наприклад, такі, як: електричні мотори, генератори, різні роди авт і тракторів, залізничі льокомотиви і виряд, хемікалії, наукові інструменти, кавчук і машини для виробу кавчукових продуктів, малі торговельні кораблі і багато іншого.

Одержуючи від Заходу всі ці „дрібниці", червоний Китай, при активній допомозі совєтських спеціялістів, зуміє, без сумніву, використати їх вповні, передусім для дальшого озброєння і вивінування своїх підготовлюваних до агресії і до відплати за... допомогу армій. Користи з цього великої для Британії не буде.

Але найбільше шкоди завдали своїм рішенням британці справі єдности західнього світу й одностайности фронту боротьби з міжнародним комунізмом. Виламуючися із взятих на себе добровільно зобов'язань і залишаючи З'єдинені Держави самих, вони послабили не тільки стратегічний фронт цієї боротьби, але й моральну силу західнього світу. Тож недаремно з такою радістю привітала Москва британське рішення в справі скасування ембарго, називаючи його „поважним ударом для американської політики диктату".

ЗАКОЛОТ ДОВКОЛА РОЗЗБРОЄННЯ

Після 11 років переговорів про міжнародне роззброєння, коли ніхто в міжнародному світі досі не брав їх поважно, вважаючи це за пустомельство, необхідне, як зовнішня декорація для Об'єднаних Націй, раптом найсолідніші фігури сучасного політичного світу знову заговорили про роззброєння, як про річ реальну. Преса всіма мовами світу зароїлась від статтей на цю тему. У зв'язку з цією справою англійський прем'єр приїздив недавно до столиці Західної Німеччини, а німецький військовий міністер з найвищими військовиками виїздив на таємні наради до Лондону. Минулого тижня відбулось у цій справі справі в Білому Домі кількагодинне засідання Державної Ради Безпеки, в якому, між іншими учасниками, брав участь також голова американської делегації на Лондонській конференції роззброєння, Геролд Стассен. Політичне значення і повага цього останнього — зазначають добрі знавці американських відносин — значно зросли. Від'їхавши на початку цього тижня до Лондону, він конферував з індійським міністром військових справ Крішною Меноном, що роками у своїй пропаганді міжнародного роззброєння вживає утертої совєтської фразеології (що йому не перешкодило, прибувши до Англії в своєму новому урядовому характері, вести переговори з англійським урядом про нові достави зброї для Індії). З Лондону Стассен полетів до Парижу на розмови з керівними військовиками у головній кватирі НАТО. Але з усіх цих подій найповажнішою було проголошення спільного комунікату Айзенгавера-Аденауера, в якому ці два керівні державні мужі включають міжнародне роззброєння в свою конкретну програму, як вийти з завороженого кола хронічного напруження, що погрожує третьою світовою війною.

Тому що ключ до всієї сучасної ситуації — до війни чи миру — знаходиться в руках Москви, також і в цій проблемі роззброєння вирішним є становище Москви. Перелім у поглядах на можливість „договоритися" в цій справі прийшов внаслідок дещо зміненої поведінки совєтських правителів. Понад десять років вимагали вони прийняти в цілості совєтські псевдороззброєневі пропозиції, не бажаючи й говорити про окремі деталі цієї проблеми. Зокрема, з упертістю маніяків домагалися урочистого „виречення" атомової зброї та „заборони" вживати її у війні, однак не хотіли виходити поза рямці такої генеральної „заборони". Як загарантувати, що всі договірні сторони будуть притримуватись цього „виречення" і „заборони", що зробити з існуючими запасами атомових бомб і стрілен, як бути з дальшою продукцією ядрового матеріялу і дальшими дослідами над атомовою енергією — всі ці справи не могли навіть дійти під ділові наради, бо большевики не хотіли нічого більше, як лише „генеральної заборони". Ясно, що таке ставлення справи вказувало на виключно пропагандивні цілі большевицьких „переговорів", що їх вони, зрештою, й використовували для виголошування суто пропагандивних тирад із вічним лаянням вільного світу як „підпалювача війни". Вони вперто відмовлялися також зв'язувати проблему роззброєння з проблемою міжнародної контрольної системи. Коли західні держави узалежнювали роззброєння від попереднього створення контрольного апарату і договорення про спосіб ефективної контролі, то большевики — навпаки — справу роззброєння ставили на перше місце, з тим, щоб лише після проголошення отаких генеральних заборон і зобов'язань мали б почастися розмови про можливості контролі. Коли в червні 1955 року на Женевській конференції „на вершинах" през. Айзенгавер висунув концепцію „відкритого неба", як один із найкращих способів контролі роззброєння, то большевики спершу не давали ніякої відповіді, а потім назвали той плян — одним із способів ведення шпигунства.

Цього року на згаданій Лондонській конференції совєтський тон змінився, припинились пропагандивні виступи, почався теж уперше діловий підхід. У совєтській пропозиції з 30 квітня ц. р. прийнято принцип летунської контролі, признано також можливість такої міжнародної контрольної системи, яка сяк-так ґарантувала б, що договірні країни не зможуть потайки підготовитись до несподіваного імперіялістичного наскоку. Водночас Москва не говорить вже про ліквідацію заморських баз ЗДА. Дошукуючись причин зміни совєтського становища, західні публіцисти й державні мужі вказують на такі найважливіші моменти: 1) щораз більший для совєтської економіки тягар перегонів у зброєнні, при якому не можна у безконечність виснажувати населення для потреб воєнного промислу, 2) щораз глибше переконання Москви, що війна з вільним світом — це страшний риск проволення большевицького режиму і всієї комуністичної справи, і 3) вплив на совєтські керівні кола міжнародної і підсовєтської публічної опінії, яка жадає замирення, як невідхильної передумови для підвищення життьової стопи. Але існують найповажніші кола, головно серед військовиків Заходу, які не вірять у щирість совєтських інтенцій і в згаданій зміні тактики добачають нову засідку. Фахівці звертають увагу на те, що СССР має тепер перевагу над ЗДА в кількості наземного війська у відношенні 3:1, у кількості воєнних кораблів, особливо підводних човнів (на 10 американських — 450 совєтських), і в кількості літаків (24.000 американських і 40.000 совєтських). Зате СССР стоїть позаду щодо атомово-водневої зброї і далекосяжних ракет. Військовики побоюються, що большевики схочуть використати будь-яку угоду про роззброєння якраз для того, щоб — зупинивши американський поступ у названих двох ділянках — самим наздогнати Америку. Західні військовики і державні мужі вказують на нотірійну віроломність большевиків й піддають під сумнів, чи варто взагалі підписувати з ними будь-який договір про роззброєння, який був би надто великим риском.

Сам през. Айзенгавер висловився в цій справі за шукання компромісу з Москвою у справі роззброєння. Він твердить, що кожний міжнародний договір є почасти риском, отже й тут треба взяти під увагу момент риску. Однак, щоб зменшити риск до мінімуму, він погоджується, що треба шукати спершу порозуміння у найскромніших межах, на найскромнішу скалю, як на найперший ступінь, після якого можна було б зніматись на вищі ступні міжнародного роззброєння. Перша міжнародна контрольна система мала б узагалі виявити її практичну вартість. Айзенгавер твердить, що хоч зброєння є наслідком напруженої ситуації, а напружена ситуація є витвором нерозв'язаних важких проблем, проте самі перегони у зброєнні ще більше згущують атмосферу. Він сподівається від отакого мінімального й частинного роззброєння, яке ні в чому не послабило б бойової сили вільного світу, такого „відпруження атмосфери", що допомогло б у переговорах про розв'язання політичних конфліктів. Спеціяльно західньонімецька концепція міжнародного миру ставить на перше місце ліквідацію запальних пунктів (проблема об'єднання Німеччини, Кореї, В'єтнаму), а роззброєння вважає за логічний наслідок політичного замирення: „не може бути — каже Аденауер — роззброєння без розв'язки політичного спору. Президент Айзенгавер іде назустріч цим поглядам настільки, що виключає такий договір про роззброєння, який заохочував би большевиків до непоступливости. Комунікат Айзенгавера й Аденауера був саме вислідом багатогодинних нарад над цими проблемами.

Президент Айзенгавер вважає, що вільний світ повинен виявити знову свою добру волю. Але є дуже мало шансів, щоб цей новий вияв доброї волі вільного світу знайшов відповідника у добрій волі Москви, якої вся історія є безперервним ланцюгом доказів злої волі: ламання угод, наїздів, підбоїв і злобних підступів. А що всі західні діячі знають це, а сам Геролд Стассен належить до кращих знавців історії европейського Сходу, то й зліпити якийсь компроміс буде трудно.

Любомир О. Ортинський

УКРАЇНЦІ В ПОЛЬЩІ

Минає рік, відколи варшавська адміністрація, в ході лібералізації життя в Польщі, рішилася на приверненя українській меншині елементарних прав. Перша постанова щодо „нормалізації" життя етнічних груп була прийнята Політбюром ЦК ПОРП (Польська Об'єднана Робітнича партія) ще в квітні 1952 р., але аж у червні 1956 р. її зреалізовано, визнано права української групи на власне шкільництво та самобутнє культурне життя і дозволено створити Українське Суспільно-Культурне Товариство (УСКТ).

Рік надій і розчарувань

У червні 1956 р. 239 делегатів від приблизно двох сот тисяч українського населення з'їхалися до Варшави, щоб створити УСКТ і вислухати заяви речника уряду, міністра освіти Яросінського, про політику уряду супроти українських меншин. Серед загалу українського громадянства панував страх, що ціла акція подумана тільки на те, щоб виявити українців і ще більше їх репресувати. До речі, таке побоювання не було безпідставне, бо після одинадцяти років терору й переслідувань за саме лише вживання української мови годі було повірити на слово. Треба ствердити, що в загальному уряд Циранкевіча, а ще більше партія Гомулки, намагалися дотримати слова і до якоїсь Вартоломіївської ночі не дійшло. Навіть позначились деякі полегші. Але від заяв міністрів чи навіть оприлюднених постанов до їх виконання, як показав минулий рік, ще далекий шлях. Постала ситуація, в якій, з одного боку, ніби формально діяли обіцянки варшавської адміністрації, а з другого реалізацію їх паралізував шовінізм малого „уржендічини" і частини вороже до українців наставленого польського населення. Положення комплікує присутність і дія в УСКТ та в його органі „Наше Слово" т. зв. власної консерви (термін, вживаний українцями в Польщі), тобто доморослих лакеїв Москви. Не зважаючи на протилежний до московського централізму курс польської політики і публіцистики, вони намагаються зберегти, головно на шпальтах органу УСКТ „Наше Слово", старий, сталінський курс, плекають культ „старшого брата" і заповнюють сторінки газети наклепами на українську визвольну боротьбу. Для них „возз'єднання" України з Росією, згідно з московськими штампами, є актом, „що приніс українському народові захист перед загарбанням і неволею шляхетської Польщі і мусульманської Туреччини, релігійним і культурним переслідуванням збоку католиків і уніятів", для них врешті „згода царя Олексія прийняти підданство українського народу забезпечила народ перед дальшим поневоленням" („Н.С.", ч. 17 з 28 квітня 1957 р.).

Для малого гурту оцих „щасливих підданих" доля й інтереси української групи в Польщі цілком байдужі, вони радо обернули б її в слухняне знаряддя Москви, а коли б вдалося — навіть у своєрідну п'яту колону. На щастя, переважна більшість українців в Польщі, розуміючи своє положення і небезпеку такого курсу політики, не хоче мати з ним нічого спільного і намагається на базі льояльности супроти народу-господаря здобувати собі належні права.

Друга справа, що цей шлях не легкий, а дані за останній рік показують, що до виконання обіцянок, даних урядом — ще далеко. Бо коли минулого року зорганізовано УСКТ, українці сподівалися, що принаймні в ділянці шкільництва наступить радикальна зміна, і що кожна українська дитина матиме змо-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Степан Куропась

НА ФІНАНСОВІ ТЕМИ

Час робить своє. Переходимо в Америці зміну, віддаємо відповідну увагу не тільки політиці, але й фінансам. Колись стаття на фінансові теми у „Свободі" була білим круком. Тепер вона є частим гостем. І цілком природно. Журитися Україною чи навіть американською Україною — річ добра і конечна, але сама журба, самі турботи не помагають. Треба, крім журби, ще й плянів, ініціятиви, треба, крім слів, ще й діл, крім моральної піддержки, ще й матеріяльної. А матеріяльні цінності, подібно як і ідейні, можна і краще творити громадою. Правда, є, як і всюди, вийнятки. Маємо в Америці кількох українських мільйонерів, що одинцем створили ті мільйони, але маємо й мільйонерів — правних осіб. Ними є Український Народний Союз і інші братні організації, позичково-щадничі каси і недавно створені новими нашими людьми кредитівки.

Дискусійним є питання, які чинники допомогли згаданим організаціям і фінансовим інституціям стати мільйонерами? Тема ця дуже широка і над нею треба було б добре посидіти, щоб перевірити і науково вивести, чому один Союз багатший від другого, котрий дає для української спільноти в Америці кращу обслугу, більше морґеджів і т. п. Безперечно, що такого роду висновки були б інтересні.

Такого роду аналіза могла б появитися окремою книжкою. Корисною була б також розвідка, оперта на фактах і цифрах, які з'ясовували б, що було причиною того, що кредитівки „Самопомочі" в кількох містах Америки стали за короткий час мільйонерами. Надруковані недавно в „Свободі" завваги д-ра Вол. Галана про те, що чинником популяризації і зросту фінансових українських інституцій в Америці може бути лише українська назва, не видержує критики. Свої твердження д-р В. Галан ілюструє („Свобода" в дня 15-го травня) прикладом „Італії", могутньої тут фінансової централі стейту Каліфорнії. Безперечно, що „Італія" спричинилася до популяризації італійського імени, але сама назва чи ім'я є тоді популярні, коли вони в стані творити добрі діла і задовольняти добре потреби клієнтів.

Задовольняти — це не значить платити добрі відсотки, приймати вклади! Організація, а в нашому випадку фінансова установа, є тоді популярною, коли вона зможе допомогти тисячам своїх членів купити свої доми, коли дешево, без зайвих „ред тейп" переведе леґальні трансакції, перевірить об'єкти купна своїх клієнтів, допильнує, щоб їх ціна не була зависока і т. п. Банк „Україна" мав би безперечно гарну назву, але він не став би напевно популярним, якби щоденно відсилав додому людей без морґеджів з браку грошей. Від нього відвернулися б всі, хто хоче позичати.

Банк „Італія" чи не одинокий, що добре прислужився італійському імені. Не мають рівного йому німці, поляки, чехи, хоч мають банки, контрольовані ними самими. З банком „Італія" трапилася ще й така пригода, що припечатала його успіх. Стейт Каліфорнія, а головно південна його частина, це була пустеля в повному значенні цього слова. Щоправда, клімат там добрий, але не було води й доброго ґрунту. Американський уряд знав, що південна Італія і Еспанія колись були такими пустелями, а стали квітучими садами. І як наші лемки їхали до копалень вугілля в Пенсилвенії, їхали без проводу і пляну, американський уряд вибрав італійців для колонізації Каліфорнії.

Італійський „чобіт" Калябрія випорожнився. Більшість населення тієї провінції виїхала з усім своїм майном до Каліфорнії. А майно це було дуже маленьке, бо це були робітники з великих італійських латифундій і дрібні селяни. Працьовиті італійці, звиклі до гарячого клімату, сколонізували Каліфорнію, зробили з неї рай і створили там добробут. І банк „Італія", створений з допомогою державних субвенцій, став популярним, але не він спопуляризував ім'я італійців, а навпаки.

І в українському житті теж є на те добрі приклади, Назва кредитівок „Самопоміч", Селфрілаянс Кредит Юньйон, про Україну нічого не говорить й імени України не популяризує. А проте, ми всі знаємо, що це є українські установи, які службою для своїх членів здобули собі популярність і стали мільйонеми. Звичайно, вони зробили добру службу, але їх діяльність обмежена числом їх членів і вони, подібно, як і федеральні кредитівки американських фабрик чи установ, є установами дрібного кредиту й ощадностей.

Добре мати українське ім'я і ним гордитися не тільки людині, але й організаціям. Але розвиток українських установ в Америці, головно, коли йде про фінанси, залежний також від інших, незалежних від нас чинників, і ми не можемо не бачити тих чинників. Ті установи принесуть нашому імені не лише славу та честь, але й земні багатства, якщо підуть з вимогами часу, з вимогами й потребами своїх членів. Інакше будуть вони животіти, не здобудуть популярности і слави українському імені. Таке є реальне життя, і для публічних виступів треба не раз шароварів, вишиваних сорочок і коломийок, бо це наші цінності і це є та „колорфул" Україна в Америці. Для наших дітей треба ще й грошей, бо замало збирати 10-долярових патротів УККА, і за такі марні для нашої великої справи гроші нагороджувати їх ще й медалями. А грошей в Америці досить, і з допомогою тих грошей ми можемо будувати для наших людей доми, купувати їм фарми, сади і т. п. З допомогою тих грошей можемо перетворити нашу громаду в Америці з плебеїв у патриціїв, які розуміли б теж вартість українського імени.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК (УВАН)

ШЕВЧЕНКО

Річник 6.

(4)

Найбільшим мистецьким твором цього року, а мабуть і у всій малярській творчості Шевченка була задумана ним ще минулого року, а виконана частково в 1857, — складна малярська епопея на євангельську тему, про гріх і розгрішення Блудного сина, перенесення в умови сучасного життя. 8 картин з цієї серії були виконані сепією в першій половині 1857 року. Шевченко мав намір пізніше „пустити їх у світ у ґравюрі акватінта".

Пейзажі, місцеві побутові сценки і портрети належать до живописного репертуару Шевченка 1857 року.

Рік визволення відродив і Шевченка-поета. Ще в Новопетровському форті він написав другу частину повісти „Прогульки з приємністю і не без моралі", яка первісно мала назву „Матрос". В цій другій частині, як це зазначав Шевченко в листі до Лазаревського, „різкіше визначилася загальна ідея оповідання", пов'язана з думками про визволення кріпаків. Цікаво, що Шевченко і в словесній творчості, так само як і в малярській, уважав для себе закритою певну частину, а саме віршову форму. „Я ще не дуже зостарівся та знівечився, писав Шевченко Кухаренкові, — а може дасть Господь милосердний, ще одпочину та на старість попробую писати прозу: о віршах уже нічого й думать" (лист 22. IV. 1857). Але вже 16 травня 1857 датовано поему Шевченка „Москалева криниця" на той самий сюжет, що він його використав у 1847 році в Орській кріпості, навіть під тою самою назвою. Обидві поеми були присвячені Кухаренкові і можна гадати, що нову обробку того самого сюжету зробив був Шевченко саме для перевірки, чи „не захолонув у неволі" він як поет. Посилаючи новий варіянт „Москалевої криниці" Кухаренкові, Шевченко для порівняння додав ще два твори — „Ченця" і „Вечір" з того ж 1847 року, що й перший варіянт „Криниці". В супровідному листі Шевченко питав: „чи помолодшав я через 10 літ у неволі, чи постарішав серцем, скажи мені, мій брате рідний".

З самого тону Шевченкового листа видно, що він задоволений з другого варіянта поеми: „Правда, я сам думав, що я вже зледащів, захолонув у неволі, аж бачу, що ні".

Дійсно, другий варіянт „Москалевої криниці" виявився сильнішим, композиційно більш зладженим, діялогічна форма замінена монологічною розповіддю і таким чином усунено елементи драматичні, а натомість зміцнено лірико-епічну тканину поеми. В листі до Василя Тарновського-сина Куліш так оцінив цей новий варіянт „Москалевої криниці": „Не ослаб, а окріпнув у йому дух. Великий він поет, воістину!"

З лектури поета в першій невільничій половині року найсильніше враження залишив у нього перший том „Записок о Южной Руси" Куліша, присвячений цілком публікації етнографічного матеріялу. „Я цю книгу скоро з пам'яти буду читати", записав Шевченко у Щоденнику 17-го червня: „Вона мені так живо, так чарівливо-живо нагадала мою прекрасну бідну Україну, що я немов із живими розмовляю з її сліпими лірниками та кобзарями". „Такої розумної книги, такого чистого нашого слова я ще не читав", писав Шевченко про ці „Записки" Куліша М. Лазаревському (22. VI).

Друга книга, що зайняла увагу Шевченка, була тритомова Естетика польського філософа Кароля Лібельта. Цікаво, що відомостями про цю книгу він не ділиться в листах до друзів, навіть до Броніслава Залєського. Він переживає враження від книги цілком інтимно і записує їх в своєму особистому щоденнику, хоч на естетичних питаннях взагалі він зупиняється і в деяких листах. Якщо простежити за записами цих вражінь від книги Лібельта в Щоденнику, то можна зробити висновок, що в загальному Шевченко не прийняв Лібельтової науки про прекрасне передусім тому, що почував „непоборну антипатію до філософій та естетик", не зважаючи на те, що сам признався в „щирій любові до прекрасного в мистецтві та в природі" (запис 5-го липня). Перші враження від книги були неприємні: „жорстко, кисло, нудно. Справжній німецький супвассер" (запис 10-го липня). На другий день Шевченко записав: „Лібельт рішуче покращав у моїх очах. Та все ж таки він школяр". Ще через день читаємо: „взявся за Лібельта. Він сьогодні мені зовсім подобається" і тут же сперечається з Лібельтовою тезою, що людина-творець в ділі красних мистецтв взагалі, зокрема у малярстві, вища за натуру тому, мовляв, що природа діє у визначених їй незмінних межах, а людина-творець — нічим не обмежена у своїй творчості. „Чи не так?" записує Шевченко свої думки про це: „Мені здається, що вільний артист остільки ж обмежений природою, що його оточує, оскільки природа обмежена своїми вічними, незмінними законами. А нехай спробує цей свобідний творець на волосинку відступити від вічної красуні природи, то він стає боговідступником, моральним виродком... Я не кажу про даґеротипне наслідування природи. Тоді б не було мистецтва, не було б творчости, не було б справжніх мистців" (запис 12-го липня) і, хоча Лібельт стає Шевченкові в його самоті „найчарівливішим співбесідником", все ж остаточний присуд поета суворий. „Для матеріяліста, що йому Бог відмовив радісного почуття розуміння Його благодаті, Його нетлінної краси, для такої напівлюдини кожна теорія краси, ніщо більше, як дурне базікання. Для людини ж, наділеної цим божественним розумом-чуттям, така теорія теж порожня баланина та ще гірше — дурисвітство. Коли б ці бездушні вчені естети, ці хірурґи прекрасного, замість теорії писали історію красних мистецтв, — у цьому була б очевидна користь". (запис 23 липня).

НАРОДЖЕННЯ ПІСНІ

Десь кращі краєвиди,
є можливо,
Але тобі потрібен
цей, один:
Легкої мли заслона
мерехтлива,
І сталь Дніпра, і тепла
даль рівнин,

Де ще й тепер прадавній
сум снується,
Нечутна туга, тиха,
наче спів,
Що прадідам колись
запала в серце,
Які цю далеч
бачили з горбів.

... І народилась
пісня України,
І попливла,
і обминула час.
Її колись, мов скарб
дорогоцінний,
У заслання з собою
ніс Тарас.

Бо в ній була прадавня
даль Дніпрова,
І плач людей, і відблиски
заграв:
Все, що співець вібрав
у куте слово,
І правнукам у спадок
передав.

Тому такий у світі
він єдиний, —
Цей рідний простір,
подих твій і кров,
Який колись з піснями
батьківщини
Тобі навіки
в серце увійшов.

МАРІЯ ПРИГАРА

ПРОПАҐАНДА УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА

Українські мистці, які мали змогу переселитись до З'єдинених Держав Америки — не зважаючи на всі початкові побутові труднощі — зуміли знайти змогу продовжувати своє мистецтво, ба навіть дійшли нових осягів і здобули собі признання в нашому суспільстві і в чужому світі. За несповна десятирічне перебування наших мистців у новій нашій американській країні, влаштовано тут десятки різних мистецьких виставок в різних осередках скупчення українського населення, наші мистці брали участь у загальних американських виставках, про наших мистців писала преса і своя і чужа, ба навіть деякі з наших мистців уже звідсіль поїхали до мистецької Мекки — до Парижу і там звернули на себе увагу.

Так чисто мистецька ділянка стала добрим засобом пропаґанди українського імени у світі.

Таку пропаґандивну вартість має також виставка праць филаделфійських українських мистців і виставка експонатів студентів Мистецької Студії у Филаделфії, що саме тепер відкрита в дільниці Френкфорд. Виставка приміщена на двох поверхах люксусового будинку. На горішньому поверсі примістили свої праці наші филаделфійські мистці — члени Об'єднання Мистців Українців в Америці: Петро Андрусів, Петро Мегик, Степан Рожок і Наталія Степанів. Це коло тридцяти великих полотен, переважно олійних, кілька темпера. Між експонатами мистця Андрусева на першому пляні велике полотно „Богдан Хмельницький", що викликало велике заінтересування чужинного глядача. Крім того, Андрусів виставив три портрети: батька, дружини і автопортрет. Великою любов'ю до давнього нашого побуту надихана картина „Селянська родина", що зображує селянина з жінкою і дитиною в українських сільських строях на тлі українського красвиду.

Петро Мегик дав глибоке „Розп'яття Христа" і маркантний вид ґоловної нави ґотицької церкви з високими вітражевими вікнами. Обидві картини справляють глибоке враження. „Мертва природа" на тлі прегарного українського килима викликає приємні спогади. Цікавий портрет старця.

Степан Рожок у відношенні до обох згаданих мистців-традиціоналістів віддає перевагу модернізмові. І „Розп'яття", і „Квіти", і „Зимовий пейзаж" — це твори у модерністичній манері з помітним шуканням розв'язки нових ліній і кольорів. Наталія Степанів дала чотири праці, з яких на перше місце вибивається „Дерев'яна церковця".

Окрему залю в нижньому поверсі займають праці студентів Української Мистецької Студії під керівництвом Петра Мегика. Студія має за собою п'ять повних років навчання. Цього року вчилось в ній 17 студентів — 10 на вищому курсі і 7 на нижчому. Вчителями у студії були мистці: П. Андрусів, В. Кивелюк, П. Мегик і Ст. Рожок. Крім цього анатомію людського тіла викладав лікар д-р Голубінка. В попередньому році мистець Б. Мухін вів курс моделювання.

На виставці представлено понад сорок праць студентів Мистецької Студії, так вищого, як і нижчого курсів. Деякі праці вказують на справжній мистецький талант учнів, а всі вони дають образ великої праці, яку виконала Студія. Студенти Студії рівночасно вчаться в американських школах, де звернули на себе увагу саме завдяки цій солідній підготовці, яку дістали й дістають у нашій Студії. Такі студенти, як Оксана Мурій, Роксоляна Лучаковська, Христина Зелінська та Ніна Климовська, брали вже участь у різних американських шкільних виставках і навіть здобули признання та грошові нагороди на цих виставках. П'ятирічний вишкіл в українській Студії дав їм добрий підклад, на якому вони зможуть розвивати свій талант. Та найголовніше — наша Студія дала їм змогу пізнати своє рідне українське мистецтво, палкими оборонцями якого стали вони вже тепер в американському світі. Між студентами вищого курсу визначаються праці В. Завадовської, Н. Куйдич, Б. Кондри і ін. Помітні поступи зробили також учні нижчого курсу. Найбільше експонатів — рисунки вуглем, але поважне число також олійні картини. Спеціяльно треба підкреслити літографічну техніку, що її вчить проф. Андрусів.

Однак успіх Української Мистецької Студії не лише в тому, що вона виховує нові мистецькі сили та дає їм солідну підготову спеціяльно з натиском на знання української мистецької традиції, але у пропаґанді українського мистецтва серед чужих. Остання виставка — це теж пропаґанда українського мистецтва, а тим самим пропаґанда українського імени. Виставку відвідують чужинці, про неї появились звідомлення в американській пресі, про неї говорить радіо. Окремо стація ВПЕН у Филаделфії зорганізувала інтерв'ю з мистцем Андрусевим, яке перевів радіокоментатор Франк Форд. Проф. Андрусів використав це інтерв'ю для популяризації українського мистецтва в американському світі. Він звернув увагу на всі труднощі, які стоять перед мистцем у новій для нього американській країні, і підкреслив, що працею і посвятою мистець може багато зробити для рідного мистецтва. Спеціяльну увагу радіокоментатора протягнула велика картина Андрусева „Хмельницький". Про цій нагоді мистець дав відповідну інформацію.

Т.

УКРАЇНЦІ В ПОЛЬЩІ

(Закінчення зі сторони 2-ої)

гу вчитися рідної мови. Ці надії сповнилися тільки частково. І так, коли в 1955/56 шкільному році, під впливом першого подуву теплого вітру з Варшави, 1114 українських дітей дістали змогу навчатись рідною мовою, в 1956/57 шкільному році це число збільшилося заледве до 2646. У ліцеї в Бартошицях (кол. Східня Прусія), замість запровадити українську мову як викладову, введено її лише як предмет. Так само зроблено у ліцеях в Слупську і Кошаліні. Ніби за недостачею учнів і вчителів ще не зорганізовано української ґімназії в Перемишлі, а за цілий рік створено всього тільки дві елементарні українські школи (Бані Мазурські і Ярошувка — околиці Вроцлава). Елементарних же шкіл, в яких навчають української мови як предмету, було на 1 березня 1957 р. всього 143, смішно мала кількість на загальне число українців 200 тисяч. Нема ще й досі катедри української літератури при Варшавському університеті, а існуючий там при катедрі славістики український семінар нараховує лише 350 книжок, з чого, як пишуть студенти в „Н.С." (з 14 квітня, ч. 15), „50% непридатної до університетського вжитку макулятури".

У той час, коли на відтинку шкільництва й культурного життя українці в Польщі приречені до сизифової праці і тому дуже поволі здобувають належні їм права, куди гірше представляється справа повороту на рідні землі. В ділянці шкільництва й культури є принаймні постанови уряду, і проблема лежить тільки в їх виконанні на місцях. Щождо повороту, то найновіша постанова уряду практично його виключає або створює такі передумови, що з них мало хто з українських примусових переселенців зможе скористати.

Третя постанова в справі українців,

що її наприкінці квітня 1957 року прийняло ЦК ПОРП (про дві перші ми згадували вище), стосується в першу чергу „господарської стабілізації українського населення в Польщі". У новій постанові притиск зроблено на закріпленні українського населення на їх теперішньому місці поселення (тобто на т. зв.земях одзисканих) і щойно в другу чергу розглядає вона можливості повороту. Створені для цього спеціяльні комісії з представників міністерств рільництва і фінансів (воєвідство: краківське, люблинське, ряшівське) мають разом з представниками УСКТ опрацювати т. зв. плян стабілізації й допомоги, що має бути виконаний до 1960 р. і передбачає призначення кредитів, будівельних матеріялів і рекомпенсат за майно, залишене українцями в південно-східних повітах.

Щодо повороту на свої власні господарства, то третя постанова ЦК ПОРП реґляментує переводити його шляхом індивідуальних дозволів, передумовою для одержання яких є „незагосподареність господарства колишнього власника". Особи, які вертатимуться самовільно, не одержать від держави ніякої допомоги. Врешті, згадана постанова забороняє розбирати й нищити поукраїнські будинки і приділювати поукраїнське майно іншим особам.

Тяжко передбачити, як на практиці виглядатиме допомога уряду українським поселенцям в західних і північних воєвідствах. Якщо ця допомога піде таким самим шляхом, як минулорічний кредит в сумі (дуже малий!) 15 мільйонів злотих, яку призначив був уряд для українських поселенців, але з якої майже ніхто не міг скористати, бо підрядні уряди відмовлялись приймати заяви на позики — стабілізація так і залишиться на папері. Немає також сумніву, що місцеві польські чинники у східних повітах творитимуть всякі перешкоди, щоб унеможливити леґальний поворот українських власників до їх господарств. Отже, прийдеться українцям виборювати кожну п'ядь своєї землі і, мабуть, не один з них навіть зрезигнує з допомоги уряду і на власну руку вернеться на рідні землі, щоб відбудовувати з руїн нову економічну базу. Коли зважити ще на те, що економічне положення Польщі дуже критичне — перспективи перед нашими братами невеселі. Але, не зважаючи на всі труднощі, українці в Польщі з подивугідною завзятістю обстоюють своїх прав, а відважна постава їх, зокрема молоді, дає запоруку, що вони успішно протиставитимуться процесові денаціоналізації і хоч частинно повернуть на свої відвічні землі.

Індонезії грозить військова диктатура

Якарта. — Якщо теперішній уряд Індонезії не знайде підтримки збоку парляменту, то прийдеться передчасно розв'язати парлямент, а тоді — за всією імовірністю — прийде до влади армія — заявив в минулу суботу 1-го червня індонезійському парляментові прем'єр Індонезії Дюанда. Його уряд прийшов до влади несповна два місяці тому, складений безпосередньо президентом Сукарном з поза-партійних діячів, як „уряд національної небезпеки". Під час коли політичні партії поділені головно на про- і контра-комуністичні, при чому головним предметом спору став плян президента Сукарна включити до нового уряду всі більші політичні партії, включно з комуністичною, то паралельно існує в Індонезії гострий спір між централістичною і децентралістичною течіями. Окремі острови — з яких узагалі складається Індонезійська республіка — бунтуються під проводом своїх військових командантів проти центрального уряду, домагаючись більшої адміністраційної і економічної автономії. Прем'єр Дюанда, енерґійний 46-річний інженер-економіст, який водночас є міністром оборони, заявив, що „дуже важко мати тепер повну контролю над армією" і що для цього треба довшого часу та терпеливости. Якщо його уряд упав би, не знайшовши підтримки в парляменті, тоді армія дістала б добрий шанс — перейняти владу і взагалі скасувати парляментарну систему.

Помер професор Микола Глобенко

Ню Йорк. — Як повідомляють з Сарселю, минулого тижня помер на 55-ому році життя відомий український літературознавець і педагог Микола Глобенко, професор Українського Вільного Університету, дійсний член НТШ та заступник головного редактора Енциклопедії Українознавства. Покійний був автором низки праць з історії української літератури 17-го сторіччя, як теж праць з історії нової літератури і літературознавства, зокрема розвідок про Шевченка та про українську літературу під Совєтами. Був співробітником „Свободи", в якій надрукував багато своїх статтей та рецензій.

Помер учасник визвольних змагань інж. Микола Базилевський

Монтреал, Канада. — Тут помер учасник визвольних змагань сотник Микола Базилевський, похорон якого відбувся в середу 29-го травня. Після нещасливого закінчення визвольної війни він вийшов на еміґрацію разом із частинами української армії і проживав в Чехословаччині і Німеччині. На еміґрації закінчив вищі студії і здобув диплом інженера. Належав до гетьманської організації і був близьким співробітником ідеолога гетьманського руху Вячеслава Липинського та гетьманича Павла Скоропадського. Після другої світової війни виїхав до Канади, де і помер. Покійний М. Базилевський працював і на полі журналістики, друкуючи свої статті в різних періодичних виданнях. Пробував своїх сил і в літературі.

● 38-річний технічний фахівець армії Дж. Міллер, який після другої світової війни відкривав сейфи Гітлера і Ґерінґа в Німеччині, дістав 18 місяців тюрми за пограбування поштових сейфів у Филаделфії, Па.

СПРОСТУВАННЯ

В „Свободі" з дня 1-го червня в оголошенні Фірми Arizona Investment & Realty Corporation, подано помилково знімку директора фірми, яка мала бути в його іншому фірмовому оголошенні.

В ОСТАННЬОМУ ДНІ НАРАД

Президент Айзенгавер і державний секретар Доллес разом із канцлером Західньої Німеччини Аденауером і західньонімецьким міністром закордонних справ під час нарад в третьому дні конференції.

Конґресова комісія вестиме слідство в справі перенесення бейзболових клюбів

Вашинґтон. — Голова Правничої Комісії в Палаті Репрезентантів конґресмен Еменюел Селлер повідомив, що 17-го червня почнеться слідство в справі перенесення двох бейзболових клюбів „Даджерсів" і „Джаєнтсів" з Брукліна і Ню Йорку до Каліфорнії. При цій нагоді вирішиться справу, чи зорганізований бейзбол треба вважати за спортовий трест, який мусів би підлягати протитрестовому законодавству, як це діється з усіми прибутковими підприємствами. Власники спортових бейзболових клюбів рішуче заявляють, що вони не є звичайними прибутковими підприємствами, тільки спортовими організаціями. Так заявили голови обох згаданих клюбів Волтер О'Меллі і Горас Стовнгем, але конґресмен Селлер назвав їхні заяви „невірними", бо ті клюби переносяться не зі спортових, тільки з фінансових причин.

ЗДА передадуть Зах. Німеччині 4 військові летовища

Вашинґтон. — У процесі поменшування американських збройних сил на заморських базах — американські військові власті передадуть в найближчому часі західньонімецькому урядові 4 збудовані американцями військові летовища: у Фюрстенфельдбрук, Ердінґ, Ляндсберґ і Кавфбойрен. Американські військові чинники віддавна брали під увагу, що зосередження військових складів на тих базах недоцільне, бо наражене на небезпеку знищення ворогом. Трудноці, існуючі з утримуванням великих ґарнізонів на закордонних базах, призвав державний секретар Доллес на своїй пресовій конференції в минулу середу 29 ц. м., з уваги на конфлікти одиниць-військовиків із місцевим населенням та кошти. Торкаючись минулотижневих великих антиамериканських заворушень в Тайпеї на Формозі державний секретар заперечив, наче б будь-що вказувало на зв'язок національно-китайських офіційних чинників з тими заворушеннями. Він ствердив зате, що за націонал-китайською владою є вина замалої чуйности та надто повільної контракції проти ворохобників. Однак він заявив, що в основному не буде ніякої зміни в американській політиці у відношенні до китайської проблеми, зокрема у взаєминах з націонал-китайським урядом на Формозі.

Спорт

УСК НЮ ЙОРК ЗАЙНЯВ ДРУГЕ МІСЦЕ В ТАБЕЛІ ЛІҐИ

УСК Ню Йорк — Латиші СК 5:0.

Перемогою над латишами УСК Ню Йорк закінчив остаточно мистецькі розгри цього сезону, займаючи тільки друге місце в табелі Ліґи.

Сама гра минулої неділі стояла під знаком вакаційної атмосфери, при чому УСК — почав змагання в десятку, при тому вже „штукованою". Це дещо незрозуміле, хоч би й тому, що не можна було знайти резервових змагунів більше, як двох.

Ворота добули: Василькевич (3), Голюка та Наливайко. Слід відмітити, що Василькевич на позиції лучника значно „продуктивніший", ніж на позиції крилового. Це повинно б бути досвідом на майбутнє.

УСК Ню Йорк не добув чемпіонату цього року. Деяким симпатикам це не до вподоби і вони мають свій погляд на ту справу. Сама управа стояла на становищі — добувати позиції в Лізі власними силами., не „позичати", ані не „купувати" зірок, що теж не могли наперед дати запоруки, що УСК здобуватиме самі перемоги. УСК виграв властиво майже всі поважніші матчі, за те втратив пункти зі слабшими противниками. Несподіваний відхід до війська Гиведя, спадок форми Арндта та других в атаці — були головними причинами неуспіху. Але, якщо навіть „позичені" змагуни помогли б були увійти цього року до Оберліґи, а потім треба було їх далі „купувати" або програвати змагання, тоді ми стоїмо на становищі, що краще ще зачекати. Резерва справді талановитих і надійних змагунів УСК-у тепер така велика, що ми можемо бути спокійними за успіхи в майбутньому.

Присутність на змаганнях УСК-у кожного разу біля 100—200 молодих нижче 18 років глядачів, серед яких біля 50 активних змагунів УСК-у це факт, що має свою вимову і ціну. Значить ми є фактором у футбольному світі, ми ним будемо, не уважаючи на те, що не мусимо бути „метеорами".

Справа на майбутнє: скомплетувати так склад з першої команди УСК-у, щоб були перемоги та, щоб ніякі „несподіванки" їх не захитували. А це є можливе і конечне.

(ix)

Ф. Ц. КАЙЗЕРСЛЯВТЕН — ШИКАҐО (збірна) 6:2.

Шикаґо 12 травня. — Футбольна зустріч шикаґівської збірної проти німецької дружини Ф. Ц. Кайзерлявтен, як виявилось, була небувалою імпрезою в Шикаґо. Притягла вона коло 15.000 глядачів, які раз на зміну могли „побачити та уявити собі, як виглядає американський копаний м'яч в порівнанні до европейського. Не уважаючи на те, що Шикаґо змагання програло у відношенні 6:2, глядачі винесли із собою велике задоволення із гарної жертвенної гри власної дружини та цікавої тактичними комбінаціями гри гостей. Провідну ролю в дружині німців сповняли знані із футбольної слави в Европі браття Отмар та Фріц Валтер, які безпосередньо добули троє воріт та були співробітниками трьох інших. Системою гри Ф. Ц. Кайзерлявтен дуже мало нагадував німецькі дружини, які в більшості грають короткими подачами в трикутник, а в противенстві до цього грали довгими подачами та підводили акції до переду крилами.

Українську дружину Левів у збірній Шикаґо, цього року репрезентував лиш один змагун Джімі Страховський. На позиції лівого крила він вив'язався задовільно, та добув для збірної Шикаґа одні ворота.

М. Маркевич.

Короткі Вістки

● **Три студенти** противники уряду президента Куби — Батісти, везли в авті бомбу, яка з невідомої причини експльодувала. Два студенти згинули на місці, а третій, що сидів в авті на задньому місці, був важко поранений.

● **Гуссейн Алі,** іранський міністер судівництва, заперечив закордонним вісткам, начебто шах Ірану Різа Палеві змагає до диктатури. Він заявив, що на Сході володар не може бути „монархом, який нічого не робить", але що шах Ірану тримається при цьому строго рямців своєї конституційної влади.

● **У Західній Німеччині** армія дістає нову уніформу: її творці пішли були так далеко у „відмілітаризовуванні" війська, що дотеперішня викликувала загальний сміх. Нова уніформа нагадує більше сірі однострої вайхсверу. Вже пошито 100,000 комплектів нової уніформи.

● **В Еспанії** заарештовано кількох ліберальних діячів з промонархістичних і католицьких кіл під закидом „підривної" роботи проти існуючого режиму. Найчільніший з них — д-р Франсіско Геррера Оріо, чільний публіцист, брат єпископа. Заарештовано також професора конституційного права. Заарештовані нібито старалися заснувати нову партію за зразком німецької чи італійської Християнсько - демократичної партії.

● **Спеціяльна англійська пар-**

● **Роберто Россаліні,** директорові італійської фільмової компанії, який накручує монументальний фільм в Індії, продовжено візу під умовою, що він буде уникати зустрічі з індійською фільмовою артисткою Сонялі Дас Гупта. Газетні плітки про роман Россаліні з цією індійською красунею сильно порушили індійську публічну опінію. Дружиною Россаліні є славетна фільмова зірка Інґрід Берґман, якій — за виконання ролі Анастасії в однойменному фільмі — признано нагороду Оскара, як найліпшій артистці в 1956 році.

Посмертні Згадки

ВАСИЛЬ СІРИК, член УНДому, 316 Відд. УНСоюзу в Рачестері, помер в суботу 11-го травня 1957 р., на 60-му році життя. Полишив у смутку дружину Анастасію, сина Володимира, невістку і внука Богдана. До УНСоюзу вступив 1949 р., до Т-ва ім. Франка, 266 Відд. в Амстердамі, Н. Й., опісля перенісся до Рачестеру і вступив 1956 р. до 316 Відділу. Похорон відбувся у вівторок, 14-го травня ц. р., при співучасті Родини, Знайомих, Приятелів і Членів, з пох. заведення до укр. правосл. церкви св. Покрови, а опісля на цвинтар Mt. Hope Cemetery. — В. Й. П!

ПИЛИП МАНИК, член Б-ва св. Василія, Відд. 168, помер 16-го травня 1957 р. в Перт Амбой, Н. Дж., проживши 66 років. Народився в с. Долинжин, пов. Рогатин, Зах. Україна. Полишив у великім смутку двох синів Григорія і Йосипа, дві доньки Парасю і Гаську, двох зятів і дві невістки та двох внуків. Покійний був довгі роки фін. секретарем і делеґатом на конвенції, та членом Контр. Комісії. Не жалував грошей на всі збірки. Похорон відбувся 19-го травня, з пох. заведення до церкви, при участі Родини, Знайомих і Членів Т-ва, а опісля на вічний спочинок на цвинтар Кловер Ліф, Вудбрідж, Н. Дж. — В. Й. П!

Гр. Бабич, секр.

ТЕОДОР ҐЕБЕТ, член Б-ва св. о. Николая, Відд. 276 УНСоюзу в Ембридж — помер 24-го квітня, проживши 64 роки. Покійний народився в селі Устрики Дільні, Галичина, Зах. Україна. Полишив дружину, чотирьох синів, одну доньку і 9 внуків. — В. Й. П!

М. Фук

ДМИТРО РЕПИЧ, член Відд. 140 УНСоюзу в Йонґставні, Огайо, помер, дня 21-го квітня 1957 р. Походив зі села Волошина, пов. Самбір. Полишив у смутку дружину Анастасію, 7 синів, 3 доньки і 15 внуків. Покійний був добрим чоловіком і батьком для дітей. Похорон відбувся з пох. заведення до церкви св. Петра і Павла, при участі Родини, Членів Відділу і Знайомих. — В. Й. П!

І. Кравець, секр.

ТАРЗАН, ч. 3874. Коронний осяг.

AS SOON AS OLGA WAS PROPERLY ATTIRED, TURO ENTERED THE ROYAL HUT. "AHA, ?N YOU LOOK LIKE A QUEEN!" "YOU HAVE REASON FOR ALL THIS?" ASKED THE WOMAN.

TURO GRINNED. "ANCESTORS OF MY PEOPLE, THE WABULU, USED TO WORSHIP THE SUN. THAT IS WHY I COULD ESTABLISH YOU, WITH YELLOW HAIR, AS A DEITY."

"HOW WOULD YOU LIKE TO GAIN FABULOUS WEALTH AND POWER?" ASKED TURO SUDDENLY. OLGA, INTRIGUED, GLANCED MORE CAREFULLY AT THE SURROUNDING ORNAMENTATION. "IVORY--?" THE MAN NODDED.

"MY PEOPLE KNOW OF A SECRET SOURCE THAT HAS BARELY BEEN TAPPED. TOGETHER, WE CAN DRAIN IT DRY. YOU HAVE BUT TO COMMAND -- I WILL SEE YOU ARE OBEYED!"

Distr. by United Feature Syndicate, Inc.

Як тільки Ольга була відповідно одягнена, Туро ввійшов до королівського палацу. — Ага, тепер ви виглядаєте як королева! — Чи ви маєте причину до того всього? — запитала жінка.

Туро посміхнувся. — Предки мого народу вабулю поклонялися сонцю. І тому я можу зробити вас, що маєте жовте волосся, божеством.

— Хочете зробити казкове багатство і силу? — нагло запитався Туро. — Заінтриґована Ольга уважніше подивилася на довкільні прикраси. — Слонова кість. . . ? Людина притакнула.

— Мій нарід знає про таємне джерело, яке було вже майже відкрите. Висушім його. Ви наказуйте! Я подбаю, щоб вас слухали!

ВІСТІ
УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

Ч. 4. 31-го травня 1957 р. Ч. 4.

У Н ФОНД — ВИЯВ НАШОГО ПАТРІОТИЗМУ. НЕ НА СЛОВАХ, А НА ДІЛІ!

ПІДСТАВА НАШОГО УСПІХУ

Дуже невдячна річ — писати на тему УНФонду і Національного Датку . . . Тема — давно відома, тема „оклепана", „аргументи" — загально визнані.

І все ж, час до часу, у всій цій справі треба пригадати деякі важливі моменти.

Якось так сталося, що в уяві багатьох громадян УККА став інституцією „самою по собі", „самостійною", якби відокремленою від громадянства. Щось „він" там робить, потребує грошей, має „свої" клопоти, з яких, мовляв, якось собі вив'язується.

Основна річ!

І зовсім забувається основна річ: що УККА є установа виборна, що її обирали і обирають на своїх Конгресах представники від цілого загалу американських українців, що то вони, американські українці, через свої центральні організації надали йому право репрезентувати їх перед найвищими владами цієї держави, а одночасно — провадити працю для допомоги поневоленій Україні.

Правда, що Конгреси надали своєму виборному Комітетові значні права, але при тім надали також обов'язок праці та широку програму тої праці, одначе . . . середників для виконання тієї праці жадний Конгрес своєму Комітетові — не залишив. Середники, чи то засоби, — УККА має знайти сам! Для того має УНФонд і Національний Даток і право той Даток збирати.

Але . . . добровільно!

Але . . . добровільно! Мовляв, українське громадянство в Америці, що створило Український Конгресовий Комітет, що посилає своїх делегатів на Конгреси, що усталює програму праці і контролює її, остільки національно свідоме і політично вироблене, що свій обов'язок, хоч і добровільний, буде виконувати.

Звідси — й право Українського Конгресового Комітету звертатись до громадянства за Національним Датком. І не тільки право, але й обов'язок, бо не існує жадної установи, що фінансувала б УККА.

Звідси й постійні звернення УНФонду до громадянства і пригадування про той моральний обов'язок.

Бо цей добровільний обов'язок — це основа існування і праці нашого Представництва у ЗДА.

На щастя, є поважна громада українців у ЗДА, які суть відносин і положення УККА добре розуміють і роблять з того належний висновок: річно складають свій Національний Даток. Ця їх жертвенність і є підставою усієї праці УККА і всіх його змагань і осягів, — менших і більших, — з яких деякі безперечно будуть мати значення історичне.

Зрозуміти суть відносин!

Але, на велике нещастя, є ще більше громадян, що суті відносин між УККА і українським громадянством в Америці не зрозуміли і не засвоїли і дивляться на УККА, як на якусь „приватно-добровільну" організацію, що за всяку ціну хоче жити і „докучає" громадянству з приводу датків. Вони, по суті, навіть не вповні усвідомлюють собі, що обов'язок Національного Датку, хоч і добровільного, торкається також і їх.

За те є велика кількість громадян, що обов'язок американських українців супроти УККА дуже добре розуміють, але . . . попросту, тихо перекладають його на плечі других, інших. Мовляв, і без нас УККА не завалиться. Так, не завалиться, але вони, як зрілі громадяни, мусіли б бути свідомі й тієї шкоди, яку вони завдають українській справі . . .

І, нарешті, є добра частина, так би мовити, „активних" і „засадничих" неплатників Національного Датку. Вони — в ролі прокураторів. Їх девіз: „Будь поблажливий для себе і строгий до інших!" Вони не платять, бо . . . „чому УККА не заснував дому для старих осіб", „чому не допомагає письменникам", „чому їздив до Женеви й до Сан-Франсіско", „чому не зберігає українські архіви", „чому витрачається багато паперу" і т. д. і т. д. Так багато „чому" і так багато через ці „чому" невдоволень, що — якби всі вони зложили свій Національний Даток, то напевне і всі ці „чому" — зникли б, бо були б засоби все зробити і всі претенсії задовольнити. Інша річ, що під цих щиро-невдоволених, підшиваються просто ворожі агенти, які цілять значно дальше: сильна, активна і авторитетна репрезентація українців в Америці — дуже перешкаджає їхній „роботі" у цій країні і вони багато дали б, щоб цю репрезентацію знищити.

На щастя, свідомий і жертвенний український загал в Америці ясно цю роботу бачить і такої приємности ворогам не зробить . . .

ДО НАРОДНОГО ФОНДУ ПИШУТЬ

СУЧАСНА УКРАЇНА — У КРАПЛІ ВОДИ . . .

Вельмишановна Організація! — Листа Вашого з дня 9 травня 1957 отримав. Ви питаєте про моє життя. Жию, як старший, самотний чоловік, уже два роки як на пенсії. Щодо мого плачення Нац. Датку, то я не єст так богатий чоловік. Без 20 років, — що я заробив, то я посилав своїй Рідні до Краю, де я лишив жену і троє дітей і моя жена купила землі і побудувала хату, з наміром, що і я поверну і буду доживати старі літа на своїм.

Настала війна, все змінилось. Одного сина стратив в УПА, а другого сина і жену заслали на Сибір. Дочка-удова, з двома дітьми, заслана на відзискані землі, два брати і одна сестра заслані на Херсонські степи і кожний просить помочи, а я тут остав самотний і небогатий на старі літа і з тої пенсії треба жити і по возможности з ними ся ділити. За то я не годен утримувати всі датки. Я дорожу українською справою, де я самий брав участь у визвольній справі, в 1919 і 20 роках, коли я повернув з Росії з полону. А мій син тепер довідується ту за українців, то ту є кілька українців, але Україна не належить до них, ніхто не хоче дати долярa на народні цілі. Я отримав від Вас Грамоту і відзнаку, а в залученні посилаю Вам десять долярів.

Остаюсь з великою пошаною до Вас

В. Г.

16 травня 1957 р.

ОЗИВАЄТЬСЯ ПОЛІССЯ

Перед тим, як подякувати Вам за висловлене мені признання, — Грамота і Ювілейна Відзнака, — хотілось би в коротких словах заторкнути в цім листі все наше українське громадянство в Америці, — як старе, так і новоприбуле в справі Українського Народного Фонду.

Я — поліщук, українець з діда-прадіда. З того заболоченого поліського села, з того нашого нещасного Полісся, що на протязі історії різні окупанти і непрошені „визволителі" по своєму хрестили нас, українських поліщуків, — одні „місцевими" і „тутешніми", другі „унтерменшами", треті „білорусами" і т. д.

Я не паперовий „патріот" і на політика не претендую, а звичайний собі з краю селюх, а тут фабричний підберайло, та з позицій національних не ухилявсь і не ухиляюсь. На мою думку, ухилятись від національного обов'язку, а особливо тим, хто збирається бути міністрами в майбутньому, — це величезний і непрощений гріх!

Я не кличу до чогось недосяжного і надмірного, а до тої краплі, що, падаючи в одне місце, жолобить камінь, - що спільних зусиль і ритмічних кроків усіх і всіма разом, по грядучого і великого Завтра. І щоб те Завтра ще раз не помстилось над нами, коли не послухаємо голосу Істини — отої простої і великої Правди — змити рабство і прокляття з душ своїх, — не бути ні „мужіком", ні „лапцяжем", ні „вафлюхтою" ані тим богомерським „товаріщем", — лише людиною в повнім розумінню цього слова! . .

Якби усі наші патріоти і непатріоти не поскупились сплатити цей мінімум 10-20 долярів, — а ми могли б це зробити без ущербку для своїх банкових конт! — і коли нас тут є повище мільйона українців, то це була б неабияка сума, яка дала б щорічно найменше 2,000,000 долярів. І тоді наші установи, як Український Конгресовий Комітет, ЗУАДК, Наукове Т-во імени Шевченка, Українська Вільна Академія Наук, Український Технічний Інститут, Капеля Бандуристів — не жебрали б, простягаючи руку, як сліпий під церквою, а мали б досить засобів для репрезентативних, наукових і пропагандивних — наших визвольних і святих цілей!

Світ рахується тільки з сильними і свідомими свого історичного завдання людьми і народами.

27 березня 1957. В. Л.

За ліньь, за бездушність, за брак ідеалізму, за повзання тільки в натремі тілесного, матеріяльного - Бог землю нашу - велику і обильну - карає.

Вячеслав Липинський

Шановні Панове!

УККА в слушний час звернувся до Громадянства із своїми закликами, чим розбудив приспану увагу наших людей на таку важливу справу, як УНФонд. Свідома українська людина не відважується сьогодня ставити питання — треба чи ні, платити Національний Даток? — Хто так підходить до цього важливого питання, то одиниці ті забувають, звідки вони вийшли та як і чим живе сьогодня поневолена наша Батьківщина.

Їм не цікаво знати, яких велитенських жертв потребує наш провід, щоби тримати світову опінію постійно на живчику української справи.

Ті, що квестіонують питання Нац. Датку, тоді, коли вирішується доля народів, а з ними і українського, поповнюють злочин, бо, стримуючись від плачення Нац. Датку, роблять пролом в суцільному українському фронті.

12 березня 1957 р. Відділ УККА в Бостоні.

У Н ФОНД — НАША ЗБРОЯ ПРОТИ НЕПРАВДИ І НЕВОЛІ!

ЩО З НАМИ СТАЛОСЯ?

Дивне явище непослідовности і браку державницької думки спостерігаємо ми серед української еміграції, зокрема, в Америці.

Коли згадаємо роки 1917-20 на Великій Україні, рік 1938-39 на Карпатській Україні і навіть відтинок часу в 1941 році на Великій Україні і в Галичині, то побачимо, з яким ентузіязмом народ наш, а передусім інтелігенція, використовували ці короткі моменти волі чи то більш-менш сприятливих умов для державного і культурно-національного будівництва. А навіть в роках 1945-50 у Німеччині, в обмежених умовах таборового життя! Згадаймо наші школи, курси, гімназії, університет, УТГІ, Високу Економічну Школу, Духовну Академію, видавництва, пресу і т. д.!

І що сталось з нами в Америці?

Спитаймо себе: що таке для нас Америка під оглядом можливостей українського державного і культурно-національного будівництва? Це — країна і це — час найширших наших можливостей: воля думки, слова, руху, вільний демократичний устрій, приступність найвищих державних установ і людей, а при тім, як для українських обставин, величезні можливості матеріяльні.

Себ-то — повна можливість мобілізувати річно сотки тисяч долярів на наші, українські, національні потреби.

І от — усіх тих величезних можливостей ми не використовуємо. Себ-то використовуємо в далеко неповному або просто мінімальному обсягові.

Між тим, що, властиво, сталося?

Стався масовий, — під натиском ворога, — відступ української політичної еміграції з Рідних Земель, з метою збереження людських сил і використання цих сил і певних можливостей для боротьби з ворогом-окупантом за ту ж нашу Рідну Землю.

Волею історичної долі сталося, що українські провідні сили і українське суспільство натрапили на виїмково сприятливі обставини для дальшої боротьби.

Політична еміграція чи „збігці"?

Але . . . тут нитка послідовности та логіки — обривається!

Показується, що та політична еміграція, що в такій якості прибула до Америки, зовсім не є еміграцією політичною, показується, що лише ледве 10 відсотків її такою можна вважати, а решта — такою не була, в кожному разі, — перестала нею бути. Показується, що ця еміграція на всі національні цілі збирає ледве кілька десятків тисяч долярів, в той час, як, при своїх заробітках, легко — дуже легко! — може дати в десять разів більше!

І ось в цьому — наше дивне явище! Трагічне явище! Надзвичайно втішне для ворогів і дуже небезпечне для нас, для української справи, у зв'язку з якою ми опинилися тут в Америці.

Ця Америка, моя добра Фея, дає нам кожного дня можливість і нагоду бути корисними для нашої справи, для нашого поневоленого народу!

Але ми . . . з цих щедрих рук повними пригорщами загортаємо лише для себе, для свого особистого життя, для своїх суто-матеріяльних потреб . . .

Ми — цілком змінилися! Що з нами сталося?

Подумаймо над цим! . .

З думок про УНФонд

УККА наводить різні аргументи, чому треба платити Національний Даток. Все це — слушно! Але чому УККА не згадає також про таке положення: уявім собі на хвильку, що це було б не в Америці, а під Совєтами і що не УККА, а большевики встановили б Національний Даток по 10 долярів річно. Було б цікаво подивитись, як наші люди поспішали б з цим Датком, як вони його виконували б і „перевиконували" б — і ніхто навіть і не „пікнув" би, куди той податок їде. Більше того, ще й писали б подяки „владі" за такий малий і за такий гуманний податок.

Так, власне, й діється на нашій Україні. Народ наш складає — мусить складати — мільярди на своє поневолення!

Як-же, в цьому світлі, випадаємо ми, що прибули до Америки з гаслами „визволення", а в дійсности всіляко ухиляємося, щоб не зложити того малого Датку на свою справу?

Платник Нац. Датку

ЗВІТ

з діяльности Українського Конгресового Комітету, що його подав п. Дмитро Галичин, Президент УККА, 13 квітня 1957, на Зборах Ради Директорів.

Звітовий період: від 10 грудня 1956 до 12 квітня 1957.

I. ЗАСІДАННЯ І НАРАДИ.

1. Екзекутива УККА — відбула 4 засідання: 28 грудня 1956, 8 лютого 1957, 1 березня і 12 квітня 1957 (останнє засідання — 12квітня — цим звітом не охоплено).

2. Статутова Комісія — відбула два засідання: 8 лютого 1957 і 1 березня 1957.

3. З комісій УККА відбували наради наступні:

а. Комісія Публікацій-Інформацій: 21 грудня 1956 і 9 лютого 1957.

б. Комісія для справ Організаційних і Членських: 8 лютого 1957 і 1 березня 1957.

в. Комісія для зв'язку з американськими установами: 7 лютого 1957.

г. Комісія для справ Молоді: 8 березня 1957.

4. Апеляційна Рада — оформлюється кореспонденційним шляхом, згідно з побажанням останніх Зборів Ради Директорів.

5. Політична Рада не мала окремих засідань. Наради відбувалися разом з Екзекутивою на зборах Ради Директорів.

6. З Комісій перестала існувати Комісія для верифікації Протоколу УІ Конгресу — після закінчення своєї праці. Взагалі не була оформлена Комісія для високошкільних справ.

II. КАНЦЕЛЯРІЯ.

В канцелярії працювало 6 урядовців на повний час, 1 неповний час. 1 Керівник (Ю. Ревай), 2 референти в УНФонді (д-р В. Калина — В. Мудрий), 2 редактори (В. Приходько - П. Сагайдачний), 1 референт для полагоджування справ відділів і організацій (д-р Г. Ничка), 1 референт для кореспонденції англомовної (д-р Р. Олесницький). Окрім того, д-р В. Шандор провадить адміністрацію обох видань УККА („Український Квартальник" і „Український Бюлетень"). Найвища зарплата співробітників УККА: $67.50 в тиждень, найнижча $45.00 в тиждень. Канцелярія УККА міститься в Домі Української Культури (НТШ) — 302 Вест, 13 ст. Ню Йорк, 14, Н. Й.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД

ПОВІДОМЛЯЄ: ДІЛОВИЙ РІК 1956 ЗАКІНЧЕНО СУМОЮ $86,320.92;

ВИСЛОВЛЮЄ: ЩИРУ ПОДЯКУ УСІМ, — ЩО ВПЛАТИЛИ СВІЙ НАЦ. ДАТОК, ЧИ ПОЖЕРТВУ ЗА 1956 Р.;

ЗАЗНАЧАЄ: ПОНАД 5,000 ПОСТІЙНИХ ПЛАТНИКІВ УНФОНДУ ЩЕ НЕ НАДІСЛАЛИ СВОГО ДАТКУ ЗА 1956 РІК;

ПРОХАЄ: УСІХ ЦИХ ГРОМАДЯН ПОСПІШИТИСЯ ІЗ ВПЛАТОЮ ТОГО ДАТКУ, ЗА ЩО НАПЕРЕД ДЯКУЄ.

Національний Даток надсилайте:

UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA
P. O. Box 721, Church St. Sta., New York 7, N. Y.

III. КОНДОЛЕНЦІЯ.

З приводу смерти Гетьманича Данила вислано телеграми для Родини і Гетьманської Організації з висловами співчуття та зазначенням високих особистих прикмет с. п. Покійного.

ІУ. ФІНАНСОВІ СПРАВИ — УНФОНД.

1. Обіжним Листом ч. 55-УІ та Комунікатом в пресі проголошено відрочення кінця ділового року на 30 квітня 1957. Головною причиною була обставина, що до кінця березня, коли нормально мав кінчатися збірковий рік, вплинуло до УНФонду тільки 64,956 долярів, на 13,256 долярів менше, ніж у той саме час в попередньому році.

Це зменшення настало може й тому, що не розіслано Різдвяних привітань, але це сталося головно з тої причини, що під час Різдв'яних Свят відбувається аж надто багато різних збірок.

Тому було ухвалено вислати Великодне Привітання, з пригадкою для всіх, що датку ще не зложили. Незалежно від того, вислано окремі листи на адреси Ліги Молоді, в яких тільки в англійській мові з'ясовано потреби УККА.

Позатим розіслано до преси заклик до всіх громадян, що отримали Ювілейні Відзнаки та до Молоді, щоб допомогли в збірковій акції ще перед закінченням ділового року.

В тій цілі — активізації збіркової акції — видано вже три числа „Вістей Українського Конгресового Комітету", в яких подано всіх жертводавців та уміщено різні пропагандивні звернення до читачів.

Розіслано інформації про працю УККА до радіо-програм. Позатим до кінця квітня буде вислано листи всім громадянам-платникам Національного Датку, щоб доповнили свої вплати за 1956 рік і тим придбали право на Ювілейну Відзнаку.

Ювілейних відзнак до кінця березня 1957 видано 4,500. Можна припускати, що до кінця ділового року, число громадян, яким буде уділено Ювілейну Відзнаку, переступить 5.000.

Під розглядом є різні проєкти удосконалення, згл. змін у збіркових акціях на УНФонд, зокрема проєкт підвищення Національного Датку до 100 долярів річно.

2. Дотації УККА на різні потреби. В звітовому році було виплачено наступні дотації:

Бібліотека Симона Петлюри в Парижі	$100
Студентський Фонд у ЗДА	100
Асоціяція по вивченню СССР — Мюнхен	250
Міжнародна Академія Науки й Письменства в Парижі, — Українська Секція	100
Шкільна Рада при УККА	650
Американський Червоний Хрест	100
„Алл Америкен Конференція" членське	100
„Алл Америкен Конфер.", спонзорство за часопис	

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ ВПЛАТИЛИ:

Сьогодня публікуємо до загального відома листи Платників і Жертводавців УНФонду, що прислали свій Національний Даток чи пожертви в часі від 1-го лютого до 9-го травня 1957 р.

УСІМ ГРОМАДЯНАМ, ЩО ВИКОНАЛИ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ОБОВ'ЯЗОК, — ЩИРА ПОДЯКА.

Український Конґресовий Комітет Америки

ЛИСТА Ч. 7 (від 1 до 28 лютого 1957 включно)

(Закінчення)

С. Бурий, І. Цебряк, М. Черпак, І. Данильчак, Т. Дідовський, И. Двуліт, М. Федьків, П. Фромель, М. Геряк, М. Гудз, І. Гармич, В. Гаврилко, О. Гнатів, Д. Голубець, Р. Горбачевський, В. Гринько, Гулищак, І. Іванчак, М. Яж, М. Іванчак, П. Кобрин, А. Когут, М. Коваль, П. Коваль, С. Кралька, Кухтик, Т. Кулинич, Г. Курач, М. Леник, М. Лінинський, І. Лищак, Г. Луць, Ф. Луцик, К. Майджала, М. Маркевич, М. Мартинишин, Л. Матлак, М. Мушинський, Н. Н. Оленич, М. Панкевич, М. Попик, Д. Проць, В. Пупа, П. Савицький, М. Семчій, С. Смеречанський, М. Стахура, П. Стецевич, В. Сухар, Т. Сверідан, С. Шпитко, М. Штинь, С. Тарнавський, М. Терлецький (1), М. Терлецький (2), В. Венґер, О. Венжин, Н. Винник, І. Вішка, Д. Войтович, І. Бус, Д. Затварницький;

ОРЕГОН:

Портленд: Т-во ім. І. Франка $10;

ПЕНСИЛВАНІЯ:

Аллентавн: УНСоюз (147. Відділ) $25 (за 1957); по $20: Іван Коромець (за 1955 і 1956), Іван Швець (за 1955 і 1956); по $10: Михайло Іванів, Леонід Лисенко, Стефан Петровський, Іван Процак, Український Чоловічий Хор (Лігай Веллей), Іван Заворський; по $5: Іван Федорак, Дмитро Гудз, Іван Ганич;
Арнолд: Іван П. Федан $10 (на 1957); Петро Любчик $2;
Бетлегем: Гнат Балазюк, Володимир Чубатий, Михайло Брус, Роман Гарас, Нестор Корчовий, Євген Михайлів, Євстахій Винницький; Відділ УКК $6.75 (за книжки);
Бріджпорт: Карпо Моштук $10;
Честер: Український Народний Дім $20 (за 1955); Роман Заяицький $12 (на 1957); Юлія Савицька $10 (на 1957);
Кліфтон Гайтс: Михайло Ґлова $10;
Еддистон: Степан Микита $10;
Форд Сіті: о. Іван Лебедович $10;
Гацлетон: Стефан Глинянський $15 (на 1957);
Гометед: Андрій Романкевич $10;
Линдора: Іван Басс $10;
Нанти Глоу: по $10: Николай Ільницький, Антін Остапович;
Нортгемптон: по $10: Всеволод Боднарчук (на 1957), о. Юстин Гірняк (на 1957);
Олифант: Лев Сорочинський $10;
Палмертон: Ігнат Климкшин $10;
Філаделфія: Мирослав Мак (за 1956 і 1957) $40; Віра і Володимир Михалюс (за 1954, 1955 і 1956) $30; Лев Кушнір $20 (за 1956 і 1957); по $12: Антін Федорович (на 1957), Володимир Пирський; по $10: Лев Бобинський, Братство І. Укр. Дивізії УНА (централя), Теодозія Брикович, Володимира Брикович, Іван Харамбура, Борис Чайківський (на 1957), Ілько Чекота, Іван Домбчевський (на 1957), Петро Дульнявка, Гавриїл Гордієнко, Василь Колісник, Степан Ковалишин, Дмитро Кулька, Ірена Кушнір, Богдан Кивелюк, Іван Левандовський (за 1957), Богдан Максимюк (на 1957), Наталія і Володимир Масюк, Євген й Іван Новосад, о. Ярослав Пасічинський (на 1957), Л. Романюк, Ярослав Рудакевич, Євген Стефанишин, Марія Стефанишин, Володимир Стефанишин, Іван Струк, УНСоюз (268 відділ), Укр. Народ. Союз (324. відділ), Мирон Утриско, д-р Олексій і Софія Заяць; о. Николай Левицький $2; по $1: Анна Левицька, І. Левицький, М. Левицький;
Пітсбурґ: Відділ УКК через банк $332.50 на покриття оплат Національного Датку; Українська Православна Церква св. Володимира $20 (на 1955 і 1956); по $10: Михайло Бабяк, Михайло Бібик, Петро Бліщ, Атаназій Боднар, Василь Богатчук, Максим Чорній (доплата за 1952 і 1954), Михайло Децик, Михайло Дуткевич, Василь Ференц, Василь Гула, Володимир Гумінецький, Степан Коваль, В. Коваль П. Ковбасар, Михайло Козак, Петро Локатир, Гурей Пацьора, Марія й Осип Полатайко, Володимир Севицький, Володимир Валько; по $5: Іван Набережний, Михайло Римняк, Василь Стець; по $2: Я. Беднарський, Ю. Боберський, В. Садовий; С. Шкараба $1;
Рідінґ: по $10: Рудольф Балан, Юрій Білик, Стефан Кіцелюк, Северин Кілик, Іван Когут (на 1957);
Скрентон: Український Робітничий Союз (централя) $300 (в тому $200 на членську вкладку, а $100 на Народний Фонд); по $10: Теодор Миник, д-р Микола Тацій, УРоб Союз (206. відділ);

РОВД АЙЛЕНД:

Потакет: Д-р Тарас й Іванна Ганушевські $25; д-р Еміль й Ірена Клюфас $25;
Вунсакет: по $10: Марія й Олекса Колісник, Сестрицтво Пресвят. Діви Марії при Укр. Прав. Церкві (за 1957), Союз Українок Америки (29. відділ за 1957);

ТЕКСАС:

Даллас: Ева Мандрона $10 (на 1957);

ВАШИНҐТОН:

Сеттл: Д-р Кирилюк $15 (на 1957); Марія Рудченко $10 (на 1957); Варницький $4; Пономарчук $2;
Бов: Майк Удовідчик $5;

ВІСКОНСИН:

Мілвокі: Іванна і Микола Гречило $25; Іван Уринюк $10; Відділ УКК $3.07 (з свята 22. січня);

ЛИСТА Ч. 8 (від 1-го до 16-го березня 1957 р.)

АРИЗОНА:

Фенікс: Петро Безсонов $10;

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Енджелес: Стефан Кізима $5;
Сан Франціско: Д-р Всеволод і Надія Сороковські $50; Українська Греко-катол. Громада $10 (за 1955 р.).

КОЛОРАДО:

Денвер: Стефан Глушко $10;

КОННЕКТИКАТ:

Бріджпорт: по $10: Дмитро Чарновський, Марія і Тарас Слівінський, Йосиф Крендильчак, Жіноче Т-во ім. Ольги Басараб (за 1955); Іван Коваль $2.
Ню Брітен: по $10: Стефан Фаль, „Провидіння" (75 відділ за 1957); Йосиф Мельник $5;
Ню Гейвен: по $25: Софія й Осип Березіцький (за 1957), УНСоюз (414 відділ); по $10: Микола Борецький, Любов Данилович (за 1957), Василь Добчанський, Григорій Дубно, Павло Гащишин (за 1957), Надія Кошак-Лодинська, Микола Кошак, Роман Лесь, Іванна і Марта Лисяк, д-р Василь Небелюк, „Провидіння" (за 1957), Українська Православна Парафія св. Покрови;
Валлінгфорд: по $10: Лукіян Дутка, Володимир Ганицький, Василь Курник, Володимир Новицький, Василь Теплий; по $5: Михайло Паньків, Михайло Плеш, Марія Русин;

ДЕЛАВЕР:

Вілмінгтон: Дмитро Волошин $10 (за 1957);

ФЛОРИДА:

Маямі: Союз Українок Америки (17. відділ) з свята 22 січня $31;

ІЛЛИНОЙС:

Кол Сіті: Д-р Роман П. Смик $100;
Шикаґо: Михайло Верес $30 (за 1955, 56 і 57); по $25: „Самопоміч" (відділ), „Самопоміч" (кредитова кооператива), „Самодопомога" (Т-во „Діточа Оселя"), по $10: Іван Андрушко, Євдокія Дзємнюк (за 1957), Олекса Дзємнюк (за 1957), Іван Казанівський, Об'єднані Українські Радіогодини; „Голос України", Іван Шатинський (доплата за 1954), Т-во св. Богородиці (33 відділ), Т-во Української Студіюючої Молоді;

ІНДІЯНА:

Геммонд: Володимир Шевченко $10;

КЕНТАКІ:

Луїсвілл: Д-р Василь Дробоцький $20 (за 1955 і 1956);

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: по $10: Ольга і Михайло Бендюк, Никола Яремко, Анна Ящук, ОДВУ (31. відділ), Петро Войтович, Володимира Войтович; Павло Ясіновський $5;
Гайтсвілл: Марія і Богдан Максимчук $10 (за 1957);

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: по $10: Михайло Франківський (за 1957), Василь Гаврилець, Іван Назар, СУМА (відділ);
Мелрозе: Станислав Берегулька $10;

МІШИГЕН:

Дітройт: Волтер Гекден $20 (за 1956 і 1957); по $10: Йосиф Байко, Василь Бараник, Михайло Вартків, Юрій Броніковський, Михайло Цап, Петро Демчук, Іван Ґерґелюк, Михайло Головко, Іван Горпанюк, Микола Грищишин, Володимир Губицький, Методій Іванчук, Степан Іванюш, Михайло Івасишин, Василь Яремчук, Володимир Кірик, д-р Микола Климишин, Микола Кончак, Іван Коваленко, Валентин Ковальський, Петро Кузь, Евстахій Маціовський, д-р Зиновій Мельник, д-р Александер Недзвецький, Мирослав Сявавко, Союз Українок Америки (63. відділ за 1957), Іван Совірко, Зенон Тарнавський, Дмитро Винницький, Ярослав Зубаль, Йосафат Жук; по $5: Александер Луцький, Володимир Зварич;

МІННЕСОТА:

Гіббінґ: Іван Дереш: $10 (за 1957);
Міннеаполіс: по $10: Микола Дербуш, Мефодій Леуш, В. Пакуляк (за 1957), Микола Стафанський, УНСоюз (345. відділ);
Сейнт Пол: по $10: Василь Ґарбер, Е. В. Гришин, Лев Рудавський;

НЕБРАСКА:

Омага: Михайло Гошуляк $7;

НЕВАДА:

Рено: Петро Турчин $10;

НЮ ДЖЕРЗИ:

Бейони: Михайло Волошин $10;
Кемден: Лев Барило $10;
Кліфтон: Константин Кузьменко $10;
Ірвінґтон: по $10: о. Андрій Давидюк, д-р Володимир Комаринський; Йосафат Станько (за 1957), Юрко Торбич;
Джерзи Сіті: по $10: Степан Білик, Василь Бридун, Анна і Стефан Гребеняк, Самуїл Мухин, Василь Породько, Павло Пришляк, Микола Такой, Михайло Васюта, Микола Швед; по $5: Степан Кот (за 1957), Софрон Левицький;
Морріставн: Марія Ничка $10;
Нюарк: Українська Євангелицька Церква $20 (за 1955 і 1956); по $10: Стефан Азавляк, Теодор Цюняк, Теодозій Каськів, Мирон Осадца, „Провидіння" (2. відділ за 1955), Український Громадський Комітет (1957), Миколай Зайцев;
Ню Брунсвик: по $10: „Провидіння" (за 1957), Юліян Тарчавський (за 1957);
Ніксон: по $10: Михайлина Букачівська (за 1957), Соня й Іван Микитка (за 1957);
Пассейк: по $10: Микола Ґудзій, Яким Горбенко, д-р Александер Кондрачук, Дмитро Порохняк, Іван Прокопів, Павло Турчин, по $5: Теодор Ключевський, Іван Романюк;
Патерсон: УНСоюз (64. відділ) $12,50; по $10: Юстина і Михайло Антонів, Ілько Борис, Григорій Мокроусов, Марія і Василь Петришин, М. С. (на 1957); Грещук $5;
Плейнфілд: Василь Ярема $5;
Рагвей: Микола Теслович $10 (на 1957);
Раритан: Братство св. Арх. Михаїла $10.
Розелл: Володимир Загайкевич $10;
Соммервілл: Микола Ґеречка $10 (на 1957);
Трентон: по $10: Дмитро Кузик (на 1957), Галина і Євген Обаранець (на 1957);
Віппані: по $10: Дмитро Кіцак, Наталія Панасюк; Петро Царик $5;

НЮ ЙОРК:

Асторія: Михайло Шипула $10;
Беллроз: Корнило Лучка $10;
Бронкс: по $20: Іванна Бенцаль (на 1956 і 1957), д-р Галина Лащенко; по $10: Софія Данилович (1957), Іван Данилович (1957), Марія й Африкан Хрущ, Лев Каблак, Ірена Кашубинська, Вадим Кіпа, Степан Масюк, Софія Тимцюрак;
Бруклин: Д-р Семен і Марія Демидчук $25 (з приводу вінчання доньки Оленки з Семеном Присяжнюком з Торонта); Евстахій Бехметюк $11 (за грамоту й відзнаку); по $10: Марія Донцова, Богдан Фостяк, Наталія й Олександер Гладишовський, Марія Мойсей, Лев Рейнарович, Ярослав Склепкович, Т-во „Гуцульщина", Антін Житинський; Василь Мисик $2 (за 1957);
Боффало: Микола Макогон $20 (за 1956 і 1957); по $15: Іван Кульчицький, Еріка і Гнат Метіль; по $10: Василь Бумбар, Петро Дерев'яко, Богдан Дусанівський, Йосиф Ганишак, Іван Горбачук, Лев Гринчак, Петро Гринчак, Ярослав Гулик, Юліян Конотопський, о. Михайло Кравчук, Теодор Лехман, Максим Левицький, д-р Михайло Лоза, Михайло Мохнач, Осип Олінкевич, Михайло Салдит, Іван Савчук, д-р Роман Ставничий, А. С. (Олена Круківська), Петро Теплицький, Українська-Американська Січ, Василь Василів, Павло Володка; Яків Кривий $5;
Елмайра Гайтс: по $10: Йосафат Більський, Тома Чех, Василь Дем'янів (за 1957), о. Володимир Довгович, Микола Ференц, Михайло Гуцал, Іван Іванонькін, Петро Климовський, Степан Кліщ, Іван Куртяк, Григорій Левуш, Павло Романишин, Степан Шевчук, Іван Ващишин; Йосиф Стець $5; Катерина Гайдук $2;
Ґаґаман: Іван Камінський $10;
Джексон Гайтс: Мирослав Пастушенко $30 (за 1954, 1955 і 1956); Максим Савицький $10;
Джемейка: Іван Гордіюк $10 (на 1957);
Лакаванна: Володимир Данилюк $10;
Лонг Айланд Сіті: Ірена і Юліян Нанасси $10;
Мангеттен: Кредитова Кооператива „Самопоміч" $50; по $25: Д-р Микола Крижанівський (на 1957), Михайло Макарчук; по $20: Богдан Чехович (за 1956 і 1957), Александер Пашко (за 1955 і 1956); по $10: Степан Вартко, Михайло Вула, О. Длябога, Іван Дух (на 1957), Анна Гореча, Григорій Гунчак, Марія Когутяк, Володимир Кунцьо (на 1957), Євген Лапчак, Євген Луцький, Осип Маланчук (за 1957), Максим Олійник, Теодор Олійник, Василь Різник, „Самопоміч" (централя), „Самопоміч" (відділ), Степан Самотій, Стефан Сливоцький, Віра і Богдан Соболта, Борис Ставінський (за 1957), Осип Сим, д-р Осип Волощук, Ів. Врублевськей (на 1957), Петро Задорецький; Богдан Т. Цюцюра $5; д-р Корнило Троян $2 (1957);
Оніота: Андрій Масюра $10 (на 1958);
Пукіпсі: по $10: С. Гриц, В. Межиброцький;
Річмонд Гілл: Іван Сквіртнянський $10;
Рочестер: Андрій Клименко $10 (на 1957);
Скенектеді: д-р Іван Ярмолич $10;
Сиракюз: Микола Ковбасюк $25; Укр. Народн. Союзу 39. відділ $20; по $10: Михайло Вартошик, Михайло Болзовський, Микола Ґоджак, Василь Ґузеляк, Микола Гайдук, Йосиф Граб, Василь Гук, Михайло Іванюк, Теодор Іванів, Антін Яворський, Павло Карпишин (на 1957), Петро Кітт, Михайло Клусик, Михайло Костик, Олександер Коваль, Марія Кравець (1957), Дмитро Круль, Олекса Кунцьо, Степан Купровський, Володимир Лесніков, д-р Михайло Логаза, Дмитро Лозинський, Іван Миколаєвич, ООЧСУ, Дмитро Опар, Микола Проскуренко, „Провидіння" (86. відділ), Теодор Радьо, Анна Романюк, Михайло Салдан, Михайло Середович, о. Василь Середович, о. Петро Смик, Софія і Роман Стець (на 1957), „Сурма" (мужеський хор), Іван Шушняк, Дмитро Ткач, Укр. Прав. Автокеф. Церква св. Миколая (на 1957), Український Золотий Хрест, Лука Заліський, Михайло Зарічний, Василь Жмур; по $5: Іван Лесюк, Стефан Ваґа; Григорій Кубішин $2;
Ютика: по $10: Іван Ризванюк, Зиновій Савицький;
Вестбюрі: Ст. Супек $1;
Вотервліт: по $10: Михайло Демчар, Семен Демчар, Іван Карабин, Петро Ковальчик, Іван Курляк, Стефан Левита, Станислав Мочульський, Український Народний Союз (13. відділ на 1957);
Йонкерс: по $10: Вол. Черевко, д-р Григорій Чвартацький (на 1957), Володимир Островський;

ОГАЙО:

Клівленд: по $20: Микола Данилевич (за 1950 і 1956), Т-во „Рідна Школа" (за 1956 і 1957), Іван Вудкевич (за 1955 і 1956); по $10: Андрій Балко (за 1957), Іван Бачинський, Володимира і Мирослав Баслядинський, Юрій Чередниченко, Галина Чучкевич, Роман Чучкевич, Михайло Галан, Маріян Гавур, Петро Горбійчук, Михайло Яремко, Олег Копцюх, Іван Кухта, Дмитро Купчак, д-р Іван Лесько, Стефан Медицький, Роман Міхняк, Григорій Оленчук, Юрій Олійник (за 1957), Володимир Поляньський, Володимир Пік, д-р Софія Смігуровська (1957), Стефан Турчин, Григорій Вовк;
Лорейн: по $10: Петро Гомка, Стефан Шуя;
Норт Райелтон: Сильвестер Пігуляк $10;

ОКЛАГОМА:

Чокто: Михайло Баланюк $5;

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Албіон: Стефан Подолл $10 (на 1957);
Ембрідж: Михайло Ґалазда $10;
Бристол: Михайло Тріщук $5;
Честер: по $10: ОбВУА, Йосиф Сарахман;
Філаделфія: по $30: Михайло Балко (за 1954, 1955 і 1956), Олександра Балко (за 1954, 1955 і 1956), Михайло Хомяк (за 1954, 1955 і 1956)); по $20: Ирина і Роман Дяків, Тарас Печерський (за 1956 і 1957), Василь Стадник (за 1953 і 1954), Андрій Васюта (за 1956 і 1957); Василь Гудь $15; по $10: Дмитро Бердан, Петро Бобрівник, Параскевія Боднар (за 1957), Осип Бережницький, Іван Дубіль, Павло Дубрівний, д-р Петро й Іванна Федорів, Роман Флюнт, Михайло Грет, Ніна Горленко (на 1957), Степан Гвіздь, Олександер Ігнатів, Надія і Роман Іщук, Роман Карбівник, Зенон Коханівський, Володимир Кочерган, Іван Когут, Ярослава Кравчук, Іван Кривуша, Дмитро Кульчицький, Ярослав Левицький, Михайло Ліщинський, Михайло Лужецький, Олекса Лис, д-р Юрій Мачук, Петро Марчиха, Богдан З. Мир, Павло Ольховецький, Ярослав Петрів, Василь Петрів, Осип Петрович, Петро Рожок, Іван Сірий ($15), Анатолій Слісаренко, Александер Татарський, Василь Василюк, Михайло Викрикач, Стефан Заплатинський; по $5: Орина і Кузьма Дерев'янко, Марія і Михайло Годованець, Марія Струтинська; Вас. Стадник $1;
Феніксвілл: С. Мартиняк $10;
Пітсбурґ: Укр. Нар. Союзу 53. відділ $20 (за 1956 і 1957); по $10: Йосиф Гнатів, Осип Городиський (на 1957), Іван Коробецький, Михайло Малюк;
Шарон: Василь Жулканич $10 (на 1957);
Шарпсвілл: Пилип Ясновський $10;

РОВД АЙЛЕНД:

Вунсакет: УНСоюз (206. відділ) $10 (на 1957); з святочних роковин 22 січня прийшли до УНФонду такі жертви: В. Куцярський $5; по $3: о. Йосиф Галиш, Люба й Микола Левицькі; по $2: М. Баворовський, Р. Борис, Й. Ходоровський, М. Фірман, д-р Т. Ганушевський, І. Градюк, д-р Е. Клюфас, А. Королишин, В. Ковальчук, Т. Лаба, І. Околита, А. Сарахман, М. Скрабоня, П. Стойко, Г. Тепер, П. Тепер, Р. і М. Вецал; по $1: М. Вардашевська, А. Басан, о. С. Віляк, І. Боднар, Д. Бойко, К. Бойко, М. Бойко, В. Бурак, М. Чагарин, О. Чагарин, Текля Чагарин, Тома Чагарин, Н. Данилюк, П. Данилюк, П. Демуш, Н. Дреняк, М. Флис, І. Фостаковський, П. Гнецько, М. Ґніт, П. Ґудз, А. Гладик, М. Гречух, М. Іваницький, А. Юзьвяк, Н. Камфонік, С. Карась, А. Кльован, П. Коцюба, Т. Кочан, І. Кокольський, О. Колісник, П. Комоніцька, Л. Коник, О. Коник, М. Копернюк, В. Копитко, К. Корніцький, М. Королишин, д-р О. Коропей, д-р Й. Коропей, Р. Косюк, А. Кунь, В. Куравський, І. Кушнір, К. Липка, Е. Липський, В. Липський, С. Макар, П. Масник, І. Мішанець, Я. Мостецька, К. Микитин, І. Назарик, М. Олійник, М. Паньків, С. Павлишен, М. Підгородецький, І. Повх, Я. Процишин, В. Пророчок, І. Пригода, К. Пурич, А. Рапко, А. Рибак, Ю. Самборський, К. Сулима, Шлай, Е. Тепер, С. Тепер, Н. Вардиґа, С. Вецал, д-р Е. Веремчук, П. Веремчук, Г. Вітошинський, М. Заплітний, І. Затовський;

ТЕКСАС:

Борджер: Іван Черешня $10;

ВІРДЖІНІЯ:

Річмонд: д-р Петро Гарасимів $12; Лариса Гарасимів $10;

ВИСКОНСІН:

Маршфілд: Михайло Солонинка $10;

КАНАДА:

Торонто, Онтаріо: по $10: Ірина Дувало (за 1957), Юрій Дувало (за 1957), Василь Дувало (за 1957);

ЛИСТА Ч. 9 (від 18-го до кінця березня 1957 року)

КОЛОРАДО:

Денвер: Григорій Бойко $30 (за 1955, 1956 і 1957); по $10: Дмитро Дутчак, Микола Гладун, Юрій Сластьон, Йосиф Томатольський, Іван Жеребецький;

КОННЕКТИКАТ:

Форествілл: Ева й Александер Каламін $10 (1957);
Гартфорд: по $20: Тиміш Мельник (за 1955 і 1956), Степан Рогатинський (за 1956 і 1957); по $10: Василь Ґрунтовський, Микола Грисяк, Осип Гладун, Евстахій Гомотюк, Михайло Іванів, Петро Кахнір, М. К., Ярослав Кецко, Павло Когут, Єронім Лоґуш, Микола Мединський, Іван Мельник (за 1955), Стефан Місюк (1957), Антін Наконечний, Степан Олексів, Іван Послід, Степан Процьо, Ольга і Петро Пришляк, Володимир Саляк, Микола Семчишин, Тадей Солук, Григорій Сович, Володимир Стасишин, СУМА, д-р Йосиф Сивенький (1957), Іван Табель, Микола Тара, Іван Тесля, Ярослав Тростянецький (1955), Володимир Винярський, Яким Заяць, Марта Заячківська, Іван Заставний (1957), Мирон Зелез; по $5: Анна Бучинська, Ярослав Гуменний, Михайло Козовик, Ілько Поліщук; Петро Ґроґоза $3; Роман Рубай $2;
Ню Брітен: по $20: Народна Поміч (11. відділ за 1955 і 1956), Н. Н. (1957); Відділ УККА $35.87 (з святкування Шевченкових Роковин); по $10: Федір Войтів, Ярослав Грицай, Семен Клока (1957), Андрій Котик, Василь Луців, Григор Луцький, Григорій Мирка, Степан Перун, Іван Петрунів, Корній Романів, Андрій Савка, Михайло Шмайда, УНС (254. відділ „Братство св. Петра і Павла); Український Жіночий Кружок (1957); Іван Сенцьо $5; по $2: Гр. Фурдас, Микола Горай, Мих. Пиріг, Микола Савчук; А. Керелейза $1;
Ню Гейвен: д-р Іван Кизик $20 (за 1955 і 1956); по $10: Володимир Антоняк, Степан Фіґоль, Володимир Фицалович, Анна і Григорій Гіна, Іван Голубович, Роман Рейнарович, Володимир Рондяк (1957), Віра і Богдан Снігурович (1957), Ярослав Сорока, Іван Теслюк, Омелян Висовський;
Стемфорд: УНСоюз (350. відділ) $20; по $10: Павло Качалаба, Василь Карий, Степан Корівчак, Марія Палідвор, д-р Василь Палідвор, Григорій Слобода, Федір Сломошинський, Михайло Сидяга, Василь Сидяга, Микола Швець;
Ветерсфілд: Іван Гарасимів $10;
Виллиментик: по $10: Іван Гіль, Михайло Майнич, Український Народний Дім; по $5: Степан Кінчик, Осип Войцєх;

ДЕЛАВЕР:

Вілмінґтон: по $10: Іван Баланчук, Михайло Гарванко, Ліда і Мирон Гарванко, Петро Щерба;

ФЛОРИДА:

Ерджил: Йосиф Федасюк $10;

ІЛЛИНОЙС:

Шикаґо: з свята 22 січня, влаштованого заходами і силами тимчасового Відділу УККА та Ліґи Американців українського роду дня 20 січня 1957, наспіли такі жертви до Українського Народного Фонду: д-р Мирослав Сіменович $100; Богдан Пелехович $50; д-р Лев Мурський $25; Євгенія й Іван Бучко $20; по $10: Микола Адамович, Григорій Ваць, Микола Бойчук, Петро Цар, Михайло Халус, Олекса Хіч, Лев Хома, Яків Хомич, Теодор Денеґа, Іван Дрозд, Степан Дрозд, Василь Френюк, Наталія і Михайло Гікавий, Теодор Гринчук, Іван Гишпіль, Михайло Єнджейовський, Роман Кецала, Гринько Колодій, Андрій Косович, Степан Коваль,

---

„Фрідом Фектс" 235
Конференція Американців Центрально-Східньо-Европейського Походження, перша вплата 50
Пан-Американська Українська Конференція 250

Крім того, УККА покриває кошти на службові видатки Директора ПАУК і за канцелярське приміщення.

3. Відрочення закінчення збіркового року — виправдало себе зараз у першому тижні, бо до УНФонду вплинула сума $3,434.

4. Із практики збіркових акцій на місцях належить підкреслити віддану й жертвенну працю наших Відділів та їх невтомних збірщиків, які не шкодують часу й енергії та навідують наших громадян по хатах, щоб улегшити їм виконання свого обов'язку, щоб не мусіли ходити на пошту або до банків.

Крім того, заслуговує на увагу оригінальна ініціятива наших провідних громадян з Відділів в Ембрідж, Па.: вони одержали від Мейора міста проклямацію, в якій Мейор закликає місцевих громадян складати датки на УНФонд і тим уможливити дуже важливу працю УККА.

Всім тим нашим громадянам належиться щиро-сердечна подяка й признання! Без таких жертвенних та ідейних, часто невідомих людей, УККА не був би в силі виконувати усю потрібну працю.

У. АДМІНІСТРАЦІЙНО-ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ.

1. Відділи УККА.

В терені діють Відділи УККА, в числі 124. Себто число активних Відділів знову зменшилося на 10, бо на останній Раді в звіті було подано, що маємо 134 Відділи.

Від УІ Конґресу — це небезпечний упадок, якщо взяти до уваги, що з централею перестало контактуватися 36 громад, бо Відділи перестали діяти або просто ліквідувалися.

Причини цього явища різні: виїзд активних громадян, перевтома щоденною працею для заробітку або перевантаження громадськими справами. Треба припускати також, що тут і там нема зрозуміння для справи.

Іншою причиною є обставина, що в дійсності ми лишилися без організаційного референта, бо первісно прийнятий для тої цілі урядовець перевантажений працею в централі.

2. Одиноким рятунком, як утримати ще існуючі Відділи, згл. як урухомити відсталі Відділи та приєднати нові, це постійний особистий контакт з Відділами.

Справа показує, що мусимо мати організатора, який був би постійно на провінції, у постійній співпраці з Відділами.

Інший рятунок, який Екзекутива розглядала, — це доручення кожному членові Ради Директорів чи членові Ширшої Ради, щоб заопікувався одним чи двома відділами і був з ними в постійному контакті.

Було б добре, коли б Вш. Члени самі зголосили, яку місцевість хотіли б взяти на себе чи під свою опіку і так улегшили Екзекутиві працю на місцях.

Коли це не буде зроблене, то треба побоюватись, що до УІІ Конґресу відпаде яких дальших 30-40 Відділів, зокрема в Пенсилванії та Індіяні.

3. Центральні Організації.

І надалі утримується контакт з 56 центральними організаціями, хоча — треба признати, — що цей контакт більш односторонній, бо збоку деяких централь нема теплого відношення до різних заходів Українського Конґресового Комітету: на обіжні листи нема відповідей, на заклики — нема реакції. Бодай, нема відомостей, щоб десь виявилася позитивна реакція. В наслідку маємо таке явище:

Із 56 центральних організацій, 34 залягають із вплатою членських вкладок за 1956 рік. З того деякі організації не вплатили вкладок за 1955 рік. Із місцевих організацій — членів УККА — залягає членською вкладкою 505 організацій за 1956 рік.

Це після того, як постійно закликаємо в пресі до вплати вкладок і висилаємо листи, в яких виказуємо залеглості організації.

4. У звітовому часі прийнято тільки одну організацію, більше не приголосилося, і це: „Провидіння" Відділ ч. 71 ім. Митрополита Андрея Шептицького в Бріджпорті.

5. Поїздки в терен.

Поїздки в терен із централі — відбувалися в міру потреби, або, точніше, — коли того жадали місцеві Відділи. Найбільше поїздок було на святкування 22 січня. Крім того, на побажання Відділів та у випадку потреби, висилано урядовців канцелярії. І так, окрім членів Екзекутиви, виїжджали в терен: п. Т. Бак-Бойчук, разом з п. І. Білинським (Трентон), п. Р. Олесницький (Коговз, Н. Й.), п. І. Іванчук (Шикаґо, Илл.), п. Ю. Ревай (Джерзи Сіті, разом з п. А. Драґаном і Ню Йорк), п. д-р В. Шандор (Питсбурґ, ПА., Лорейн, О., Гартфорд, Конн., Вунсакет, Р. А.), п. д-р І. Завaликут (Бінґгемптон, Н. Й.).

Треба ствердити, що Відділи мало використовують можливість запросити до себе на збори представників централі.

Разом з цим треба зазначити, що відбуті поїздки були дуже корисні для підсилення активности Відділів і підтримання зацікавлення місцевих громадян працею УККА. Доказом того завжди були запитання та жива дискусія.

6. Представники УККА, як правило, брали участь в різних імпрезах або Загальних Зборах чи З'їздах українських центральних організацій, як ООЧСУ, СУМА, Т-во Інженерів, Т-во Лікарів, і под. В окремих випадках висилались привітальні листи.

7. З нагоди Нового Року й Різдв'яних Свят, УККА публікував у пресі свої привітання, а до Відділів висилав листи. Так само й тепер, з нагоди Великодніх Свят, вислано до української преси привітання.

8. Щодо консолідації ненормальних відносин в окремих місцевостях, треба привітати поладнання непорозумінь в Трентоні (представниками УККА були пп. Т. Бак-Бойчук і І. Білинський). Довершено так само консолідацію в Дітройті, яку треба щиро вітати! Залишається справа унормування взаємин в Неварку. Натомість треба висловити жаль, що в Шикаґо дійшло до дальших непорозумінь. В цій справі Комісія для справ організаційних та членських, яка розглядала останній розвиток, предложить окремий внесок.

9. В звітовому часі видано Обіжні листи чч. 43 аж до 55. в таких справах:

ч. 43-УІ: про розсилку книжки В. Гришка: „Досвід з Росією";

ч. 44-УІ: про підтримку для акції Капелі Бандуристів;

ч. 45-УІ: Привітання з Новим Роком;

ч. 46-УІ: в справі відзначення Роковин Самостійности й Соборности Української Держави та про молитви Українських Ієрархів у Конґресі у Вашинґтоні;

ч. 47-УІ: про негайну підтримку акції конґресмена Фігена в справі національностей, у справі покликання спеціяльної Комісії для обслідування останніх фактів комуністичної аґресії в Мадярщині. Акція мала на увазі також обслідування надужить в концентраційних таборах СССР — з дорученням форми листа;

ч. 48-УІ: у справі Молитов у Конґресі — видано тексти в мовах українській і англійській;

ч. 49-УІ: у справі резолюції ч. 137, що її поставив конґресмен Кретеллі, щодо „Українського Дня" в ЗДА;

ч. 50-УІ: про надіслання матеріялів про відзначення Свята 22 січня;

ч. 51-УІ: в справі прилюдної дискусії про УНФонд;

ч. 52-УІ: про розсилку інформаційного матеріялу про працю УККА та УНФонду;

ч. 53-УІ: Інформація про „Український Квартальник" для використання;

ч. 54-УІ: Запрошення на Річні Збори Краєвої Ради;

ч. 55-УІ: про відрочення закінчення збіркового року 1956 днем 30 квітня 1957.

10. Обмірковано проєкт пляну праці на решту каденції

УІ. НАЦІОНАЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ АКЦІЇ.

1. Дня 30 грудня 1956, у великій залі Менгеттен Центру, улаштовано протестаційну маніфестацію, за співучастю коло 3,000 учасників. Окрім власних промовців, виступали з промовами амриканські гості. Виступ і промову члена уряду ЗДАмерики, Дост. Джеймса Мітчела треба уважати великим успіхом. Окрім достойного Мітчела, виступали ще з промовами — конґресмен М. Фіґен і редактор Рев. д-р Джозеф Тэрнінґ. Наш приятель Є. О. Коннор увів на маніфестацію мадярського революційного лідера Арпада Газафі, який виступив теж з промовою. Маніфестація викликала відповідну реакцію в американській пресі. Перед тим відбулася пресова конференція, а під час зборів на залі були присутні кореспонденти американської преси.

Цій маніфестації присвятив спеціяльну увагу представник УССР в ОН, пан Кизя, який на засіданні Об'єднаних Націй, в довгій промові обвинувачував Америку у підривній діяльності, і на доказ того приводив участь члена кабінету Мітчела у маніфестації та його протисовєтську промову. У зв'язку з тим, газета „Правда України", на двох сторінках принесла промову Кизі, в якій багато місця присвячено різним українським виступам, щоб доказати, що Америка вмішується у внутрішні справи Радянської України.

2. Одночасно треба згадати про інші акції, що були довершені у зв'язку з відзначенням 22 січня в цьому році:

Молитви українських Ієрархів в Сенаті та Палаті Репрезентантів;

Місцеві маніфестації, з виступами американських достойників;

Висилання листів до Сенаторів і Конґресменів в різних випадках;

Доручення всім Сенаторам і Конґресменам та високим урядовцям публікації В. Гришка, що вийшла виданням УККА;

Вписи промов та резолюцій до рекордів Конґресу;

Проклямації Ґовернорів та Мейорів міст ЗДА;

І, як завершення цілої акції, виступ двох законодавців зі своїми проєктами: Сенатор Буш подав у Сенаті, а Конґресмен Кретеллі в Палаті Репрезентантів — резолюцію, щоб назавжди проголосити Держасним Святом день 22-го січня, як Український День в ЗДА; для підтримки обох резолюцій, що їх спрямовано до Субкомісії для свят, УККА поробив широкі заходи, які треба буде продовжати.

Як підсумок всіх акцій у зв'язку зі святкуваннями 22-го Січня, запляновано видання Збірника всіх дотичних матеріялів.

3. У зв'язку з інавґурацією Президента ЗДА Д. Айзенгавера, було подбано, щоб на інавґурації були представники української організованої громади в ЗДА. До приявности на інавґурації були визначені: пані О. Лотоцька, Й. Лисогір, І. Білинський і С. Ярема. Окрім того, були запрошені голова і президент УККА.

Ведуться переговори щодо української участи в новоствореній американській установі „Америкено Алл" — Конфедерація Етнічних Груп в ЗДА, що її очолює тим часом п. Деяк, в Дітройті.

Катерина Кравчук, Микола Кравець, Ілько Лемішко, Михайло Леник, Микола Луговий, Іван Михайлюк, Анна і Михайло Наливайко, Теофіль Назимок, Алексаидер Олексин, Маріян Потюк, Павло Проняк, Павло Роґаль, Катерина і Петро Романишин, Микола Стасюк, Микола Волицький, Александер Вробель; по $5: Тарас Шпікула, Михайло Титус, Данило Забіяк; Андрій Гриневич $3; по $2: В. Берко, Конст. Богдан, І. Бойко, М. Боряк, Ольга Головата, М. Головатий, Т. Грегоряк, Валентина Кавка, С. Коваль, І. Козій, Калина Легкун, В. Лесько, І. Лесняк, Д. Мицик, М. Ожга, В. Січкович, К. Слоцький; по $1: Ольга Васараб, П. Бегін, П. Білий, Я. Білик, М. Благута, П. Химка, Стефа Чушак, Г. Чикета, В. Дацьо, В. Дем'янчук, Марія Дорошевич, О. Дземюк, О. Фафендик, Марія Федчина, Д. Фенчишин, Агафія Фіца, А. Гадчак, В. Гайдук, П. Гладкий, С. Голяш, Ю. Губицький, Ніна Ільчук, Наталія Ільчук, Марія Іващук, Р. Яценків, Т. Яцків, Анна Яцура, Й. Єднораз, М. Карачевський, М. Карпенко, Р. Клепак, В. Кловатий, Р. Кочержук, М. Косоловський, І. Костелина, М. Ковалишин, А. Козій, Г. Кучма, А. Кулас, С. Куліш, І. Курко, В. Левицький, Текля Лисецька, М. Лойовський, А. Луць, М. Марчук, Ліна Мікула, Петро Мікула, Е. Місюрак, І. Місюрак, М. Нагина, Меланія Наконечна, Д. Недовіз, Ф. Ногач, П. Ногач, С. Олійник, О. Онишканич, І. Петрущак, Катерина Плавуцька, І. Походенко, д-р В. Помірко, А. Попіль, Д. Придун, І. Пришляк, Я. Рак, Марія Романченко, Т. Рошкевич, Стефанія Риндик, М. Самиця, С. Скробач, Й. Смаль, Ева Сочинець, М. Станґрет, М. Сиротинський, С. Щупак, В. Шот, А. Турко, Е. Тима, П. Васильовський, М. Вендер, Т. Власенко, М. Заяць, Марія Залотоцька, Я. Заплітний;; по $0,50: А. Коссовець, І. Лисканич; дрібними $87.15; Національний Даток з Шикаґо: Степан Куропась $50; д-р Степан й Олена Войтович $25; по $20: Петро Врагар (1953 і 1954), Михайло Верес, д-р Юліян Максимчук (1956 і 1957), Об'єднання Українсько-американських Організацій; Іван Левочко $15 (1957); по $10: Анатолій Білодід, Федір Хлібович (1957), Лев Хома (1957), Лев Чайковський, Ярослав Чернявський, Теодор Дацків, А. Дячук, Степан Дерень (1957), ДОБРУС, Микола Домашевський, Володимир Дубицький, Ераст Дзюбинський, Галина Фасовська, Александер Федій (1957), Дорота Гулищ, Йосиф Гаванський, Іван Гателяк, Василь Гавдьо, д-р Петро Гладкий (1957), Володимир Голойда, Марія Головата, Юрій Гусак, Павло Гринчишин, Лариса Іваненко, Степан Яцура, Осип Ярема, Федір Ярош, Орест Казанівський, Сидір Комаринський, Емілія Ковалик, (1957), Іван Красник, Петро Кулик, Микола Корнутяк, Омелян Маркевич, Александер Мартинюк, Прокіп Матійців, Карло Малий, Андрій Матвіїшин, Ярослав Матвіїв, Ксеня і Роман Матвіїв, Павло Мазар, Генрика і Юрій Мізь, Гельґа і Любомир Мізь, Василь Мізь, Микола Оленич (1957), ОДУМ, ОУРДП (1957), Семен Пасіка, „Пласт" (1957), Григорій Репа, Василь Сидорик (1957), Лев Шалевич, Володимир Щебльовський, Василь Шот (1957), д-р Маркіян Терлецький, Т-во б. Вояків УПА, Т-во Приятелів АБН, Українська Друкарня, Українська Книгарня, Укр. Робіт. Союз (317 відділ), Український відділ АБН, Михайло Васильців, Стефан Вербовецький, Галина Вюн (1957), Яків Вюн; Мартин Ільчишин $5; В. Лагодюк $2 (за відзнаку);

Вест Честер: Микола Борович $10;

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: УНСоюз (290 відділ) $20 (за 1956 і 1957); по $10: Володимир Бойко, Остап Хархаліс, Іван Малко, Семен Михайлишин, Данило Пісецький, Лев Подоляк, Ярослав Сушко, Василь Татчик, Іван Тригубенко (1957), Андрій Захарків (1957), Борис Зеленський; Микола Турик $5 (1957);

Сайксвілл: д-р Мирон Ніжанківський $10;

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: по $10: Яків Шеґрин (1957), УНСоюз (374 відділ), Михайло Зінків;

Чикопі Фоллс: Марія Джумиґа $10;

Джемейка Плейн: Михайло Волощук $10; Теодор Юзьків $5;

Лудлов: по $10: Микола Гайовий, Василь Гайовий, Михайло Максимів Ольга і Степан Михалишин; Тома Гнатів $5;

Раксбюрі: Степан Микитин $10;

МІШИГЕН:

Дітройт: Андрій Градовський $50 (1955 і 1956); по $25: Марія і Василь Сироватка, СУА (23 відділ, прибуток із свята в честь Ольги Бесарабової); Т-во б. вояків УПА (ім. Т. Чупринки) $20 (за 1955 і 1956); Людмила і Ярослав Голуб $12; по $10: Михайло Бажанський, Теофіль Блажкевич, о. В. Боровський, Мат. Борискевич, Йосиф Човник (1957), ДОБРУС, Оксана Дуткевич, Петро Федак, Петро Филипів, Михайло Ґломб, Любомир Гевко, І. В. Іванчук, Петро Ільницький, Петро Кізель, Гринь Копач, Іван Копач, Микита Ковальчук, Ярослав Кривий, д-р Володимир Лисий, Теодор Маєструк, Микола Макар, Петро Потапенко, Данило Рубаха (1957), Йосиф Рудницький (1957), Атаназій Слюсарчук, Григорій Смолій, Іван Сточанський, Іван Столяр, Зеновій Томків, Петро Трепет, УНСоюз (175 відділ), Укр. Євангелицька Реф. Церква, Марта і Зенон Василькевич, Іван Заблоцький; Василь Рудь $7; Євген Перейма $5 (1957); Михайло Боровський $3; Микола Рос $2.50; по $2: П. Ґантещак, І. Петращук; Дом. Михайлюк $1;

Ґренд Репідс: Микола Гринчишин $10;

МІННЕСОТА:

Чісголм: Павло Килечко $10;

Міннеаполіс: по $10: Осип Дмитришин, Евстахій Дудар, М. Г. Гайдак, Василь Кулик, Марія Процай (1957), Відділ УККА; Александер Щербаненко $5; Марія Дербуш $3; Петро Кліш $2;

Сейнт Пол: Ігор Кубик $10;

НЮ ДЖЕРЗИ:

Атлантик Сіті: Олександер Кавшан $40 (1952,1953,1954 і 1955);

Кемден: Лідія і Василь Калашнюк $25;

Седар Ґров: Василь Кучкуда $25;

Елизабет: Стефан Гаврищук $15 (1957); Іван Гриб $10 (1957);

Ґлін Гарденс: Іван Мартинович $10;

Ірвінґтон: по $25: фірма Литвин, д-р Люба і д-р Юрій Стефанівський; по $10: Микола Бойко, Роман Кухта;

Айслін: Анастазія Яворська $10;

Джерзи Сіті: по $25: Іван і Петронеля Микитюк, Антін Шаран; по $20: „Чорноморська Січ" Клявдія і Григорій Салюк (1957); д-р Володимир Білозор $11; по $10: Петро Беґен, Фред Гілл (1957), А. Домарацький (1957), Степан Гладкий (1957), М. Кейс, Іванна Коць, Іван Кохановський, Микола Когут, Дмитро Кравець, Яків Кулинич (за 1957), В. Кушнір, Андрій Мазур, Микола Ніженкевич, Євген Паніцький, д-р Михайло Паламар, Василь Садівник, Константин Северин, Сестрицтво Пресв. Діви Марії, Марія і Василь Стецюк (1957); Андрій Сисун, СУМА, М. Твердовський, Михайло Жук; по $5: Йосифа Ґіббонс, В. Карий, Антін, Пельо, Марія Сташинська (1957);

Літтл Фоллс: Степан Сорочинський $10;

Мава: д-р Ярослав Падох $10;

Менвілл: по $10: Петро Яцук, Василь Ясіновський, Йосиф Кікта, о. М. Михайлів;

Міллвілл: Укр. Правосл. Церква св. Петра і Павла $10 (957);

Нюарк: по $10: Теодор Цар, Михайло Чайчук (1957), Іван Городиський, Мирон Янюк, Степан Ґерула, Антін Лазірко, Петро Лобур, Семен Маґаляс (1957), Н. Н., Олександер Напора, Олександер Проскурняк (1957), Павло Старк; С. Сосніцький $1;

Ню Брунсвик: УРобСоюз (195 відділ) $20; по $10: Александер Галелюк (1957), Відділ УККА (з 22 січня);

Пассейк: Роман Свистун $5; Гр. Прус $1;

Патерсон: по $10: д-р Володимир Січинський, Іларіон Шайдевич;

Реритан: Іван Кепша $10;

Равей: Василь Олійник $10 (1957);

Трентон: по $10: Галина Костюк, Іван Костюк, Теодор Левицький, Павлина Скремета;

Вайнленд: д-р Юрій Цегельський $10;

Вартон: Андрій Кунсик $3; Федір Німець $2;

Виппані: Василь Зденяк $10;

НЮ ЙОРК:

Амстердам: по $10: д-р Петро Хрептовський (1957), Данило Матулінський (1957);

Бронкс: по $ 10: Ада Байлова, Софія і Йосиф Врелюс (1957), Марія Чуловська (1957), д-р Юліян Політило (1957), Ілля Варчак, Михайло Волосянський;

Бруклин: Укр. Нар. Дім $110; по $20: „Молода Україна" (1957), Юліян Павчак (1956, 1957); по $10: Степан Бродик, Микола Чулаєвський, Центральний Комітет Українських Організацій, Григорій Волічинський, Юліян Кізяк, Євген Курис, Микола Миськів, Богдан Пирожак, Союз Українок Ам. (184 відділ), УНСоюз (184 відділ), Василь Яськів; д-р Александер Саноцький $11; д-р Лука Луців $5 (на 1957);

Бінгемтон: по $10: д-р Константин Боярський, Йосиф Чебіняк, Осип Демчук, Дарія Феданків, Володимир Феданків, Антін Феданко, Дмитро Кецман, Іван Корчинський, Євген Курило, Іван Мороз, ООЧСУ, Павло Опацький, Василь Слинко, Петро Шимко, Відділ УКК, Українська Бесіда, Євген Виник, Михайло Захарків (1957), Євген Здеб;

Кесвілл: Михайло Дачковський $10 (1957);

Диппірк: Д-р Володимир Пасічняк $25;

Когове: по $10: Ярослав Білас, Марія Касіянчук, Роман Мацюк;

Гейстінґсан Гадсон: Дм. Жупник $5;

Гемпстед: по $10: Мих. Федько, Іван Сельський;

Мерсі: Василь Смолінський $5;

Мангеттен: д-р Василь Вереш $25 (1953 і 1954); по $20: Осип Боба, Іванна і Михайло Брунець (1957), І. Х. (1956 і 1957); по $10: Леся Біскупська, Надія й Євген Данилюк, С. Гашинська (1957), Микола Ганущак, Галина Гладка, Александер Глушко, Омелян Котлярчук, Никола Кізима, О. Кучма, П. Кучма, Іванна і Дмитро Мачай, ОДВУ (централя за 1957), Пилип Оприск (1955), Володимир Петришин, Михайло Ролик, Петро Степурка, Ярослав Щербанюк, Стефан Шуст, Т-во Запорожців ім. Болбочана, Марія Вайленд, А. Запороженко; по $5: о. Петро Барановський, Ярослав Бобак; Анна Грибус $1 (за значки);

Оренджбурґ: д-р І. С. Гумовський $10;

Оріскані: Михайло Кучера $10; Анна Фалінська $2;

Озон Парк: д-р Василь Лев $10;

Річмонд Гілл: Володимир Кручовий $10;

Ріджвуд: д-р Володимир Копач $10;

Рочестер: по $25: д-р Теофіль Артемович, „Запорожська Січ" (367 відділ УНС); по $10: Володимир Біловус, Іван Харчук, Марія Холєвчук (1957), Роман Чорнобіль (1957), д-р Григорій Дмитрів, Павло Добош, Андрій Ґора, Павло Гарріс, Роман Гаврилюк, д-р Кирило Годованець, Александер Грабар, Роман Костюк, Ірена Крамарчук, Дмитро Кубарич, Полікарп Кибкало (1957), Іван Мелешко, ОбВУА, Микола А. Оглюк, Марія Омецінська, Омелян Омецінський, Константин Шевчук, Антін Шкурс (1957), Василь Шот, д-р Осип Тимочко, Михайло Зарецький; по $5: Павло Лиско, Магдалена Марущак; п-ні Форман $3;

Скенектеді: Мирон Бучак $15;

Спіонґ: Юр. Копистянський $12 (1957);

Стейтен Айленд: Евстахій Манацький $10;

Саннісайд: Осип Бурачок $10;

Сиракюз: Іван Дитяк — $20 (1956 і 1957); по $10: Тимко Александрович, Константин Бузько, Александер Хомічак, Володимир Дмитришин, Михайло Гречкосій, Михайло Качмар, Михайло Каній, Стефан Кійло, Євген Космак, Олексій Кравець, Александер Криворучка, Стефан Краус, Стефан Луцак, Михайло Лучин (1957), Іван Лучишин, Петро Лиховід, Стефан Манастирський, Алекс Минько, Матвій Назаренко, Петро Олійник, Микола Павлів, Василь Петрів, Михайло Петришин, Микола Підгородецький, о. Олексій Потульницький, Степан Рекуляк, Іван Рись, Лаврентій Склонний, Григорій Свєнціцький, Осип Заяць; Михайло Гаргай $5;

Ютика: д-р Богдан Ґарбовський $25 (1957); по $10: Гринько Андроняк, Степан Пелюх, Михайло Дмитрів (1957), о. Василь Чекалюк, Григорій Гнап, Іван Горбовий, Теодор Горбовий, Роман Яцків, Ярослав Яцковський, Михайло Козар, Ярослава і Юліян Кушнір, Микола Лихогруд (1957), Яків Миколаєнко (1957), „Провидіння" (відділ), о. Богдан Смик, СУМА, Богдан Топольницький, Наталія Томич, Ярополк Войтович, Ірена Запаранюк; по $5: Франко Літинський, Іван Сенько; Анна Дячук $3; по $ 2: Яр. Фалінський, Мих. Фінів, Мик. Гребеняк, Кл. Вороний; по $1: М. Базилюк, Ю. Гарматюк; 0.50 пол. К. Мархевка, Е. Марковська, Н. Н., К. Стар;

Вудсайд: д-р Володимир Михайлів $10 (1957);

Йонкерс: „Провидіння" (4. відділ) $10;

ОГАЙО:

Акрон: УНСоюз (295 відділ) $20; Союз Українок Америки (7. відділ) $10; Відділ УКК чергова збірка Нац. Датку $60;

Кемпбелл: Микола Сталник $10; Роковини Тараса Шевченка по $1: М. Федьків, М. Стахура, М. Штинь;

Клівленд: по $25: Михайло Городиський, Тамара і Нестор Уґера; по $20: Микола Петрочук (за 1956 і 1957), Лонгин А. Шанковський (за 1956 і 1957), УНСоюз (102 відділ); по $10: Іван Бурла, Володимир Ерленберґер, Михайло Фанлерис, Григорій Голембйовський, Розалія Галій, Василь Горностай, Антін Яцишин, Іван Яворський, Іван Клим, Микола Ковалисько, Василь Крижанівський (1957), Й. Лігінович, Михайло Малиш, М. Моцьо, д-р Ольга і д-р Олександер Наклович, Теодот Школьник, Євген Тарнавський, Сергій Герентюк, д-р Оксана Трешневська, Омелян Трешневський, Адам Вовк, Андрій Запаринюк; д-р Александра Школьник $5;

Лейквуд: Осип Росул $10;

Лорейн: по $10: Микола Андрійович, Сергій Шапків;

Парма: д-р Ізидор Дубицький $25;

Стратерс: по $10: Іван Прохницький, Петро Стецевич, Марія і Т. Вус; в час Шевченкових Роковин жертвували по $1: П. Стецевич, І. Вус, Я. Волос;

Понґставн: Українська Православна Парохія св. Петра і Павла $25; по $20: Михайло Мушинський (1956 і 1957), Марко Семчій (1955 і 1956), Параскевія і Василь Сорока (1955 1956), Станислав Вишатицький (1955 і 1956); по $10: Василь Бульбачинський, Ілько Гуцул, Стефан Яворський, Петро Ліщак, Іван Мацейко, Юрій Присташ (1957), Теодор Свеpидан (1957), Михайло Вальковець, Теодор Войтик; по $5: Теодор Діловський, Михайло Юркевич; на інвалідів жертвували: В. М. Ф. Квінлен $5; по $2: Ст. Бурий, Т. Сенедяк, Д. Затварницький; М. Цьоць $1; збірка на УНФонд в часі святкування Роковин Шевченка: Микола Терлецький $5; по $2: С. і І. Бух, К. Бульван, д-р В. Гольонко, М. Ярош, П. Ліщак, Ю. Присташ, М. Семчій, Теліжак, Ю. і Д. Войтович; по $1: Б. Андрейко, С. Беґезда, Т. Бойко, М. Болотенний, І. Бурий, С. Бурий, І. Цебряк, С. Циктор, М. Чепак, Домбровські, Й. Двуліт, А. Федунечко, В. Ганяк, Ф. Гаргай, І. Гармич, В. Гаврилко, Р. Горбачевський, І. Гуцул, М. Іванчак, І. Іванюк, о. І. Кобат, М. Копчик, В. Конишак, П. Корочинський, А. Косач, А. Кравець, Т. Кулинич, М. Леник, М. Лінчинський, І. Ліщак, Г. Луць, Л. Луць, І. Мацейко, С. Марчишин, М. Маркевич, М. Мартинишин, М. Мусійчук, В. Мисів, М. Нестор, О. О., о. В. Олійник, М. Панкевич, С. Плосконяк, Д. Проць, В. Прокопик, І. Пупа, В. Пупа, В. Пусь, Ф. Райч, Рівняк, П. Рудяк, О. Рибалт, Т. Сенедяк, Д. Сенько, С. Смеречинський, М. Смерека, Ф. Соломон, д-р Р. Стахура, М. Стапай, О. Сухар, В. Сухар, Д. Сверидан, М. Терлецький, М. Вальковець, С. Василевич, В. Венґер, П. Весоловський, Т. Вурш, М. Жмуркевич;

ПЕНСИЛВАНІЯ:

Аллентавн: Ярослав Карпяк $20 (1955 і 1956); по $10: ОДВУ (23 відділ), ООЧСУ (відділ), Андрій Проць; Петро Фартух $5;

Ембрідж: по $10: А. Ц., Андрій Хлиста, Юліян Іваськевич; крім того Юліян Іваськевич, $10, як доплату до років 1952 і 1953;

Бреддок: Стефан Ґула $10 (57);

Істон: Петро Залиба $10;

Лейтроб: д-р Петро Стерчо $10;

Нортгемптон: Василь Андрус $10 (1957); Василь Саюк $5;

Філаделфія: по $20: Іван Бумбар (1955 і 1956), Стефан Кульчицький (1955 і 1956); Євген і Зеновія Винярскі $12; по $10: Володимир Чепіль, Богдан Копитко, Йосиф Копитко, Осип Кусень, Володимир Левицький, Степан Мадилюс, Петро Марчук, Дмитро Матковський, Мирослав Мельничук, ООЧСУ (6. відділ за 1955), Микола Процик, Марія Романенчук, Іван Семчук, Лука Семчук, Леонід Татарів (1957), Володимир Вовнянка, Александер Зелінський, І. Зінченко; Михайло Дворян $5;

Фенікевілл: по $10: Іван Фуґа, Петро Фуґа, Іван Грисьо, Михайло Левенсон (1957), Іван Мандрусяк, Михайло Сохецький, Андрій Шишак, Григорій Турчак;

Пітсбурґ: Олег Баран $20 (1956, 1957); д-р Борис Базилевич $10;

Редінґ: Михайло Кілик $11; Іван Кілик $10; по $1: Р. Балан, М. Долинський, П. Дуда, С. Яровецький, І. Когут, Й. Лисеганич, Т. Рушель, Д. Сеницин, С. Тацин;

РОВД АЙЛЕНД:

Потакет: Лавро Веремчук $10 (1957);

Провіденс: Й. Кащишин $1 (1957);

САВТ КАРОЛАЙНА:

Коломбія: Степан Кулик $10 (1957);

ВАШИНГТОН:

Моунт Вернон: Мр. Бейкер $10 (1957);

ВИСКОНСИН:

Алмонд: Д. Якобчук $5;

Милвокі: Йосиф Лучин $30 (1955, 1956, 1957); Михайло Гузій $15; по $10: Йосиф Цинцор, Михайло Євтушенко, Теодор Кузьмінський, Іван Макар, Максим Місюрак, Ліда Олексюк, Андрій Пискор, Володимир Пискор, СУМА; Василь Хамуляк $5;

Расін: Іван Задрожний $10;

ЛИСТА Ч. 10 (від 1-го до 18-го квітня 1957)

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Енджелес: Володимир Шиленко $10 (1957);

Монтрей: Яр Славутич: $10;

Онтеріо: Богдан Левицький $10;

Сан Франціско: Дмитро Дучинський $10 (1957);

КОЛОРАДО:

Денвер: Євген Галущак $10;

КОННЕКТИКАТ:

Бріджпорт: Андрій Піддубний $20 (1956 і 1957); по $10 Іван Котиляк, Михайло Стасюк (1957), Артим Тимощук, Укр. Роб. Союз (30. відділ);

Ню Гейвен: філія УКК на Стейт Коннектикат $10; А. Данило $1 (на кошти переписки);

Террвілл: Тома Комар $5;

Виллиментик: Іван Науменко $10 (1957);

ІЛЛИНОЙС:

Сисеро: Василь Терлецький $10 (1957);

Шикаґо: Микола Кінь $50; Роман Панас $30 (1955,1956, 1957); по $25: д-р Григорій Щербанюк, УНСоюз (379 відділ); по $10: Ігор Білогруд, Антін Чухало (1957), Роман Добровольський, д-р Теодозій і Ростислава Гасцькі; Антін Годчак, Роман Голод, Ігор Гуменюк (1957), Марія й Євген Іванків, Федір Ярош (1957), Дмитро Каськів, Іван Кравс (1957), Степан Левкович, Марія Овчаренко (1957), Левко Панків (1957), Михайло Пірко (1957), Лідія Поготовко (1957), Любомира Рудакевич, Іван Рудакевич, Анна Салдан, Іван Шостак, Дім відділів УНСоюзу, Іван Войтович, Алексaндер Возняк (1957), д-р Петро Виґінний; Андрій Дідик $5; Ю. Небор $1;

Елмвуд: Володимир Засадний $10;

Мелроз Парк: Дмитро Волощук $10;

Пеорія: Николай Коверко $10;

ІНДІЯНА:

Савт Бенд: Тома Томків $5;

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Юрій Качанюк $10;

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: Помилково було подано Микола, а має бути: Михайло Томаш $20 (1955 і 1956); по $10: Макар Бардачук, Петро Ворисюк, Павло Чорнобай, Григорій Кателинець, о. Володимир Козоріз, Кружок „Пластприяту", Петро Николишин, Петро Струж Іван Шумляк, Українська Католицька Церква св. Юра; Петро Демко $3;

Кембрідж: Марія Мурій $10;

Челзі: Степан Головатий $5 (1952);

Джемейка Плейн: по $10: Володимир Ганчар, Микола Рогач; Іван Станчак $5;

Маттапан: УНСоюз (307 відділ) $10;

Рокебюрі: по $10: Дмитро Біленчук, Павло Чехович, Григорій Чорній (1957), Григорій Грицелко, Богдан Кавчак, Степан Когут, Осип Кутак, Володимир Паленґерик, Володимир Тутка; Степан Медвідь $5;

МІШИГЕН:

Дірборн: Роман Чучман $10;

Дітройт: Ярослава й Евстахій Когут $25; по $10: Василь Антонюк, Юрій Бараник, Стах Дунька, Михайло Евелін, Григорій Філь, Ярослав Филипів, Леонтина і Григорій Галаженко, Михайло Галицький, Анна і Мирон Івашко, Ярослав Яцків, Іван Карпій, Андрій Кіналь, Юліян Кіналь (1957), Микола Кошів, Олег Кудрик, Григорій Лаба, Роман Лазорчук, Магдалина й Іван Обуховський, д-р Микола Остафійчук, Микола Паламарчук, Марія й Євген Стадник, Українська Капеля Бандуристів, Дмитро Волощук; по $5: Роман Щесюк, Стефанія і Юліян Вірстюк; Вас. Гирич $1;

Флінт: Осип Мацак $10; по $5: Дмитро Ґрекуляк, Осип Савка;

Ґренд Репідс: Ілля Фалендиш $10;

Петерсбурґ: д-р Микола Гнатчук $25;

Ван Дайк: Марія Галат $10;

Варрен: Андрій Кисломед $10 (1957);

МІННЕСОТА:

Чісголм: Петро Іванина $10 (1957).

Міннеаполіс: по $10: Андрій Гнатів, Дмитро Іфкевич, УНС (385 відділ);

Сейнт Пол: Семен Петренко $10 (1957);

НЮ ДЖЕРЗИ:

Бейон: по $10: Ева й Іван Кушнір, Антін і Ольга Пахолок, Мирон Сірий;

Гайленд Парк: Яр. Ощудляк $10;

Ірвінґтон: Михайло Пилипчук $20 (1956 і 1957); Анатоль Пето $10;

Джерзи Сіті: Стефан Микитюк $10 (1957);

Літл Фолс: Василь Чорний $10 (1957);

Метачен: Стефан Дембіцький $10 (1957);

Нюарк: по $10: Кость Боднарчук, Матвій Чолій (1957), Тома Кордуба, Василь Кузик, Василь Мушак, Іван Митченко (1954), д-р Микола Терлецький, Нестор Терлецький, Іван Вертипорох;

Ню Брунсвік: Володимир Гронь $10;

Нікcон: по $10: Анна Ратич, Олег Ратич (1957); Ростислав Ратич $5;

Пассейк: по $10: Степан Кусяк, Іван Кузь, Степан Покора;

Петерсон: по $10: Анатолій Катрій, Мирослав Слабодух; по $5: Володимир Боднар, д-р Вінкентій Шандор; Віра Воронка $2.40;

Перт Амбой: д-р Юрій Срібний $10;

Плейнфілд: по $10: Юліян Хміль, Лев Хміль, Марія Хміль, Василь Хміль (старший), Василь Хміль (молодший); по $5: Фльоренс Хміль, Надя Хміль, Софія Хміль,;

Шелтер Айленд: Михайло Данчук $5;

Трентон: по $20: Григорій Глушок (1955 і 1956), Дмитро Федорак (1956 і 1957); по $10: д-р Зенон Гіль (1957), Михайло Мрочко, „Провидіння". (149 відділ за 1955), Союз Українок Америки (11 відділ), Михайло Волинець (1957), УНСоюз (116 відділ);

Вудбайн: Гілярій Зарицький $10;

Юніон Біч: Михайло Ющук $10;

НЮ ЙОРК:

Олбані: Теодор Ракочий (старший) $10;

Амстердам: по $10: Ярослава й о. Микола Дереш, Семен Когут, Тимотей Лаба, Ярослав Римар, Василь Селедець, Союз Українок Америки (19 відділ); М. і В. Труфим $1 (1955);

Асторія: Михайло Гурин $10;

Бабилон: д-р Микола Кузьмович $25; Олександер Черкасевич $10;

Байсайд: В. Різник $10;

Бінґгемтон: по $10: Україн. хор, „Провидіння" (190 відділ), Петро Сальків, Іван Шмирко, Іван Тюх (1957), Василь Василів;

Бронкс: по $10: Касіян Добрянський, Володислава Кіцюк, д-р Ярослав Макарушка, Союз Українок Америки (8 відділ за 1957); Агафія Партика $2;

Бруклин: по $10: Олег Федишин, д-р Василь Одинський (доплата до років 1953 і 1954), Михайло Попик, Василь Свічкар, Петро Шарко; Марія Топорків $5; Василь Мисик $2;

Боффало: Іван Гузар $40 (1953, 1954, 1955 і 1956); д-р Михайло Макогон $25; по $10: Дмитро Блендоногий, Братство б. вояків І. Укр. Дивізії, д-р Василь Дмитрюк, Михайло Катрій, Михайло Кладочний, Анастазія Козій, Ірена і Юрій Лаврівський, Зенон Мягкий, Юліян Осадца, Іванна Парфанович, д-р Теодор Парфанович, Пластова Станиця, Григорій Сарахман (1957), Андрій Сем'ятчин, Семен Шрамко, Галина Залеська, Осип Залеський, Анна і Ярослав Заньків; Семен Веремчук $5;

Когове: по $10: Михайло Кухар, Остап Левицький;

Елмайра: по $10: Михайло Довжицький, Павло Німець, Василь Петрик, „Провидіння" (Братство св. Михайла), Михайло Смолинський, Антін Теплюх, УНС (271. відділ), Укр. Роб. Союз (відділ); Максим Василюк $3; Ант. Буряк $1;

Гіксвілл: Степан Кулинич $10;

Гадсон: Василь Ясіновський $5;

Ленкастер: по $10: Юліян і Роман Косовський, д-р Юрій Маковський;

Менгеттен: Антін Підвербецький $20; по $10: Іван Худий, Микола Данилюк, Тіна Галущинська (1957), Євген Гречило, Семен Гречило, Роман Гриців, Карпатський Союз, Василь Кобринський (1957), Мирослав Кучма, Ярослав Кушлаба, Дмитро Кузьмин, Надія і Сергій Литвиненко, Аполоній Осадца, Іван Пригода, Союз Українок Америки (64 відділ), Володимир Стек, Володимир Сушків, Осип Сидорак, Петро Тибор, Марія Зачка, Юрій Волинець; Андрій Семенів $5; Марія Кучер $1;

Онеґо: Вас. Лецин $2 (1957);

Річмонд Гілл: Микола Савицький $20 (1956 і 1957);

Сиракюз: Володимир Шмирко $20 (1956 і 1957); по $10: Василь Бузяк, Андрій Динька, Теофіль Фрацяк, Омелян Граб, Степан Грицик, Іван Пігуляк, Дмитро Кіріченко, Яким Костюк, Дмитро Майкович, Андрій Назаренко, Сергій Назаренко, Ірена Рубич, Михайло Рубич, Герасим Сененко, СУМА (відділ), Стефан Шпак, Юрій Шпичка,

---

5. Представники УККА брали участь на Установчих Зборах Конференції Американців Центрально-Східньо Европейського Походження (Д. Галичин, І. Білинський і В. Душник). Д. Галичина обрано касиром Конференції і ухвалено даток в сумі 50 долярів від кожної групи. Конференція ця складається представників красвих організацій в ЗДА альбанців, болгар, чехів, словаків, естонців, латишів, литовців, мадярів, поляків румунів й українців. Плятформу узгіднено з усіми вашими бажаннями, а перша декларація покриває наші домагання. Наша участь в цій Конференції дає нам можливість бути в курсі різних акцій згаданих організацій і, в разі потреби, виступати в обороні наших постулятів.

6. Американська Конференція для Визволення Неросійських Народів у СССР. Конґресовий Комітет є ініціятором і основником цієї організації, а головою обрано проф. Романа Смаль-Стоцького, члена Ради Директорів. На жаль, після заснування, організація ця не виявляє такої діяльности, якої вимагає сучасна доба. Причиною цього є те, що секретарем Конференції є представник вірменів, а вони дуже гостро виступили проти того, що УККА без їхньої згоди приступив до Конференції Центрально-Східньо Европейських Народів. Установчі Збори Конференції відбулися 11 грудня 1956. Від УККА брав участь п. Р. Олесницький. Установчі Збори Конференції Американців Центрально-Східньо-Европейського Походження відбулися 22 грудня 1956.

7. Доповіді двох поворотців із примусових таборів у СССР — пп. д-ра А. Княжинського та д-ра М. Станіславського, дали почин до дальшої акції, щоб зібрати і опублікувати матеріяли живих свідків, що були в'язнями цих таборів. Доповіді відбулися перед Екзекутивою 28 грудня 1956.

8. Пан-Американська Українська Конференція. При кінці цього розділу належить згадати про участь УККА в Пан-Американській Українській Конференції.

Взаємини з канадійським КУК ще не встигли наладнатися, однак, з рамени ПАУК виконано різні праці, як: розіслано книжку Грищка закордон (понад 650 примірників), відбуто розмови з представниками при ОН Нової Зеландії, Куби, Перу, Цейлону, Уруґваю, ЗДА, Ізраїлю, Сауд Арабії, Єгипту, відвідано централю преси Куби, відбуто зустріч з головою Асоціяції Журналістів Південно-Американських Країн при ОН, утримується постійний контакт з прихильниками української справи поза ЗДА та чужими інституціями.

Працю в ПАУК виконує Директор канцелярії д-р В. Шандор. Окремо треба ще згадати зустрічі з членом канадійської делеґації при ОН послом Заплітним, з яким відбуто кілька конференцій.

VII. УКРАЇНСЬКА УЧАСТЬ ПРИ РІЗНИХ НЕ-УКРАЇНСЬКИХ АКЦІЯХ.

На жаль, цей розділ не може бути повний, бо в канцелярії УККА не реґістровано всіх наших представників, що брали участь в різних акціях, починаючи приявністю при підписах проклямацій і кінчаючи засіданнями. Тому подамо тільки такі, які реґістровано.

1. Для участи на З'їзді „Асосіейшен ов Адвенсмент ов Саєнс" (Об'єднання для розвитку науки) уділено було підтримку по 20 долярів для двох професорів, на рекомендацію наших наукових установ (проф. Н. Король і проф. Л. Зофійовська). З'їзд відбувся в Ню Йорку.

2. Для участи на З'їзді Американської Асоціяції Учителів Французької Мови — уділено підтримку в сумі 35 долярів для проф. О. Василевої, на рекомендацію наукової установи. З'їзд відбувся у Вашинґтоні.

3. Для участи на З'їзді ААТСЕЛ у Вашинґтоні (учителі славісти) уділено підмогу 35 долярів проф. Безушкові з Филаделфії. У всіх випадках українська репрезентація була корисною.

4. На вечері в честь Олленгауера, що її давало Товариство „Форейн Полисі Асосіейшен" в Ню Йорку, 8 лютого 1957, з доручення Екзекутиви, брали участь редактори українських англомовних видань пп. М. Чубатий і В. Душник.

5. На прийнятті в честь Сенатора Ґріна, із Род Айлэнду, брали участь пп. Д. Галичин, С. Ярема і М. Пізнак, 2 березня 1957.

6. На двадцятьсьомій Конференції Національної Ради для натуралізаційних і громадянських питань, 15 березня 1957 брав участь Ю. Ревай.

7. Окрім того, наші представники брали участь в національних святах не-українських груп, як: білоруси — полк. В. Рибак і Р. Олесницький, естонці — полк. В. Рибак, литовці — Ю. Ревай.

VIII. СПРАВИ ВИДАВНИЧІ — ПУБЛІКАЦІЇ.

1. „Український Бюлетень" — англійською мовою, за звітовий час видано подвійні числа кожного місяця, від грудня і по березень 1957 включно. Грудень: 23-24. Січень 1957 видано 1-2; за лютий. 2-4 і 5-6 за березень. Подвійні числа видаються для ощадности поштових оплат. Цього року це вже X річник „Українського Бюлетеню", себто ювілейний! Наклад: 4200. Розсилається: 3600 і 350. 220 маґазинується. Редактор: В. Душник.

2. „Український Квартальник", — англійською мовою з кінцем грудня видано четверту книгу, а з кінцем березня 1957 — вийшла перша книга XIII річника.

В останньому часі д-р М. Стахів, член Редакційної Колеґії — поставив певні застереження проти редакційної статті в 1 числі за 1957 і рекомендував, щоб редактор підписав статтю від себе, щоб Конґресовий Комітет не брав відповідальности за помилки, що в редакційній статті знаходяться. Друкується: 2250. Розсилається: 2005. Решта маґазинується. Редактор: проф. д-р М. Чубатий. Адміністрацію обох видань — Укр. Бюлетеню і Укр. Квартальника — провадить д-р В. Шандор.

3. „Вісті УККА" — служать для пропаґанди УНФонду. Після цих Зборів, у „Вістях" буде подаватися також огляд праці, що її виконує УККА, або в якій бере участь. Виказ Платників УНФонду залишиться й надалі. Видано 3 числа на двох сторінках. Друкується 37,500 примірників і розсилається разом з пресовими органами наших братніх запомогових установ. Редакцію веде: проф. В. К. Приходько, а матеріяли від УНФонду (списки Платників) підготовляє В. Мудрий.

4. В звітовому часі ми закупили для розсилки дві публікації в англійській мові:

N. Chyrowski: The Economic Factors in the Growth hf Russia, 300 copies, $3.75. Disc. 25¢ per books.

Woman of Ukraine — published by Sojuz Ukrainok, 300 copies $1.00 Discount 20%.

5. У д-ра В. Галайчука замовлено працю „Україна та її положення з міжнародно-правного боку".

Працю буде видано англійською мовою.

До Народного Фонду пишуть

Шановний Комітете!

Я одержав листа від Вас і хочу післати мій Національний Даток; ось тут, в листі, залучуємо — моя дружина — 5 долярів, а 5 долярів — я, то разом 10 долярів.

Ми вже старі обоє, а за нашими плечима проминуло багато сірих днів, бо все в нашій родині хтось був і ще є хворий тепер. Отже нам лишних грошей нічо не остається. Що зробити? Я розумію також потребу Національного Датку, отже прийміть скільки я годен, бо це ще за минулий рік.

Остаюсь з пошаною до Вас

28 січня 1957
Сайре, Па.

П. К.

Поважані Добродії!

Тут засилаю 5 долярів на Народний Фонд. Прошу мені пробачити, що спізнив, бо чоловік вже старий і пам'ять слаба. Подруге, я вже на пенсії, то й грошей менше на руках. Ще знайшов стару п'ятку, отже засилаю на рідну роботу.

З пошаною

24 квітня 1957
Ансонія, Конн.

І. Г.

ПИШЕ ВОЯК...

Оцим прошу помістити моє звернення — прохання до земляків-українців.

Я є уродженцем Східніх Земель України. Мій батько був осетинець, а мати українка. Моя сім'я продовж сов.-ком. панування зазнала великих переслідувань, лише задля цього, що не були большевицькими попихачами. Мій батько зістав „розкулачений" і засланий на Сибір, де і загинув, а мати з сином (моїм братом) померли із голоду. Я один остався в живих і коли прийшла хвиля 1941 р., я зголосився до українських частин, щоб із зброєю в руках пімстити смерть своїх рідних і виборотн кращу долю для Батьківщини. Тут, серед українських частин, я зазнав пошанувань і мав ту гордість, що я знаходжусь серед так геройчної молоді.

Дивним явищем є воно тепер в США. В полоні в Італії, Англії, в таборах ДП в Німеччині і в Австрії всі українці палали великою любовю до своїх і пімстою до ворогів і це була спільність думок щодо спільного ворога і боротьби з ним. Одначе, це все було в часі біди і страху перед насильним поверненням на родину. Але з хвилиною переїзду до США і Канади, ці добрі прикмети, ця жертвенність десь затратилися. Дивним є становище: коли ми знаходимось в біді і в неволі, то даємо все, навіть „душу й тіло", але, коли знайшлись в країні 4 свобід, то все забулось. Невже ж можна забути своїх найближчих, які мучаться в далеких пущах Казахстану і в холодних нетрях Сибіру? Невже ж можна забути за весь страждаючий народ в найбільшій в історії неволі комуно-большевицької Москви?! Чи це має бути гідним української політичної еміґрації? Де ви знаходитесь всякі більші і менші „вожді" українських партій? Який ваш вплив на ваші низи? Що ви зробили задля визволення поневоленої Батьківщини? Закиньте свари — вплиніть благородно на своїх членів, щоб гідно виповняли свої обов'язки супроти поневоленої Батьківщини. Першим обов'язком американських українців є помогти поневоленій Україні. І тут кожний свідомий українець може помогти, жертвуючи 10 долярів річно на Український Конґресовий Комітет. Пробити вікно в цей західний світ, опанований русофільським світоглядом, — це вже велика робота. А нам треба не віконця, нам треба пробити цю залізну русофільську стіну!

Я апелюю до всіх моїх друзів по зброї із Ріміні, Англії і Німеччини, щоб схаменулись і чим скоріше виповнили свій національний обов'язок — і вплатили це мінімум на Український Народний Фонд.

Я особисто, від часу мойого приїзду до США (1951), точно плачу свій даток і того домагаюсь від вас, усі Друзі!

Остаю з належною пошаною

14 квітня 1957

Сергій Шапків
Лорейн

Ярослав Трач, Ярослав Величко (1957), Орест Зарінський; по $5: Ярослав Гайдук, Іван Горбатий, Федір Калмук, Іван Шевчик, Андрій Вовелко;
Ютика: по $10: о. Василь Чекалюк (1957), о. Савин Дурбак (1957), Александер Герець, Франко Літинський; Семен Тесак $4;
Вотерліт: по $10: Дмитро Єсуп, Василь Мокій, Матвій Стасів;
Йонкерс: д-р Роман Борковський $10;

ОГАЙО:

Клівленд: по $10: Михайло Горбан (1957), Михайло Івашкевич, Карло Яремко, Никола Кастранець (1957), Петро Лещишин, Володимир Марик, Михайло Осадчук, Союз Українок Америки (14 відділ), Григорій Степанек (1957), М. Тимків (1957), Іван Винар, Тарас Загаєвич, „Зарево";
Лорейн: д-р Юліян Сілецький $15; по $10: Павло Антипів, Михайло Баюрчак, Боніфат Барнай, Ярослав Хаванський, Микола Черкас, Михайло Данилів, Марія Дейчаківська, Александер Федик, Степан Горалевський, Петро Яців, Йосиф Кришталь, Володимир Кульчицький, Михайло Купчик, Богдан Крайчик, Михайло Кушнір, Дмитро Микита, Євген Пущин, Василь Прапко, Осип Розмаринович, Іван Сачко, Франк Сілецький, Ярослав Сидір, Степан Щепльовський, Володимир Шевчик, Андрій Шулима, Микола Трипняк.
Йонгставн: Відділ УКК $300 (збірка);

ПЕНСИЛВАНІЯ:

Ембридж: Іван Дуда $10;
Бала Синвид: Микола Вовчук $10;
Браддог: Марія і Йосиф Примак $10;
Честер: Ярослав Клюка $15; Іван Михайлів $10;
Ієтон: Кирило Хомич $10;
Еддистон: Володимир Сич $5.
Форд Сіті: Укр. Нар. Союз (63 відділ) $25;
Джонставн: Михайло Грисяк $5 (1957);
Мангайм: Никифор Сліпченко $10;
Мк Кіз Порт: Іван Хоминець $10;
Мк Кіз Ракс: Укр. греко-катол. парохія при церкві Пречистої Діви Марії $50 (1957); по $10: Анна і Василь Вичкало, Олекса Калинюк, Михайло Комічак;
Майнерсвілл: о. Іван Червінський $10;
Ню Кастл: Українська православна громада при церкві пресв. Трійці $52 (зі святкування роковин Шевченка);
Филаделфія: Українська Филаделфійська Ліга при 23 вул. і Бровн стр. $25; Семен Лупацій $20 (збірка для УНФонду з нагоди похорону бл. п. Івана Жмутина, голови 337 відділу УНСоюзу); Сергій Кожухарі $12 (1957); по $10: Оксана Артимишин, д-р С. Бережницький (1957), Іванна Бовдайло, Іван Черник, Іван Кандрашов, Дмитро Кацак (на 1957), Александра Кущ, Ярослава Кущ, Лев Кущ, Семен Лупацій, Володимир Обущак, Богдан Перфецький, Микола Спанчак, Стефан Спринський, Осип Стойкевич, Іван Шаран, Петро Тарнавський, Анна і Микола Тимків, Українська Ліга Північної Филаделфії, Александер Зелінський (1957); по $5: Аполонія Галан, Ніна Лященко;
Пітсбург: по $10: Василь Курман, Василь Максимович, Микола Німець (1957), Карло Полатайко, Павло Шнікула; Катерина Бугган $5;
Скрентон: Антін Батюк $20; Никола Вілоскірка $10;

РОВД АЙЛЕНД:

Потакет: П. Веремчук $21.25 (збірка на УНФонд за ініціятивою п. В. Коцана на хрестинах у Панства Надії й Івана Данилюків їх сина Івана). Жертводавці: Надія й Іван Данилюк $5; по $3: Родина Веремчук, Ю. Трентляр; по $1: М. Борачук, М. Данилюк, В. Коцен, В. Коцюбінський, М. Кравців, П. Крупа, П. Матвійович, П. Попович, А. Шал, С. Шевчук; Кари $0,25;

ТЕКСАС:

Юстон: Теодор Телезда $10;

ВИСКОНСИН:

Гелленсвілл: Микола Яремко $10;
Мілвокі: Ф. Загородний $1 (на переписку);
Вокеша: Іван Гаркуша $5;

КАНАДА:

Онтеріо: Лондон: Стефан Вілоус $20 (1956 і 1957).

Шановний Читачу! Національний Даток — то 20 центів з Вашого тижневого заробітку!

З УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

В часописі „Український Прометей", Дітройт, з 21 березня ц. р. зустрічаємо цікаву статтю п. Олекси Яворського, під назвою — „Духова державність".

У цій статті п. О. Яворський торкається якраз питання нашої, української, жертвенности і, між іншим, пише:

А тепер спитаю: як реагуємо ми, так звані свідомі українці, на вимоги наших центральних установ?

Щоб це питання чіткіше зобразити, я дозволю собі нагадати одну байку про жидів, які рішили подарувати своєму рабинові 100-літрову бочку вина. Кожний з них думав: „що таке станеться, коли я, замість одної літри вина, наллю одну літру води?! Чей же мій сусід цього не зробить! Отже, моя літра води цілком не пошкодить 99 літрам вина!" Але цікаво, що, властне, так само подумало їх аж 99, і коли бочку відкрили, показалося, що в ній, замість вина, є 99 літрів води, а тільки одна літра вина!..

І так поступаємо й ми, українці, в нашій громадській жертвенності. Всі ми прагнемо незалежної України, говоримо про потребу розбудови КУК, УККА, про потребу пропаганди української справи серед чужинців, але на всі ті потреби вкидаємо до нашої громадської скарбниці, замість долярів — пусті слова, бо виказ жертводавців на згадані цілі не виявляє навіть 1% українців, які були б постійними платниками національного податку в висоті 5-10 долярів річно на потреби названих організацій.

I знову спитаю: чому це так?

Бо ми є людьми хотіння, а не громадою діл і жертв! Не реалізуємо того, чого хочемо, хоч про те дуже багато говоримо. Кожне хотіння, щоб приносило успіх, треба переміновувати нашою свідомістю та впертою волею в чин, треба реалізувати його жертвою свого труду і гроша, а в потребі — навіть кров'ю. На жаль, ми не маємо доброї волі й охоти вийти зі стану хотіння і забріханости. Говорячи про Україну, завжди надіємось на якесь чудо, яке мало б її створити, а не ми самі, своїм постійними зусиллями. Чому серед на так дуже багато людей, які зовсім нічого не жертвують на громадські цілі, або роблять це, як якесь відчіпне, кидаючи по кілька центів... І немає ніякої людської сили, яка розворушила б їхнє сумління і змусила їх діяти по думці громадської моралі, так сильно розвинутої серед інших народів!

Дуже часто нарікаємо, що наші сусіди не дають нам, українцям, змоги зорганізуватися в державну націю. А я питаю всіх і т. зв. свідомих українців на еміграції: 1. Яка стороння сусідня сила перешкоджає нам тут на еміграції, стати в ряди зорганізованої нашої духової державности та бути карними членами української спільноти, яку репрезентує КУК чи УККА і Державний Центр Української Народної Республіки? 2. Чого варті ми, як духова спільнота, коли серед нас важко начислити навіть 1% свідомих українців, які добровільно платили б річний податок на КУК, УККА чи фонд Визволення України, бодай у висоті 5-10 долярів річно? 3. Чи спільнота, що її т. зв. свідомій верстві треба постійно пригадувати та підганяти до жертвенности, має моральне право на державне існування?

На увагу ВП. Кандидатам на Відзнаку УККА — УНФонду

Такими кандидатами є особи, яким залишилось вплатити до УНФонду Національний Даток за рік 1956 (або за роки 1955 і 1956), щоб мати вплачених разом 50 долярів.

Зазначених осіб просимо поспішитися із надсилкою належного Національного Датку, після чого їм буде уділено Відзнаку з Грамотою.

Український Конґресовий Комітет

ЗАКЛИК

до українських громадян, що отримали ювілейні відзнаки УККА-УНФ

Український Конґресовий Комітет отсим звертається до Шановних Громадян, що їм свого часу уділено Ювілейну Відзнаку з Грамотою, — з проханням, допомогти Відділам УККА на місцях в їх акції, щоб Платники УКФонду, які ще не вплатили свого Національного Датку за 1956 рік, поспішились його надіслати.

ШАНОВНИЙ ЧИТАЧУ!

Не говорім про наш патріотизм, не деклямуймо про народну гордість, коли не виконали своєї малої повинности щодо Народного Фонду!

ЛИСТА Ч. 11 (Від 19-го квітня до 9-го травня 1957 р.)

КАЛІФОРНІЯ

Лос Енджелес: Дмитро Гаранджук $10 (на 1957 р.);
Розвіл: Павло Казідуб $10 (на 1957 р.);
Сан Франціско: Ілля Чабан $10.

КОЛОРАДО

Денвер: О. А. $20 (за 1956 і 1957 рр). **По $10:** Іван Хлопецький, Кирило Левченко, Антоніна Колтунюк, Стефан Орищин, Осип Вкладко.

КОННЕКТИКАТ

Ансонія: Іван Ґела $5.
Бріджпорт. По $10: Степан Волянський, Дмитро Онищак (за 1957 р.); Дмитро Осадчук (за 1957 р.), о. Ярослав Шуст.
Дербі: Раймунд Оліяр $5.
Гартфорд: По $30: Іван Яриш (за 1954, 1955 і 1956 рр.), Український Національний Хор (за 1954, 1955 і 1956 рр.); Ірена Мельник $20 (за 1954 і 1955). Теодор Скибіцький $25; По $10: Володимир Бородець, Микола Червінський (на 1957 р.), Сильвестер Демкович, Василь Дерлиця, Василь Дуда (доплата за 1952 р.), Петро Єдиорович, Семен Кравець, Павло Колінський, Іван Ковальчин, Володимир Лучкань, Михайло Мельник (доплата за 1952 рік), — ООЧСУ (5 відділ), Ілля Панахид, Гавриїл Шеремета, Михайло Шевчук (доплата за 1952 р.), Василь Шподарунок, Осип Теслюк, Іван Васильків (на 1957 р.); По $5: Дмитро Близнюк, Евген Борейко, Ярослав Гумений.
Ню Брітейн: Н. Н. $15 (на 1957 р.). По $10: Юрій Багатчук, Олександер Мох, Михайло Стасюк.
Ню Гейвен: Михайло Пик $10.
Терривілл: Тома Коляр $10.
Стретфорд: Яким Олексишин $50 (за роки 1952, 53,54, 55 і 56).
Ветерсфілд: М. Шамрило $2.

ДЕЛАВЕР

Клеймоунт: С. Липка $1.
Вілмінґтон: Петро Зарицький — $20 (за 1955 і 1956 рр.); По $10: Василь Дзябляк, Богдан Малецький, Степан Матвійків; М. Березенко $2.

ФЛОРИДА

Маямі: По$10: Олександер Івашко, Олександер Комаринський, Марія і Михайло Копитчак, Стефан і Юстина Маік, НН.
Ст. Петерсбурґ: Тео Бобечко — $ 10.

ІЛЛИНОЙ

Шікаґо: Д-р Роман й Емілія Войнаровські $50; Товариство Українських Інженерів $30 (за 1954, 55 і 56 рр.); по $25: Іван Багрій (на 1957 р.), Михайло Беряк (на 1957 р.), д-р Ігор Цимбалістий (на 1957 р.), Микола Шліхутка; По $20: Юрій Артюшенко (за 1956 і 1957 рр.), Михайло Яцишин (за 1956 і 1957 рр.), Омелян Йона (за 1954 і 1955 рр.), Іван Яремко (за 1955 і 1956 рр.), Іван Кукурба (за 1956 і 1957 рр.), Стефан Коцелко (за 1955 і 1956 рр.), Ольга і Володимир Мартинюк (за 1956 і 1957 рр.). Олександер Лось (за 1955 і 1956 рр.), „Провидіння" (175 Відділ за 1956 і 1957 рр.), Т-во Княгині Ольги (за 1957 р.), Теодор Турчин (за 1956 і 1957 рр.), Товариство Сприяння УНРаді (за роки: 1956 і 1957), Рома Турянська (за 1955 і 1956 р.; По $15: о. Іван Кристюк, Стефанія Папп; Борис Галаган — $11. По $10: Александер Атановський, Володимир Бацвин, д-р Володимир Бялий (на 1957 р.), Микола Ворачук, Корнель Бородайко, Михайло Даркович, Йосиф Дудзяк, Мирослав Дикий, Осип Фіріщак, Андрій Гаврик, Микола Гудз (на 1957), Ангелина Ґула (дружина Петра), Микола Гальчишак, Михайло Гарасим, Іван Гоголь, Андрій Б. Голод. Михайло Голота, Андрій Гриневич (на 1957 р.), Володимир Івасютин, Григорій Корянка, Василь Керичинський, д-р Роман Кміцікевич, Ілля Коцур, Роман Кобільник, Тимко Коваль, Стефанія Костів, Андрій Козяк, Ілько Козяк, Семен Куземчак (на 1957 р.), Іван Ліщинський, Володимир Мацьків, Іван Маслянка, Станислав Мазяк, Василь Міхно, д-р Осип Матківський, Василь Микитин, Анна Михайлович (за 1957 р.), Олександер Нагорняк, Володимир Огаренко, Лев Олещук, Юрій Паславський, Омелян Плешкевич (молодш. за 1957 р.), Осип Прокопишин, Євген Пруц, Павло Поліщук, Марія і Михайло Рибак (за 1957 р.), Осип Рущак, Петро Семків, Василь Семків, Йосиф Смаль (на 1957 р.), Іван Стадник, Володимир Стасина, Союз Українок Америки (22 Відділ на 1957 р.), Володимир Стецишин, Степан Стрілецький, Іван Щебльовський, Василь Щерба, Ірена Шенкірик (на 1957 р.), Роман Шпитко, Осип Термена, д-р Теодор Ткачук, Мирослав Турянський, Українська Гетьманська Організація (14 Відділ), Роман Завадович, Антін Зборик; По $5: Петро Фуртак, Яків Яворський, Андрій Косович (на 1957 р.), Олександер Козяр, Микола Кривачук, Василь Кричка, Павло Нечет, Дмитро Стравняк; Тома Курко — $4.30; По $2: Макс Ющак, І. Микитюк, Ева Баховська. По $1: Гр. Дорош, М. Шкарабан, М Довгань, І. Заблоцький (на писанку).
Кеннекі: д-р Марія Слиж $10.
Гервей: д-р Олег Дорожинський $25.
Джолієт: Анастазія і Йосиф Кочан $15 (1957); д-р Петро Моцюк $10;
Елмвуд Парк: Михайло Гарас $10;
Оттава: д-р Володимир Кассараба $20;

ІНДІЯНА:

Блумінґтон: д-р Андрій Турчин $10;
Форт Вейн: Яків Зінченко $10;
Ґері: Володимир і Ростислава Вровар $10;

АЙОВА:

Елвейн: Гео Лукенник $5;

КЕНТАКИ:

Луїсвілл: д-р Микола Мостович $25;

МЕЙН:

Річмонд: Гр. Петраш $10;

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: по $10: Анатоль Булавка, Матвій Бугай, Михайло Хома, Оксана Юзенів, д-р Петро Корецький (1957), Василь Олексюк, ООЧСУ (14 Відділ), Володимир Пересада, Олена Пісецька, Олександер Ратич, Союз Українок Америки (59 Відділ за 1957), Т-во Прихильників УНР, Микола Турик (1957), Українська Студентська Громада, Михайло Войтович (1957); по $5: о. Роман Ганас, д-р Андрій Раставецький; Петро Миськів $2; Я. Шавяк $1 (на переписку);
Берлін: Василь Мацук $10;

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: по $10: Дмитро Гурин, Іван Заяць, Орест Щудляк; Прокіп Лютан $5;
Чілзі: Е. Кондратюк $10;
Фітчбурґ: д-р Андрій і Марія Педа $20;
Джемейка Плейн: Василь Сип'як $5;
Пітсфілд: Іван Тарнавський $10 (1957).
Розліндейл: Михайло й Олена Школяр $10 (1957);
Віллслей: Андрій Варанник $10;

МІШІҐЕН:

Дітройт: Український Золотий Хрест (відд. 14) $100 (1957); д-р Іван Грибик $30 (1956 і 57); Н. Н. $25; по $20: Українська Мішиґенська Ліґа, Українське Т-во старших віком (1956 і 1957); Дмитро Федорко $15; Іван Вільчинський $10.50 (збірка на зборах членів відділу УНС ім. М. Шашкевича: жертводавці: по $2: Степан Стравняк, Теодор Судомир; по $1: Ю. Крук, В. Крук, О. Михайлюк; М. Шаран $1.50; Микола Тира $1; по $0.50: П. Вабій, В. Туркевич); по $10: Роман Вараник, Степан Білий, Іван Бохенський, Павлина і Семен Боднар Зиновій Брездень, Андрій Холєвка (1957), В. Цимбаліст, д-р Володимир Чав?, Іван Чикало, Дмитро Добрівний, Михайло Дворянин, Михайло Дужий, Євген Федак, Михайло Федишин, Василь Футала, Іван Футяк, Григорій Грабар, Теодозій Гундич, Володимир Іваників, Теодор Калитовський, Александер Камінський, Михайло Кос, Богдан Коссак, Альфред Козак, Богдан Крук, Т. Кирилюк, Іван Куцло, Микола Лаврин, Осип Лободоцький, Дмитро Логуш, Орест і Вол. Логінський, Александер Луцький, Данило Липцан (1957), Франц Липецький, Степан Липка, Осип Мацьовський, Василь Мельник, ОбВУА, Об'єднання колишніх вояків УПА, ООЧСУ (10 від.), Ірена Підгірська, „Провидіння" (211 відділ), „Рідна Школа", Петро Рогатинський, Марія і Василь Сабатюк, Ілля Семеґен, Стефан Слюсарчук, Іван Сливка, Союз Українок Америки (26 Відділ, за 1957), Стефан Стефаняк, д-р Василь Шкудор, Товариство „Ліґа Українських Жінок", Євген Торський, Михайло Тимчук, Українське Спортове Товариство „Черник", Українська Гетьманська Організація (Головна Управа), Український Народний Дім, УНСоюз (183 від.), УНСоюз (292 відділ), Українська Вільна Громада (Централя), Ілько Василюк, Богдан Верещинський, Роман Віханський (1957), Григорій Завойський, Орест Журавський; по $5: Володимир Крамарчук, Теодозій Підгайний, Амброзій Пшеничний, Прокіп Шасико, Євген Стебновський; по $1: Вас. Вілинський (за відзнаку), Мих. Миронюк;
Найлс: Знаменівець Дніпропетровськ $10;
Петерсбурґ: д-р Микола Гнатчук $5.25;

МІННЕСОТА:

Чісголм: Іван Тимчишин $10 (1957);
Мінеаполіс: Дмитро Хабін $20 (1955 і 1956); по $10: Йосиф Бучек (1957), Евстах Яворський Василь Крамарчук;
Сейнт Пол: по $10: Юрій Стефанишин, д-р Стефан Тисовський; Стефанія Тисовська $5;

МИЗУРІ:

Форт Кровдер: д-р Петро Попадюк $10;
Сейнт Чарлз: Михайло Гаврилюк $10;
Сейнт Джозеф: Іван Кобзей $2;
Сейнт Луї: д-р Юрій Свищук $10;

НЕБРАСКА:

Омага: по $10: Стефанія Акулов, Домініка Джінґалова, Михайло Гошуляк (1957);

НЮ ДЖЕРЗИ:

Альфа: Н. Н. $1 (на залишенців);
Бейон: Михайло Пилипський $5; Павло Кондратюк $2;
Бунтон: КостьКононенко $10;
Кемден: Н. Н. $10 (1957); Відділ УКК $2 (за книжку);
Кертерет: Василь Матлаґа $10;
Седар Кноллс: по $10: Степан Візниця, Степан Козловський; Марія Галата $2;
Кліфтон: по $10: Іван Блиха, Богдан Чайківський, Зиновій Максимів, Роман Метельський, Франко Вірстюк;
Елизабет: по $10: Михайло Гринішак, Михайло Верб'яний;
Фейрлавн: К. Урбан $2;
Фріголд: Т. Скакун $5;
Ґлін Ґардінер: Микола Святий $10 (1956 і 57);
Ганновер: Степан Витвицький $10;
Гіллсайд: Микола Шах $5;
Гобокен: М. К. $10 (1957); по $1: В. Федик, І. Мосевич;
Ірвінґтон: Дарія й Остап Окрепкий $11 (1957); по $10: Володимир Гнатик, Іван Пеленський, Юрія Пітьо, Володимир Псуй, Тарас Дурбак; П Сороколіт $1;
Джерзи Сіті: Михайло Мацях $25; по $20: Петро Костик, Денис Притуляк (1956 і 1957); по $10: Юрій Ференцевич, Василь Гіль (1957), Франц Колодій, Юрій Колодій, Марія й Іван Нинка, Петро Постолюк, Микола Романів, Павло Савчук, д-р Богдан Шебунчак;
Лейквуд: М. Косюк $1;
Мава: д-р Микола Чубатий, Федорика Стефанія, Осип Федорика всі по $10;
Менвілл: Михайло Захарко $10;
Морріставн: по $10: Іриней Данильчук, Ганна Коренець, д-р Стефанія Коренець; по $5: Стефанія Вогославець, Іван Івашко;
Моунтейнсайд: М. Коростіль: $12; д-р Михайло Гук $10;
Нюарк: по $20: Василь Гнатів (1957), Йосиф Кріса (1955 і 56), МУН (Централя 1956 і 1957), д-р Степан Паславський (1956 і 1957); Теодор Гелемей $11 (1957); по $10: Михайло Цяпка, Юрій Дзюбенко, Роман Іванило (1955), Ф. Ґордон, Василь Пащак, Іван Романчук, Микола Секанишин (і $1 за відзнаку), Ілля Серкез, Тарас Станько, Ярослав Ткач, О. Твардовський (1957), Українська Православна Церква св. Вознесіння; по $5: Петро Богданський, Павло Будник, Павло Кисіль, Іван Ориняк; В. Пархуць $2;
Ню Брунсвік: Михайло Кухнер $3;
Ню Маркет: Степан Богда $10;
Пассейк: Атанасій Дзіковський $20 (1956 і 1957); по $10: Мирослав Везушко, д-р Петро Ігнат, о. Лев Яцикевич, д-р Павло Кобзар, Богдан Колатало, Григорій Мочула, Александер Ничка, ООЧСУ (7 відділ), Василь Палюх, Іван Пукаляк;
Патерсон: по $10: Теодор Лойчук, Михайло Озарук;
Перт Амбой: Нік Оліяник має такі вплати: за 1950 — $3; за 1951 — $5; за 1952 — $5; за 1954 — $3; за 1955 — $5; за 1956 — $5; за 1957 — $5; Степан Грабар $2 (за відзнаку);
Раритан: Василь Матіїв $10;
Ріджфілд Парк: Микола Вутович $10;
Розелл: Едв. Мельничук $10; Богдан Загайкевич $1 (за відзнаку);
Саут Амбой: Іван Добрянський $10 (1957);
Трентон: по $10: Ярослав Гафткович, Филимон Калитчук; Олена Кальман $5;
Верона: Ольга Дядинюк $5 (1957);
Вайнленд: по $10: Петро Вудмаска, Анна і Володимир Захар;
Вест Орендж: д-р Володимир Сенежак $10;
Вінслов: Роман Левицький $14;
Виппані: по $10: Василь Осадчук (1957), Данило Петрочко; Іван Гузюк $2; Мих. Мороз $1;

НЮ ЙОРК:

Амстердам: Іван Коваль $25; по $10: о. прот. Леонід Долинський, Витовт Боднар, Володимир Кривулич; Антін Шийка $5;
Асторія: по $10: Остап Фірчук, Іван Мокрівський; Анна Залеська $2;
Оборн: Василь Остас $5;
Бабилон: Іван Соломаха $12 (1957);
Батавія: Анастазія Теканюк $5 (1957);
Беллпорт: Євген Піндичук $10 (1957);
Берн: Софія Масловська $2;
Бінґгемптон: Степан Вабій $10; Люба і Ярослав Федів $3 (за відзнаки);
Брайервуд: Йосиф Лисогір $25;
Бронкс: по $20: д-р Полікарп Герасименко, д-р Ярослав Макарушка; Олег Лащенко $11 (1955); по $10: Теофан Волосянський (1957), Микола Іванчук; по $5: Осип Куйбіда, М. Левицький; Алекс. Вілоус $2; Р. Баврів $1;
Бруклин: по $20: д-р Іван Кіндрат (1955 і 1956), Укр. Нар. Союз (158 відділ за 1955 і 1956); по $10: д-р Юліян Архипов, Володимир Баранецький, Ярослав Ціґаш, Іван Гусяк, Марія й Орест Клос, Микола Лазебний (1957), Олена Лукашевська, Сергій Небошинський, Роман Раковський, Теодор Сорока (1957), Роман Стецура, Осип Стефанишин (доплата до 1954), УНДС; по $5: д-р Теодозій Комаринський, Антін Сітка; Марія Вумба $2; І. Строняк $1;
Боффало: по $25: Ольга Слотюк-Серветник, Український Народний Дім (Блекрак); по $20: Іван Іскало (1955 і 1956), Олександер Потюк (1956 і 1957); по $10: Петро Балюх, Стефан Валута, Ілля Була, Петро Бурда, Роман Цьолко, Маркіян Чорнокосинський (1957), Петро Дарійчук, Михайло Депутат, Стефан Душенко, Федір Іскало, Михайло Корчинський, Володимир Лонкевич, Василь Макух, Василь Мельник, Маріян Морозович, Аліція і Михайло Ортинський, Степан Паславський, Омелян Пастухевич (1957), Петро Перцак, Дмитро Пітулай, Іван Реґула, Ярослав Слободиньский, Михайло Шміґельський, Михайло Значко; по $5: Юрій Попадин (1957), Іван Ширий (1955), Михайло Захарків; Петро Стоцуляк $2;
Сентрал Айсліп: д-р Роман Керницький $10 (1957);
Коговс: Дмитро Цахнюк $20 (1956 і 1957); Анастазія Вербицька $10 (1957);
Елмайра: по $10: Василь Довжицький, О. С. Володимир Маселко, Микола Мартиняк, Володимир Петрівський; Іван Гордійчук $5;
Флашінґ: Д. Висоцький $10;
Фріпорт: Володимир Руденський $10;
Гейстінґсан Гадсон: по $5: Дм. Хавтур (за відзнаку), Микола Япчаник;
Гемпстед: по $10: Андронік Копистянський, Оксана й О. Кучмак, Василь Місюренко;
Джексон Гайтс: Микола Степанюк $20; по $10: Анатолій Гудзовський, Юрко Лопатинський;
Лакаванна: О. Богдан Остапович $10;
Лейквуд: Мих. Косюк $2;
Ленкастер: по $5: Степан Кінь, Михайло Котанський;
Леттем: Аґата Качмар $10;
Лонґ Айленд Сіті: Теодор Онуфрик $10;
Мангеттен: „Дністер" (361 відділ УНС) $100 (1957); д-р Ярослав і Христ. Восвідка $50 (1957); по $25: Роман Вілинський (1957), Петро Ярема; по $20: Марія і Роман Кушнір, Катерина і Корнило Пелешок (1957), Володимир Свитак (1956 і 57), СУМА (1955 і 56), Юрій Шевельов, Петро Тибор (1953 і 1957); по $10: Іванна Вілан, Григорій Божик, Онуфрій Данилишин, ДОБРУС (централя), Теодор Гаталяк, Міра Голлендер, Іван Гурик, Михайло Ґузар, Ізидор Івасиків, Іван Ямрозик, Федір Капуста, д-р Константин Кебало, Микола Комуницький, Володимир Копчук, Микола Лебедь, Євген Лозинський, д-р Іван Лозинський, Омелян Логуш, Михайло Лисогір, д-р Микола Масюкевич, Андрій Мисюра (1958), Стефанія Нагірна, Володимир Назаревич, Ларіса Шатун-Назаренко, Іван Назаркевич, д-р Гриць і Наталія Ничка, Надія і Володимир Онишкевич (1957), ООЧСУ (головна Управа), Степан Пахилик, Іван Паливода, д-р Микола й Оля Плакеій, Степан Сливоцький (за 1957), д-р Александер Сокодишин, Союз Українок Америки (відділ 1957), Микола Сороколіт, Олена Сполітакевич, Михайло Шуль (1957), Михайло Швейко, Т-во Прихильників Визвольної Боротьби, Т-во Родичів, Т-во „Золота Липа" (відділ УНСоюзу), Т-во „Фундація ВУАН", Український Союз Політвязнів, Український Спортовий Клюб (1957), д-р Василь Вереш (1955), Іван Вовчук, Вільна Українська Академія Наук (ВУАН), Василь Захарчук, Ілько Зубрицький; по $5: Іван Мазурик, Микола Собенко; Н. Шевяков $3; по $2: Степан Мельник, Сам. Савка, С. Шевчук, О. П. Стельмах; по $1: Р. Кривіцький (за відзнаку), Ал. Кулинич (за відзнаку), В. Січак, І. Тиньо; Д. Горячий $0.75;
Олісн: Іван Базов $10 (1957); по $5: Іван Вазів, Теодор Челядин, Василь Василик; по $1: Дм. Мішанець, Микола Мельник, Михайло Рудий;
Річмонд Гілл: по $10: Остап Балабан, д-р Роман Сухий (1955);
Рочестер: Українсько-американський Клюб $25; по $10: Василь Андрушин, Михайло Вабій, Іван Бандура (1957), Іван Велей (1957), Олекса Джус, Степан Ганушевський, Володимир Гавриляк, Степан Грицеляк, Тарас Кахникевич (1957), д-р Марія Кознарська, Мирослав Кознарський, Петро Лихошерстів, д-р Володимир Мотика, Софія Онуфрик, д-р Ярослав Остапюк, Василь Пилишенко, Мирон Соколовський, Союз Українок Америки (6 відділ), Мирослав Тицький (1957), Петро Твердохліб, Український НС (1957), Українська Правосл. парафія св. Покрови, Марія й Євген Велигорський, Марія і Стефанія Залітач, д-р Іван Жовнірович; по $5: Іван Гнатишин, Іван Качмар, Христина Ковч, Панас Федоренко, Мих. Кукурудза $2; П. Якимович $1;
Стейтен Айланд: Іван Ґеба $20 (1955 і 1956);
Сейнт Олбенс: Михайло Ґловяк $10 (1957);
Сиракюз: по $10: Григорій Яловий, ОДУМ; по $1: П. Кіндрат, Марія і Петро Кравець (за відзнаку по долярові), В. Мельник;
Ютика: Осипа і Стефан Гуцал $20; по $10: Микола Єржківський, Олег Єржківський; С. Тесак $1;
Вотерліт: Василь Васильків $2; (за відзнаку);
Вудсайд: Франк Макогін $20 (1955 і 1956); Й. Дерев'янка $1;
Йонкерс: д-р Василь Кіналь $30 (1957); Степан Гіль $10; Ст. Таратуцька $5;

НОРТ КАРОЛАЙНА

Релейґ: Карла Процьків $5;

ОГАЙО:

Акрон: Відділ УКК $70 (збірка на Укр. Нар. Фонд);
Бербертон: Петро Ґайда $5;
Кемпбел: УНСоюз (218 відділ „Сокіл" $20;
Клівленд: УНСоюз (251 відділ „Запорожська Січ") $25; по $20: М. К. (1956 і 1957), Василь Мудрик (1955 і 1956); Теодор Янчак $10: Микола Вігун, Петро Воднар, Богдан Данилевич, Стефан Дубяк, Михайло Гомонко (1957), Володимир Якима, Петро Якимів, Юра Яремкевич, Нестор Колісник, Йосиф Кулас, Зеновій Квіт (1957), Львів (Ук. Спорт. Т-во), Йосиф Міщук, ОДВУ (8. відділ)), Іван Паплик, Іван Пецьо, Володимир Полянський (1957), Іванна Скопляк, Мирон Шиян, Іван Швець (1957), Михайло Теслюк (1957), „Учительська Громада", Павло Владика; по $2: Мих. Срібняк, Вас. Вовченко; М. Бедзик $1.
Луїсвіл: Евдокія Кравчик $5;
Лорейн, по $10: Ярослав Волюх, Володимир Горський, Петро Івасишин, Дарія Микита, Іван Микита, Володимир Сеньків, Володимир Шух, Український Народний Дім; по $5: Іван і Микола Головецькі, Юрій Зиблій;
Найлс: по $10: Федір Антончак, Микола Коваль;
Парма: Українська Щаднича Спілка $100; Микола Ярема $10;
Толідо: д-р Володимир Пеленський $10;
Варен: по $10: Михайло Чепак, Теодор Іванчак, Евстахій Кархут, Дмитро Макух, Ольга Пантелика, Марія Смерека, Мирон Жмуркевич; по $5; Андрій Гайда, Петро Любанецький, Михайло Піта; по $2: Павло Карпик, Неллі Міхневич, Сузі Обрадович, Іван Поташник;
Йонгставн: Юрій Варґулич $30 (1957 і 1958);

ПЕНСИЛВАНІЯ:

Аліквіппа: Відділ УКК $200 (збірка на УНФонд);
Ембрідж: Відділ УКК при Укр. гр. кат. парохії $1,125 (збірка національного датку, яка буде проголошена в черговому виказі); жертводавці з іншої посилки: по $25: Відділ УКК (з концерту в честь Шевченка), Укр. Нар. Союз (276 відділ), Укр. Робітничий Союз (5 відділ); Іван Мельник $11; по $10: Март. Белей, Ігнат Вірців, Іван Вобак, Катерина Халуп'як, Мирослав Халуп'як, Марія й Іван Чекановський, Василь Дністрян, Семен Дністрян, Михайло Дзерин, о. Микола Федорович, Андрій Глушко (1957), Теодор Грицик, Петро Карачок (1957), Василь Лех (1957), Захарій Коваль (1957), Ярослав Млинко, Дмитро Скрабут, Мих. Скрабут, Микола Стефківський, Степан Шанайда, Михайло Шибінський (1957), Укр. правосл. Громада при церкві св. Володимира, Іван Войтович, Федір Зелинський; по $5: Дмитро Андрусишин, Степан Душкевич, Степан Федицький, Дмитро Гереґа, Лука Гніздюх, Михайло Грицковян, Іван Коріновський, Яків Лисяк, Іван Новаковський, Мойсей Шведюк, Елеонора Вартко, Осип Войтович, Лесьо Зазвірський; Євгенія Бурка $3; по $2: Ксеня Мазур, Ева Затхей; по $1: Йосиф Будзар, І. Ярега, Антін Шафран, Дм. Скрабут (за відзн.);
Брістоль: Ярослав Татомир $10;
Бренкбрідж: по $10: Євген і Пелагія Чучман, Іван Когут (1957); Тео Чайковський $5;
Карнеґі: ОДВУ (63 відділ) $40 (1957 і 1958); по $10: Теофіль Конецький, Михайло Міщук, Іван Отчич; по $5: Іван Косиняк, Ілля Козяк, Михайло Пітух; Н. Косс, Й. Войнар, оба по $1;
Клаймер: Василь Греб $10 (1957);
Чаравой: Н. Н. $11;
Честер: Іван Стельмах $20 (1956 і 1957); Франко Грабовий $12; Богдан Стельмах $10 (1957); по $5: С. Влаховський, Василь Ягла; Й. Весоловський $1;
Коншотвілл: Михайло Гуль $10;
Данкеннон: Андрій Кошельок $5 (1957);
Ебенсбурґ: Юлія Дацко $2; М. Тишок $1;
Еддистон: О. і В. Коцюба $2;
Ірі: Таїса Міллер $10;
Експорт: Стефан Дж. Верко $20 (1956 і 1957);
Фаррел: по $10: Йосиф Ганяк (1957), Василь Ганяк (1957), Василь Волошин (1957);
Гаррісбурґ: Всеволод В. Будний $10; Г. Т. Веслій $5 (1957);
Голлсопл: Анастазія і Петро Опишко $10;
Імперіял: Андрій Животко $10;
Джонставн: по $10: Теодор Чилька, Укр. Правосл. Церква св. Петра і Павла; Теодор Волощук $5;
Мек Аду: по $10: Іван Лівчания, Михайло Маркусь;
Мек Кіз Порт: Василь Гнат $2;
Мек Кіз Ракс: Укр. Гр.-кат. парохія Преч. Діви Марії $25 (з свята в честь Шевченка);
Ню Кестл: Василь Мудрак $5 (1957);
Ню Оксфорд: Е. Стожик $5;
Пальмерстон: Ант. Пастух $1;
Филаделфія: Союз Українців Католиків „Провидіння" $300; Союз Українок Америки $100; д-р Микола Ценко $25 (1957); по $20: Павло Безпалко (1955 і 1956), Омелян Грималяк (1956 і 1957), Теофіль Кульчицький (1955 і 1956); Іван Хортик $15; д-р Іван Скальчук $11; по $10: Антін Бачмаґа (1957), Дмитро Вердан, Ярослав Бойчук, Кирило Чупірчук (1957), Іван Даньківський, Олександер Демчишин (1957), Михайло Демянчук, Степан Гавриш, Роман Гевко (1957), Катерина Гельо, Осип Гельо, Нестор Гарбер, д-р Антін і Михайлина Княжинські, Петро Кухарський, Теодор Курилець (1957), Осип Кусень, Катерина Кушляк, Марія Кушляк, Марія і Юрій Лазовський, о. Роман Лободич (1957), Олена Лотоцька, Володимир Мацьків, Лонгин Марків, Володимир Медуха, д-р Михайло і Вільгельмина Мельник, Катерина і Михайло Мізак, Євгенія Недорода, д-р Дионіз Недорода, Василь Осипяк, ООЧСУ (6. відділ), Михайло Пасіка, Микола Пасіка, Кость Пастушак, Ярослав Пенкальський, Мирослав Подоляк, Ярослав Росола, Лев Стадниченко, Антін Швак, Українське Лікарське Товариство (відділ 1957), УНСоюз (83 відділ), Микола Заборський; по $5: А Куліш, Карло Кульчицький, Василь Міх, Петро Пашковський, Микола Сидорак; по $4: Павло Дідух, Антін Копанишин; за відзнаку по $1: П. Майкович, М. Матковський;
Фенікевілл: Василь Цекот $5;
Питтсбурґ: Українська Народна Поміч $200; по $10: Марія і Дмитро Глива, Йосиф Качурак, Григорій Шабатура (1957); Антін Зварич — $5 (1957);
Потсвілл: М. Демчар $1;
Редінґ: Василь і Павлина Фесик $20 (1956 і 1957);
Ревлок: Дора Тишок $1;
Сейнт Клер: Ів. Пелек $1;
Скрентон: по $2: Гр. Мрикало, Ник Пеціль; Войт. Януш $1;
Слікевілл: В. Буртин $1;
Шерон: по $10: о. Василь Дяків (1957), Ю. М. Кульчеський (1957), Іван Лисогір (1957), Олекса Попов (1957), Михайло Пеліщак (1957);
Шерпсвілл: Йосиф Ясновський $10 (1957);
Вест Істон: Василь Боднарський $10;

РОУД АЙЛЕНД:

Лафаєт: д-р Григорій Масик $3;
Потакет: Вас. Коцян $1;
Провіденс: по $10: Катерина Войко (1957), Ольга Мод (1957);

САВТ ДАКОТА:

Гаймор: д-р Роман Віляк $10;

ВІСКОНСИН:

Кадеґі: Дмитро Закалюк $10;
Ленкастер: Александер Федорук $5;
Милвокі: Григор Черень $20 (1955 і 1956); по $10: Володимир Козачок, Назар Праско, Віктор Сабат, Василь Стефанишин;
Спенсер: Володимир Остапюк $20 (1956 і 1957).